

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KINGS OF AVALIER BOOK THREE

THE
RUTHLESS
FAE
KING

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LEIA STONE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ACIMASIZ FAE KRALI

OceanofPDF.com

AVALIER KRALLARI ÜÇÜNCÜ KİTAP

OceanofPDF.com

LEIA STONE

OceanofPDF.com

Copyright © 2023 by Leia Stone

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

İÇİNDEKİLER

TETİKLEYİCİ UYARI

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17
- Bölüm 18
- Bölüm 19

Teşekkür Beni Takip
Et

OceanofPDF.com

TETİKLEYİCİ UYARI

Bu kitapta rıza dışı seks ve adam kaçırma mevcuttur. Bunlar grafik veya aşırı ayrıntılı bir şekilde sunulmamıştır.

OceanofPDF.com

BİR

"Bunu yapmayacağım, baba!" Çığlık attım.

"Tüm diyarın kışa gömülmesini mi istiyorsun? Ya da ekinlerimizin mahvolmasını mı?" diye bağırdı babam. "Kış kralı kızını evlendirmek istediğinde hayır diyemezsin!"

O kadar öfkeliydim ki titriyordum. Hayatım boyunca babama hiç bu kadar kızmamıştım. Onu seviyordum, ona tapıyordum, bastığı toprağa tapıyordum ama o canavarla evlenmeye razı olmayacaktım.

"Buraya geldiğinde ben de tam olarak bunu söyleyeceğim. HAYIR!" Bağırdım ve rüzgâr evin içinde hızlanarak babamın masasının üzerindeki kâğıtların havaya uçmasına ve bir huni oluşturmaya neden oldu.

Sanki patlamalarıma alışkınmış gibi iç geçirdi ama bu adil değildi. O kadar sık patlamazdım, sadece kalpsiz bir ahmakla evlendirilmeye zorlandığımda!

"Baba..." Sesimi yumuşattım ve rüzgâr hemen kesildi, kâğıtlar yavaşça yere düştü. "Seni seviyorum. Kararlarına saygı duyuyorum. Ama *hiçbir* koşul altında Lucien Thorne ile evlenmeyeceğim. *Asla*."

Babam gözlerinde hüznle bana baktı ve o anda bunun çoktan gerçekleşmiş olduğunu anladım. Kraliyet mensupları arasında görücü usulü evlilikler yaygındı ve Güz Prensesi olarak bir gün kraliyetten bir talip çıkacağını hep biliyordum ama Kış Kralı Lucien?

Bu düşünülemezdi.

"Hayır." Dudaklarımdan boğuk bir çığlık çıktı ve babam artık bakışlarımı karşılayamıyordu.

"Üzgünüm, Madelynn. Yapabileceğimiz bir şey yok," dedi. Ve hepsi bu kadar.

Kaderim tüm Thorngate'teki en aşağılık adamla mühürlenmişti. Lucien sadece altı kış kral olmuştu ama yine de onun kötülüklerine dair bir düzineden fazla hikâyem vardı. Bir keresinde vergi artışını protesto eden tüm yaz mahsulünü dondurmuştu. Kendisine yavan yemekler sunduğu için en sevdiği aşçının dilini kopardığını da duymuştum. Çiçeklerden nefret edermiş, bu yüzden sarayının etrafındaki tüm çiçekleri yok ettirmiş. İçi ölü gibiydi. *Kötüydü*. On altıncı yaş gününde babası tahtı ona bıraktığından beri, karanlığına dair söylentilerden başka bir şey yoktu.

"Ya beni döverse?" Babamı ikna etmeye çalıştım. "Söylentileri duydun baba. O kaba biri."

Babam şaşırmış görünüyordu. "O karısına vurmaz." Yine de emin görünmüyordu.

Yaratıcı bana yardım et.

Babam kibardı, *çok* kibardı ve her zaman başkalarını memnun etmeye çalışırdı. Şimdi bununla kendim başa çıkmak zorunda kalacaktım. Güçlü olmalıydım ki Kral Thorne benim geçilecek bir kadın olmadığımı anlasın.

"Ne zaman geliyor?" Dişlerimi sıkarak sordum. "Bu öğleden sonra." Babamın sesi kısıktı.

"Bugün!" diye bağırdım ve rüzgâr geri döndü, açık pencereden eserek etrafımda dönmeye başladı. Güçlerim nesillerdir görülen en güçlü güçlerdi ve kralın beni bu yüzden seçtiğini biliyordum. Lucien Thorne'la bir yetişkin olarak hiç tanışmamıştım. Biz Güz Sarayı fae'leri çoğunlukla kendi içimize kapanırdık. Annesi hâlâ hayattayken onu küçük bir çocukken kısaca görmüştüm ama ben altı kış yaşıyordum, o ise sekiz ya da daha fazla. Bunu zar zor hatırlıyorum. Bana bir ayçiçeği uzatmış ve elbisemin güzel olduğunu söylemişti. Karanlık onu ele geçirmeden önce tatlı bir çocuktu.

Rüzgar spiralini de yanıma alarak babamın ofisinden hışımla çıktım.

Babam kralın gelmesine saatler kala bunu bana söylemeye nasıl cüret eder! Bu anlaşmadan bir çıkış yolu bulmam için bana hiç zaman vermedi. Belki de istediği buydu.

Ben geçerken saray çalışanları duvarlara sarıldı, rüzgârım elbiselerini sağa sola savurdu. Tüm evi çökertmeden önce dışarı çıkmalı ve bu öfkeyi üzerimden atmalıydım.

Arka kapıdan fırlayarak bahçelerin yanından geçtim ve gücümü zarar vermeden kullanmak istediğimde sık sık gittiğim çayırıla doğru koştum.

Hiçbir şey.

Doğanın güvenli ortamında kendimi bıraktım. Kocaman bir ciğer dolusu havayı içime çektim ve rüzgâr eski bir dost gibi üzerime bastırdı. Küçük rüzgar tünelim güçlendikçe çimenler eğildi, tozlar havalandı ve güneş karardı.

Belki de kral şu anda yoldaydı. Öğleden sonraydı ve yolda olabilirdi. Eğer bu küçük fırtınayı ona doğru gönderirsem, atlarını yoldan çıkarabilir ve yaralanabilir, bu da nişanı geciktirebilir...

Böyle bir şeyin izinin bana kadar sürüleceğini bildiğim için kendimi bu karanlık düşüncelerden sıyırdım.

Ellerimi yumruk yaparak gökyüzüne, yarattığım fırtınanın gözlerine baktım ve sanki üzgün olmam onun suçuymuş gibi güneşi hedef alarak acı dolu bir çılgılık attım.

Bir anda rüzgâr kesildi ve tekrar sakinleştim. Gücümü serbest bırakmak bana yardımcı olmazdı. Eğer bundan kurtulmanın bir yolunu bulacaksam aklımı başımda tutmam gerekiyordu.

"Baban mı söyledi?" Arkamdan annemin sesi duyuldu ve saldırmaya hazır bir yılan gibi ona doğru döndüm.

"Anne, bunu nasıl yaparsın?" Sızlandım. Babam bu sarayın lideriydi, böyle bir düzenleme yapmak onun göreviydi, ama annem? Bana hiçbir uyarıda bulunmadı.

Gözleri yaşlarla doldu. "Kış Kralı çok inandırıcı olabiliyor," dedi sadece.

Alay ederek ona yaklaştım. O da benim gibi parlak kıvıll saçlara sahipti ve bugün ikimiz de diğerinin bunu yapacağını bilmeden limon yeşili elbiseler giymiştik. Bunu sık sık yapardık ve bu hoşuma giderdi. Hayatım boyunca annemle aramda bir yakınlık hissetmişim ama şimdi kendimi ihanete uğramış hissediyordum.

"Anne, o berbat biri," diye yalvardım.

İç çekti. "Öyle deme. O annesini kaybetmiş bir çocuktı ve... dışa vurdu."

Onu mu savunuyordu?

"Annesini *altı* yıl önce kaybetti," diye homurdandım. "Şimdi bahanesi ne?"

Annesi trajik bir kazada öldü. Genç Lucien Thorne ile ata binerken attan düşmüş. Boynunun üzerine düşmüş ve boynu kırılarak anında ölmüş. Masum bir at gezintisinde oldukları için yanlarında iyileştirici bir elf de yoktu. Genç bir çocuğun

Annesinin bu şekilde öldüğünü görmek zorundaydı, ama bu onun hakkında duyduğum bazı hikâyeler için mazeret olamazdı.

"Anne, o çiğ et yiyor. Çıplak elleriyle öldürüyor. Büyük Dondurma ile yaptıklarından bahsetmiyorum bile. O bir canavar."

Annem iç çekti. "Bu hikâyelerin *hepsinin* doğru olup olmadığını bilmiyoruz." Bu konuda pek emin görünmüyordu.

"Ödediği çeyiz parası mı? Çünkü ben kendi paramı toplayıp sana ve babama geri ödeyebilirim."

Annem başını sallayarak sözümü kesti. "Hayır tatlım, bu kanun. Hüküm süren kral, bir kraliyet mensubunun evlenmesini istediğinde, bu reddedilemez."

Kaşlarımı çattım.

Kanun mu? Aptal bir yasal düzenleme özgürlüğümün önünde mi duruyordu? Görevlere ya da evliliğe karşı olduğumdan değil. Ailem görücü usulüyle evlenmişti ve harika bir evlilikleri vardı. Benim günümün de yakında geleceğini biliyordum. Sadece *onun* fikrine karşıydım.

"Neden beni istiyor?" Kollarımı kavuşturdum ve çenemi yukarı kaldırdım. "Ben Güz Sarayı'ndanım. Kış Düşesi Dünya *çok* daha iyi bir eş olurdu. Birlikte büyüdüler, onu tanıyor. Onların çocukları daha uygun olur."

Annem iç çekerek öne çıktı ve ellerimi avuçlarının içine aldı. "Senin gücünü ve güzelliğini duymuş. *Seni* istiyor Madelynn, onun karısı ve çocuklarının annesi olmanı. Oğlun geleceğin kralı olabilir."

Kalbim sıkıştı. Gücüm ve güzelliğim bir gün kaderimi kötü kalpli bir hıyara bağlayacağını düşündüğüm şeyler değildi ama işte buradaydık.

"Üzgünüm anne. Yapamam. Ondan başka kimseyle. Hayır dememe yardım et. Başka biriyle nişanlandığımı söyle ya da-"

"Madelynn! Bu babanı ve tüm sarayımızı utandırır. Sana zaten söz verildi." Bana iki başım birden büyümüş gibi baktı. Onun mükemmel büyük kızı. Rüzgar büyüünde en güçlüsü. Okulda en yüksek notları alan. Asla çizginin dışına çıkmadım. Elbette, bağımsız ve dik başlıydım ama aileme ya da kraliyet fermanına asla itaatsizlik etmedim... ta ki şimdiye kadar.

"Sonra görüşürüz anne," dedim üstü kapalı bir şekilde ve kısırağımı bulmak için ahıra koştum.

Lucien Thorne ile evlenmemin imkanı yoktu.

En sevdiğim saraylılardan biri olan Maxwell Blane'in evine gelene kadar pelerininin başlığı altında gizlenerek tek başıma şehre doğru ilerledim. Yakışıklı, zengin, komik ve tam bir çapkındı. Sormak üzere olduğum şey için mükemmel olacaktı.

Kapısını aceleyle çaldım, çünkü kasabadaki evinin önündeki sokak hareketliydi ve dedikodu çıkmasını istemiyordum. Başka bir adamın yanında refakatçi olmadan hiç yalnız kalmamıştım ama ondan isteyeceğim şey için bir tanık da istemiyordum.

Hizmetçisi kapıyı açtığında, bana sorulmadan içeri girdim.

Şok içinde ciyakladı, geri çekildi, sonra pelerinimi çıkardım. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim Margaret."

"Oh, Prenses Madelynn." Evine kimin girdiğini bildiği için rahatlamış görünerek eğildi.

Hizmetçim Piper'la birlikte haftada bir kez Maxwell'in evine ünlü kokteyl partilerinden birine giderdik. Tanınması gereken bir saray mensubuydu ve şimdiye kadar katıldığım en eğlenceli partileri düzenlerdi. Şarkılar söylenir, oyunlar oynanır ve içki içilirdi. Elbette içki içmezdim, bu uygun olmazdı ama oyunları oynardım ve her zaman harika vakit geçirirdik.

"Maxwell buralarda mı? Acil bir sorunum var."

Başını salladı. "Bu taraftan. Çalışma odasında." Sözsüz bir şekilde refakatçimin nerede olduğunu sorar gibi arkamdan kapıya baktı. Hiçbir şey söylemedim, sadece yanaklarımın sıcaklığının benim adıma konuşmasına izin verdim. Tek kelime etmeden ipucunu aldı ve pelerinimi istedi.

Maxwell'in ailesi eski bir aileden geliyordu ve bir tekne kazasında öldüklerinde her şeylerini ona bırakmışlardı. Şımarık bir velet ve sevgili bir arkadaştı. İsteğim konusunda bana yardım edeceğini biliyordum.

Beni koridorda yürüttü. Açık bir kapıya geldik ve hizmetçi kapıyı çaldı. "Efendim, Prenses Madelynn burada."

Beni gördüğünde yüzü aydınlandı. "Ne büyük bir onur. İçeri gel, sevgilim."

Sevgilim. Güzelim. Tatlım. Sonunda tatlı bir şey olmadan bir kadına asla hitap etmezdi. Mahkemenin yarısıyla yatmıştı, bundan emindim.

Hizmetçi bizi terk etti. Normalde itibarımın zedelenmediğinden emin olmak için kalırdı ama sanırım bunun özel bir konuşma olacağını anlamıştı.

Kapıyı arkamdan kapattım ve yüzümü ona döndüm.

Kırmızı ipek bir sigara ceketi giymişti ve elinde bir fincan kahvenin yanı sıra yanan bir puro, serçe parmağında büyük bir elmas yüzük vardı. Yirmi üç yaşındaydı. Kasabada her hafta bekâr olduğu dedikodusu yapılıyordu ama bir keresinde bana evlenmeye hiç niyeti olmadığını söylemişti. Hiçbir zaman.

Nezaketen purosunu söndürdü ve yanağımı öpmek için ayağa kalktı. Öpücüğü kabul ettim ve bir erkek kardeşe ya da sevgili bir amcaya yapacağım şefkatli bir şekilde onu öptüm. Maxwell'den hiçbir zaman etkilenmemiştim. Yakışıklıydı ama açık açık flört etmesi ve kadınlarla yatma kolaylığı beni soğutmuştu. Şimdi tam da ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu fark ettim.

"Bu gizli zevki neye borçluyum?" Sandalyesine tekrar otururken kapalı kapıya ve yanımda refakatçi olmamasına bakarak bana gülümsedi.

Titrek bir nefes aldım ve bakışlarımı onunkilere diktim. "Babam az önce beni Lucien Thorne ile nişanladı."

Kahve fincanı dudaklarında kıpırdamadan durdu ve tekrar yerine koydu. "Ah canım, bu adamın kötü bir ünü var. Ama sen kraliçe olacaksın, bu da bir artı."

Başımı salladım. "Açıkçası onunla evlenemem, Max. Bana yardım etmelisin."

Maxwell'in uzun, koyu sarı saçları, buz mavisi gözleri vardı ve teni benimkinden daha yumuşaktı. Bazen nasıl bu kadar... güzel olabildiğini merak ederek yüzünü incelerdim. Şimdi o benim kaderimi düşünürken ben bunu yapıyordum.

Başını salladı. "Anlıyorum. Sana para verebilirim, babana çeyiz parasını ödeyebilirsiniz."

Elimi kaldırdım ve sözünü kestim. "Annem kabul etmeyeceğini söyledi. Mesele para değil, itibar."

Maxwell dudağını çiğnedi. "Benden biraz para alıp kaçabilirsin."

Alay ettim. "Ve ailemi terk mi edeyim? Evimi mi?"

Omuz silkti. "Başka bir seçenek bilmiyorum Madelynn. O kış kralı," dedi ve kahvesinden bir yudum aldı.

Parmaklarımı sinirli bir şekilde bacaklarıma vurdum, yanaklarım utançtan kızarmıştı. "Bildiğiniz gibi kralla evlenmeden önce bir saflık testi var. Başarısız olmam için bana yardım edip edemeyeceğinizi merak ediyordum."

Kahvesi ağzından benim olduğum yöne doğru fışkırdı. Arkamdaki koltuğu kaplamadan önce hareket etmek için zar zor zamanım oldu.

Ağzı açık kaldı ve ben irkildim.

"Beni öldürtmeye mi çalışıyorsun?" diye haykırdı. "Baban beni öldürür, sonra annen, sonra da kral. Üç kez ölmüş olurum!"

"Çaresizim!" Hıçkırarak hıçkırarak ağladım. "O bir canavar. Bunu biliyorsun."

Bakışları vücudumda gezindi, sonra uzandı ve parmak eklemlerinden birini ısırıp ağzından çıkardı. "Seninle yatmayı düşündüğümü itiraf etmeliyim Madelynn, ama sen kraliyet ailesindensin ve ben drama yapmam." Maxwell bana acıyarak baktı. "Geri ödenmesi gerekmeyen bir para teklif edebilirim ama elimden gelen bu kadar."

Güzel bir teklifti ama ailemi ve evimi terk etmeyecektim.

Kaşlarımı çattım. "Max, onunla evlenmek istemiyorum."

Masanın üzerinden uzanarak elimi kavradı. "Seni tanıdığım kadarıyla güçlü, cesur ve bağımsız bir kadın ol, belki seni reddeder."

Güldüm ama sonra bunun iyi bir fikir olabileceğini düşündüm. Eğer ona yeterince kötü davranırsam, güzelliğimin ve gücümün olabileceğim kabus gibi kadın için bir teselli olmadığını anlayacaktı.

"Bu harika. Teşekkürler, Max."

Bana bir kez daha uzun uzun baktı ve el salladı. "Fikrimi değiştirmeden git."

Ona veda ettim ve hizmetçisinden pelerinimi aldım. Ön kapıya varıp kapıyı açtığımda annem atıma yaslanmıştı.

Hades.

O kadın beni çok iyi tanıyordu. Sakin davranmaya çalıştım, sanki yapmamam gereken bir şey yaparken yakalanmamışım gibi.

Ben yaklaşırken annem bana ters ters baktı. "Yanında refakatçi olmadan yerel bir baştan çıkarıcıya mı gidiyorsun? İtibarını zedelemeye çalışmıyorsun, değil mi kızım?"

Öfkelendim. "Bana sahip olamazdı."

"Madelynn!" diye azarladı annem, kafamın arkasına vurmak için uzanarak. "Baban seni kış kralıyla, tüm fae'lerin hükümdarıyla nişanladı. Daha iyisini yapamazdın."

Annem ve babam Lucien Thorne'la ilgili tüm korku hikâyelerini unutmuş gibiydiler.

"Buna hazırlanmam için bana hiç zaman vermedin," diye homurdandım, birdenbire yaptığım şeyden utandığımı hissettim. Eğer etrafta yalnız olduğum söylenirse

Maxwell'in evine refakatçi olmadan gidersem, *hiçbir* erkekten evlilik teklifi alamam.

Annem bir elini omzuma koydu ve gözlerimin içine baktı. "Çünkü seni çok iyi tanıyoruz." Sanki bir şey anlatmak istermiş gibi Maxwell'in evine baktı. "Dinle tatlım, seni bir lider olman için yetiştirdik," dedi annem. "Kral Thorne'un yanında bir fark yaratabilirsin. Onun karısı ve kraliçemiz olarak yasaları etkileyecek ve hükümleri uygulayacaksın. Topluluğunuza geri verebilir ve hatta onu savaştan vazgeçirebilirsiniz. Bir kadının kralın yanında önemli bir yeri vardır."

Sözleri bana dokundu, içimde halkımın mutluluğu için kendi mutluluğumu feda etmek isteyen yere dokundu. Safça hem mutluluğa hem de göreve sahip olabileceğimi düşünmüştüm ama şimdi bunun doğru olmadığını biliyordum.

Boyun eğerek iç çektim. "Eğer bana zarar verirse, onu öldürürüm. Sonuçlar lanet olsun."

Annem sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. "Eğer sana zarar *verirse*, onu öldürürüm."

Onun kötü niyetli olduğundan bahsettiğimde yaşadığı şok, kış kralına karşı çok mu sert davrandığımı düşünmeme neden oldu. Ama duyduğum hikâyeler -bir keresinde bir saray mensubunu atının arkasında şehirde sürüklediği gibi- hepsi karanlık ve acımasızdı ve *hiçbir şey* yapmak istemediğim akli dengesi yerinde olmayan bir kralın hikâyesini anlatıyordu.

Gözyaşları aniden görüş alanımı doldurdu ve bir rüzgâr üzerimizden geçerek saçlarımı topladı. "Seni özleyeceğim."

Annem beni kucakladığında kelimeleri zar zor söyleyebildim.

Kış Kralı her an burada olabilirdi. Çeyizim için pazarlık yaptıktan sonra beni Güz Sarayı'nda ödüllü bir domuz gibi gezdirecekti. Nişanlandığımızı halka duyuracak ve ardından dört sarayı gezerek her birini yaklaşan düğünümüze davet edecektik. Ve tüm bunlar ben daha adamla tanışmadan ya da kabul etmeden önceydi.

Sonunda babamın yalvarışlarına ve annemin gözyaşlarına boyun eğdim.

Tüm krallıktaki en güçlü prenses bendim ve kral da güçlü varisler istiyordu, bu yüzden bariz bir eşleşmeydi.

Bir parçam bu günün geleceğini hep biliyordu. Sadece kendi sarayından kraliyet soyundan bir kadınla evlenmesini ve beni terk etmesini umuyordum.

Yalnız.

Sonbaharı terk etmek istemedim. Turuncu yapraklar, keskin ve serin hava, değişimin kokusu. Tüm hayatım boyunca babamın krallığında büyüdüm. Thorngate'in en zenginlerinden biriydik, krallığın yiyeceklerinin yarısını yetiştiriyorduk ve hatta fazlasını Embergate'e satıyorduk.

Sevgili nedimem Piper saçlarımı kıvırmayı bitirirken odamda oturdum ve artık bana eşlik edemeyeceğini aniden fark edince nefesim kesildi. Ben on dokuz kış yaşıyordum, o ise yirmi. Neredeyse birlikte büyümüştük. Annesi annemin nedimesi olarak hizmet etmişti ve o da benim en iyi arkadaşım olmuştu.

İkimiz de haberi duyduğumuzdan beri sessizdik. Ne düşüneceğini ya da bana ne söyleyeceğini bildiğinden emin değildim. Kış kralıyla evlenmek bir lütuftan çok bir lanetti, bu yüzden tebrikler sıralı değildi.

"Sorun ne?" diye sordu sonunda.

Başımı kaldırıp ona baktığımda akmayan gözyaşlarım gözlerimi doldurdu. "Seni kaybedeceğimi yeni fark ettim. Senden asla aileni bırakıp beni Kışlık Saray'ın donmuş cehennemine kadar takip etmeni isteyemezdim."

Piper gülümsedi. O gülümsemeye bayılırdım. Önünde alt dudağına diş gibi bastıran iki çarpık dişi vardı.

"Ah Maddie, seni o piçle evlenmen için asla yalnız bırakmam. Babandan Güz Mahkemesi'nden azledilmesini istedim bile. Seninle Kış'a geleceğim."

Gözlerim yaşlarla doldu ve onu kucaklamak için kendime çektim. "Seni hak etmiyorum," dedim ona.

Onu serbest bıraktım ve o da başını salladı, uzun kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu. "Bu doğru. Kış kralının babandan daha zengin olduğunu duydum, belki de zam istemeliyim..."

Sırıttım, Piper'ın beni berbat ruh halimden nasıl çıkaracağını bilmesine bayıldım.

Kapı çalındı ve ayağa kalktım, omuzlarımı dikleştirdim ve çenemi yukarı kaldırdım.

Zamanı gelmişti. O buradaydı.

Kapıya doğru yürürken Piper bileğimi yakaladı. Ona bakmak için döndüm ve gözlerinde bir ateş vardı. "Değerini unutma, Madelynn Windstrong. Sunacak çok şeyin var. Onun kral olması umurumda değil. Sen bir kese altından daha değerlisin."

Kalbim sıkışmıştı ve böyle sadık bir dost için Yaratıcı'ya şükrettim. Elini sıkarak başımı salladım ve kapıyı açtığımda annemi buldum

Beni bekliyor. Çeyiz pazarlığı her zaman erkek talip müstakbel eşle tanıştıktan sonra yüz yüze yapılırdı. Duyduğu ya da son gördüğü kadar güzel göründüğünden ve söylentilerdeki kadar güçlü olduğundan emin olmak isterdi. Ne kadar güzel ve güçlü olursam, babam o kadar çok para ve toprak isteyebilirdi.

Ona krallığında ve gelecekteki varislerinde güç vereceğim için, benimle evlenme hakkı için babama ödeme yapacaktı. Bu, kültürümüzde zaman kadar eski bir uygulamaydı, durup düşündüğümde biraz rahatsız edici gelse de sarayımızın finansmanını sağlamak için gerekliydi. Babam halktan fazla vergi istemezdi ve elde ettiğimiz gelirin yüzde ellisini hükümdara, kış kralına vermek zorundaydık.

"Çok güzel görünüyorsun canım," dedi annem ve kolunu uzattı, böylece ben de kolumu onunkine geçirebildim.

"Teşekkür ederim." Onun koluna girdim ve sonra bana başparmağıyla onay veren Piper'a baktım.

Benimle geleceğini söylediği için onu sevmiştim. Doğrusu, en azından bir arkadaşım olmadan kış mevsiminde hayatta kalabileceğimden emin değildim.

Annemle birlikte ailemin evinin koridorlarından geçerken gerçekliğin içime yerleştiğini hissettim. Bunu yaptığımı inanamıyordum. Yatağını düzgün yapmadığı için bir hizmetçiyi öldürdüğü söylenen adam benim kocam olmak üzereydi.

Sırf görevimi yerine getirmek ve ailemi mutlu etmek için beni hayatımın sonuna kadar mutsuz edecek bir adamla evlenebilir miydim? Görev mutluluğun üstünde miydi?

Ne yazık ki benim için öyleydi.

"Maddie!" Küçük kız kardeşimin sesi arkamdan geldi ve tüm vücudum kaskatı kesildi. Şu anda onu görsem gözyaşlarına boğulabilirdim. Libby'den ayrılmayı hayal bile edemezdim.

"Henüz bilmiyor," diye fısıldadı annem ve içime bir rahatlama geldi.

Sahte bir gülümseme takınarak döndüm ve kollarıma atılmasına izin verdim.

"Okçuluktan en yüksek notu aldım! Usta Bellman elfler kadar iyi olduğumu söylüyor!" diye heyecanla bağırdı.

Kıvırcık kızıl saçlarını avuçlarımla düzeltirken sıırıttım. Benim ve annemin kızıl saç rengine ama babamın dokusuna sahipti. Çoğu zaman vahşi bir aslana benziyordu. "Sanırım öylesin."

"Çok güzel görünüyorsun." Altın işlemeli elbiseme, süslü saçlarıma ve makyajıma baktı.

"Teşekkür ederim. Bir... toplantım var, sonra uğrayıp seninle konuşacağım, tamam mı?" Ona veda etmek beni öldürecekti. Şu anda bunu düşünemiyorum bile.

"Tamam!" diye bağırdı ve ardından annemize koşup ona sarıldı, sonra da arkasından koşan dadısıyla birlikte koridorda zıplayarak odasına gitti.

Annemle kalp kırıcı bir bakış paylaştım ama hiçbir şey söylemedim.

Libby ve benim özel bir ilişkimiz vardı. Libby sekiz yıl önce doğmadan önce annemin acımasızca yedi düşük yapmasını izlemiştim. O hayatımıza girdiğinde, hepimizin ihtiyacı olan temiz hava gelmişti. Sarayda her şeyi eğlenceli ve hafif tuttu. O kadar üzüntüden sonra annemin kalbindeki neşeydi.

Kapıya vardığımızda gerçeği yüzüne vurmak için anneme baktım. Eğer bu iğrenç üne sahip adamla evleneceksem, bazı şeyler üzerinde kontrol sahibi olmak istiyordum.

"Kendi çeyizim için pazarlık yapmak istiyorum," dedim ona cesurca.

Neredeyse kendi tükürüğünde boğuluyordu, öksürdü ve boğazını temizledi. "Tatlım, bu iş bitmedi. Bu Kral Thorne ve baban arasında."

Çenemi yukarı kaldırdım. "Eğer bir canavara satılacaksam, değerim neyse onu söylerim, başkasına değil."

Annemin yanakları utançtan yanıyordu ve bu şekilde söylediğim için kendimi çok kötü hissediyordum. Kapıyı açmadan önce tek ihtiyacım olan başıyla onaylamasıydı.

Bakışların şöminenin yanında babamla birlikte gülen Lucien Thorne'a takıldığında başımın belada olduğunu anladım.

Bu adama karşı derin bir nefret biriktirmiştim. Yaptığı şeyler affedilemezdi ama yine de bakışların ona takıldığında, midemin sıkışmasına ve içime dolan ılık zevk dalgasına engel olamıyordum.

Hayatımda gördüğüm en çekici adamdı. Bana bakmak için döndüğünde duraksadım.

Yaradan, merhamet et.

Lucien Thorne toplantı salonlarında asılı olan çocuksu resimlere hiç benzemiyordu. Karşımdaki adam yontulmuş bir mükemmelliği: çelik gibi gri gözler, keskin bir burun ve güçlü bir çene. Dudakları büzülmüş ve kalındı. Kraliyet savaşçılarının saç modelini takıyordu, uzun siyah saçları yanlardan tıraş edilmişti ve

sonra atkuyruğu şeklinde toplanmış ve kenarları örülmüştü. Kömür grisi tuniği kaslı vücudunu sarıyor, hayal gücüne çok az şey bırakıyordu. Ne bekliyordum bilmiyordum ama bunu değil, nefret ettiğim adamdan etkilenmemeyi. Kral ve ben orada öylece durup birbirimize bakarken, bu beni bir an için şaşırttı. Bakışları yavaşça üzerimde gezindi ve nefesimin kesildiğini hissettim.

Şeytanın vücut bulmuş haliydi ama yine de gördüğüm en lezzetli pakete sarılmıştı. Çeyiz olarak teklif ettiği şeye karşı koyabileceğimden emin değildim.

Bu adamla evlenemem.

Kendimi silkeleyerek, üzerime yaptığı büyüden kurtuldum ve onun ününü hatırladım.

"Kralım..." Yine de kibar sayılabilmek için mümkün olduğunca az reverans yaptım ve sonra onu selamlamak için yaklaştım.

Annem yanımda derin ve aşırı saygılı bir şekilde reverans yaptı.

Avını takip eden bir hayvan gibi beni izledi ve ben de zorlukla yutkundum. "Madelynn Windstrong, sen şarkılardan çok daha güzelsin. Senin hakkında yazdım," dedi ve bir adım öne çıkarak elime uzandı. Elimi ona uzattım ve hafifçe öptü, öptüğünde kolumda bir soğukluk hissi oluştu.

Çok da çekici. Harika.

Ona sert bir gülümseme verdim. Sonra o da annemin elini öptü. Çok yakışıklı olduğu için, onun hakkında duyduğum tüm korkunç hikâyeleri hatırlamak için kendime zaman ayırdım ve sonra babama döndüm.

Kralın önünde ona, "Annemle çeyizimi kendim pazarlık etmek istediğimi konuştum ve o da kabul etti," dedim.

Babam boğuk bir ses çıkardı ve bakışlarım ne diyeceğini ya da ne yapacağını görmek için krala kaydı, ama o sadece eğlenerek beni izledi. Ellerini sakince arkasında kavuşturmuştu ve beni değerlendirirken gözleri kırışmıştı.

"Bu yapılmaz. Bu erkek işi," dedi babam ve sonra krala bakmadan önce gergin bir kahkaha attı. "Özür dilerim lordum, sanırım onu biraz *fazla* bağımsız ve inatçı yetiştirdim."

Kral hâlâ beni izliyordu, çelik grisi gözleri benimkileri delip geçiyordu. "Sanırım bağımsız ve inatçı olmak için fazladan para verirdim."

Yorumu beni şok etti. *Bu* da ne demek oluyordu? Şaka mı yapıyordu? Eğer öyleyse bu hiç hoşuma gitmedi.

Babam bununla ne yapacağını bile bilmiyordu, o yüzden sessiz kaldı.

Kral bana, "Çeyizini seninle müzakere etmekten mutluluk duyarım Madelynn," dediğinde yutkundum. Kendi ödemem için pazarlık yapmak istediğimi söylemek bir şeydi, bunu yapmak başka bir şeydi.

Aslında kabul etmesini beklemiyordum. Bu hamleyi fazla ısrarcı ve otoriter bulacağını ve her şeyi iptal edeceğini ummuştum.

Babama ve anneme baktım, bu adamla evlenmeyi gerçekten kabul edeceksem önce onunla özel bir konuşma yapmam gerektiğini biliyordum.

"Anne, Baba, bize izin verirseniz, onunla evlenmeyi kabul etmeden önce Kral Thorne ile yalnız konuşmam gerekiyor."

Babamın yüzünde panik dolu bir ifade belirdi. Beni çok iyi tanıyordu ve muhtemelen söyleyeceğim ya da yapacağım tüm korkunç şeyleri hayal ediyordu.

"Evli olmayan bir erkekle yalnız kalamazsın. Bu uygun değil," diye hatırlattı annem gergin bir kahkaha atarak.

Başımı salladım. "Git Piper'ı getir. Şaperonluk yapabilir."

Babam sanki protokolü çiğneyip buna izin verebileceğinden emin değilmiş gibi şöminenin yanında donup kalmıştı. Hepimiz yol göstermesi için krala baktık ama kral son derece sakin görünüyordu ve keyfine bakıyordu. Misafir odasının tuğla duvarına rahatça yaslandı.

"Özel sohbetimizi dört gözle bekliyorum," dedi bana.

O sırada annem Piper'ı aramak için koşuşturmaya başladı ve ben de Kış Kralı'nın uzlaşmacı kişiliğinden huzursuz olmaya başladım. Duyduğum o korkunç kral böyle bir şeyi kesinlikle yasaklardı. Bir kadının kendi çeyizi için pazarlık yapması duyulmamış bir şeydi ama o sanki bu durum onu eğlendiriyormuş gibi görünüyordu ve bu da beni çileden çıkarıyordu.

Ne yapmaya çalışıyordu? Bu davranışıyla onu kendimden uzaklaştırmayı umuyorsam, yanılmışım gibi görünüyordu.

Bir an sonra annem Piper'la birlikte görüldü, Piper kralın önünde derin bir selam verdikten sonra odanın uzak köşesinde sessiz bir seyirci olarak durdu.

Babam boğazını temizledi, belli ki hiç havasında değildi.

"Bizi yalnız bırakabilirsiniz," dedim babama. Annem çoktan kapının girişinde duruyordu.

Babam krala baktı, o da başıyla onayladı ve sonra annemle babam isteksizce oradan ayrıldılar. Kapı kapanır kapanmaz Lucien Thorne'a yaklaştım. Nereden geldiğimi anlaması için olabildiğince dürüst olmaya karar verdim.

"Hakkınızdaki hikâyeleri duydum," dedim ona. "Çalışanlara karşı kaba davranan ve en küçük bir ihlalde insanları sert bir şekilde cezalandıran zalim bir adammışsınız. Nişanlınız olacağım için heyecanlandığımı söylersem yalan söylemiş olurum."

İşte, yapmıştım. Ona karşı tamamen dürüst davrandım ve aramızda ona aşık bir eşmişim gibi davranılmasına izin vermedim. Bu bir krala söylenecek cesurca bir şeydi ve onun öfkeli yanıtını bekledim.

Bunun yerine, piç kurusu ününü sözlü olarak anlatmama gülümsemekle yetindi.

Kollarımı kavuşturdum ve ona ters ters baktım. "Ve *dahası*, sana hemen çocuk vermekle ilgilenmiyorum, bu yüzden ben hazır olana kadar beklemen gerekecek."

Bakışları yarı kapalı bir hal aldı ve sanki benden çocuk sahibi olmayı hayal ediyormuş gibi dudaklarını yaladı.

Sıcaklık yanaklarıma yayıldı ve kızardım. "Ve bir çocuk yapmadığımız sürece seninle yatmayacağım. Bir metres ya da fahişe alabilirsin, umurumda değil." Çenemi yukarı kaldırdım, sonra boğazından bir kahkaha patladı.

Ses beni sarstı. Derin ve çakıllı bir sestti ve tüm odayı dolduruyordu.

"Bana mı gülüyorsun?" Ellerim yumruk oldu ve hafif bir rüzgâr salonu doldurarak ocaktaki ateşin alevini artırmasına neden oldu.

Ani bir kar fırtınası ocağın içine, bacadan aşağı sürüklendi ve ateşin üzerine düşerek çatırdamasına neden oldu.

Gücünü ben gösterdiğim için mi gösteriyordu? Bu da neydi böyle? Bir çeşit hesaplaşma içinde miydik?

Ben tüm duygularıyla boğuşurken o sadece beni izledi, gülümsedi ve görünüşe göre eğlendi.

Yukarı uzanıp kalbini tuttu. "Sanırım az önce aşık oldum."

Gözlerimi devirdim, rüzgâr bir anda kesilince inledim. Bu adam tüm zaman boyunca çekilmez bir büyücü mü olacaktı?

"Sana korkunç biri olduğunu düşündüğümü söyledim ve sen bana aşık mı oldun?" diye sordum. "Sesin dengesiz geliyor."

Hızla öne doğru bir adım attı ve aniden bana birkaç santim yaklaştığında kalbimin hızlanmasına neden oldu. "Dengeli biri olarak bilinmem, değil mi?" diye fısıldadı, sıcak nefesi üzerimde geziniyordu.

Kutsal Yaratıcı.

Bir adım geri çekildim, panik içinde Piper'a doğru baktım, ama o heykel gibi hareketsizdi, bir gözlemciydi. Gerektiğinde rolünü iyi oynuyordu ama yalnız kaldığımızda günlerce bu konu hakkında konuşacağımıza şüphe yoktu.

Bir adım daha atarak az önce kazandığım mesafeyi kapattı ve sesini alçalttı. "Bir itirafta bulunacağım," diye mırıldandı.

Kalbim boğazıma düğümlendi ve zorlukla yutkundum. "Ne?" Nefes aldım.
Neden bu kadar yakışıklı olmak zorundaydı ki?

Önce dudaklarıma, sonra boğazıma baktı ve sonunda gözlerimle buluştu. "Geçen dolunayda seni evinin yanındaki çayırdaki gördüm. Ormanda bazı askerlerimle seyahat ediyordum. Kayıp bir av köpeğini arıyorduk. Sen bahçede kız kardeşinle dans ediyordun ve..." Derin bir nefes aldı ve kızıl saçlarımdan bir tutamı yakalamak için uzandı. "Hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünmüştüm. O zaman sana sahip olmam gerektiğini biliyordum."

Sanki odadaki tüm hava çekilmiş gibiydi. Nefes alamıyordum. Ne oluyordu? Kötü kral bana iltifat mı ediyordu?

"Fiyatını söyle Madelynn Windstrong, çünkü bu diyarda her sabah senin yanında uyanabilmek için ödemeyeceğim tek bir altın parçası bile yok." O zaman tatlı tatlı gülümsedi ve ben bir iniltiyi yutmak zorunda kaldım. Bir erkeğin bana söylediği en tatlı şeydi ve... geçmişte aileme bu kadar acı çektirmiş bir piçten geliyordu. Ne söyleyeceğimi ya da ne hissedeceğimi bilemedim. Kendimle çelişiyordum. Başlangıçta bir cazibenin flörtleri olduğunu varsaydığım şey hızla ciddi bir itiraf haline gelmişti.

"İlk kral olduğunuzda ve Büyük Dondurma'yı tüm ülkeye yaydığınızda büyükannem öldü," diye ağızımdan kaçırdım.

Yüzüne bir karanlık çöktü ve bunu söylediğime neredeyse pişman olacaktım. Gülümsemesine alışmaya başlamıştım bile.

Şimdi tüm duygulardan yoksun bir adama bakıyordum. Bir yere çekilmişti, takip edemediğim, takip etmek istemediğim bir yere.

"Onu öldürdüğüm için üzgünüm," dedi. "Diğerlerini de. O gece Summer Court'ta otuz yedi kişi öldü. Spring'de on iki kişi. Bu tür bir soğuğa hazırlıklı değillerdi."

Yaptığı korkunç şeyleri zerre kadar duyguya kapılmadan itiraf ederken kaşları birbiriyle düğümlendi.

"İtiraf mı ediyorsun?" Hiçbir zaman bir özür ya da açıklama almadık. Sadece ülkeyi kasıp kavuran aşırı bir soğuk vardı ve ertesi gün

Normal.

"İstiyorum." Dik durdu, sırtı dik ve çenesi yukarıda, gülümsemesi kaybolmuştu. "Güçlerim duygularıma bağlı. Tıpkı seninkiler gibi. Onları kontrol edemiyorum." Bir an önce rüzgârın odaya girmesini engelleyemediğinden bahsediyordu.

Bu adam ne tür duygulara sahipti ki tüm alemini bir gün ve gece boyunca donduracaktı? O zamanlar on üç yaşındaydım ve hayatımın en korkutucu gecelerinden biriydi. Soğuk, evin içine bir gölge gibi süzülüyor ve ateşi ne kadar yükseğe yakarsak yakalım bir türlü sönmüyordu. Uyuyamadım; bütün gece dişlerim takırdadı. Annemle birlikte dışarıda durur, rüzgar gücümüzle ayazı geri iterdik. Büyükannem bize yardım etmek için dışarı çıktı ama bu tür bir maruziyet için çok yaşlıydı. Ertesi gün vefat etti. Şifacı zayıf bir kalbi olduğunu söylemişti ama hepimiz onu neyin zayıflatmıştı biliyorduk.

Büyük Donna.

Bu kadar açık konuştuğuna göre, o gece kontrolünü kaybetmesine neden olan şeyin ne olduğunu sormak istiyordum ama cevabı almak istediğimden emin değildim. Ne tür bir adamla evlendiğimi bilmek istemiyordum. Onu kızdırırsam beni dondurabilecek korkunç bir adamla.

Ne diyeceğimi bilemedim. Bunun bir çeyiz pazarlığı olması gerekiyordu ama bir şekilde başka bir şeye dönüşmüştü.

O sırada kral bana baktı ve gözlerinin derinliklerinde kalbime acı veren bir şey vardı. Üzgün görünüyordu. Sanki içinde bir yerlerde sadece sevmek isteyen kimsesiz küçük bir çocuk varmış gibi.

Kral Thorne, "Görücü usulü evliliklerin artık ideal olmadığını biliyorum ama bunlar bir gelenek," dedi. "Bununla birlikte, eğer kaderini benimkine bağlamak istemiyorsan, her şeyi iptal edebilirim. Babana iyi bir çift olmadığımızı söyleyeceğim. İtibarınıza hiçbir zarar gelmeyecek."

Kaşlarımı çattım, kalbim güm güm atıyordu. Bana bir çıkış yolu mu veriyordu? Odaya bir ciddiyet çöktü ve onunla tanışmadan önce ne istediğim, şimdi nasıl hissettiğim ve annemle babamın benden ne beklediğiyle savaştım.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi kış kralı, "bununla evlenmek için *sizden* çeyiz parası istemem gerekiyormuş gibi hissediyorum." Vücudunda aşağı yukarı hareketler yaptı ve göğsünden kahkahalar yükseldi.

Komik biriydi.

Komik.

Büyüleyici.

Güzelmiş.

Biraz dengesiz. Ne yanlış gidebilir ki?

Anlaşmadan caymama izin verme teklifi dikkate değerdı ama babam Güz Sarayı'nın ileri gelenlerine çoktan söylemişti. Kralın tam teçhizatlı kraliyet askerleriyle buraya geldiğinden bahsetmiyorum bile. Muhtemelen kasabanın yarısı neler olup bittiğini zaten biliyordu. Eğer iptal edersek, dedikodular yayılacak ve insanlar bende bir sorun olduğunu, saf olmadığımı ya da fazla bağımsız olduğumu söyleyeceklerdi. Bu da gelecekteki olası taliplerimi lekeleyecektir.

Hayır, bunu şimdi yapmalıydım. Ailemin itibarı tehlikedeydi. Bu Libby'nin beklentilerini de etkileyecekti. Daha önce geri adım atmasını ne kadar istemiş olsam da, şimdi bunun ailem üzerinde yaratacağı dalgalanma etkisini görüyordum.

"Anlaşmaya devam edebiliriz." Gergin bir hareketle elbisemi düzelttim. "Sadece nerede durduğumu bilmeni istedim."

Beni soğukkanlılıkla değerlendirerek başını salladı. "Hemen çocuk istemiyorsun, benimle sadece çocuk için yatacaksın ve ben de bir fahişe alabilirim. Anladım."

Böyle söylediğinde yüzümü buruşturdum ve sonra gergin bir kahkaha attım. "Tamam, fahişe yorumu biraz ağır oldu. Özür dilerim. Bu... benim için bir anda çok fazla. Bana daha bugün söylendi."

Bana sırtarak baktı. "Bu, söz verdiğim fahişemi elimden alacağın anlamına mı geliyor?"

Uzandım ve eski bir dostum gibi omzuna bir tokat attım, bir an için kralın huzurunda olduğumu unuttum. Ama elimi yakaladı, parmaklarımı hafifçe tuttu, bu da zihnimin yarışmasına neden oldu.

"Bunu sana asla yapmam... bir fahişe, bir metres ya da ikisi arasında bir şey almam," diye söz verdi ve midem kendi kendine ters döndü.

O kadar... düşündüğüm gibi biri değildi.

"Baban annenin ailesine ne kadar çeyiz parası ödedi?" Parmaklarımı onunkilerden çekerek ve sormak için iyi bir miktarın ne olduğunu anlamaya çalışarak ona sordum.

Ölen annesinden bahsedince yüzü biraz düştü ama sonra kendine geldi. "Yüz altın, on dönüm arazi ve bir düzine at. Ama o zamanlar daha basitti." Sesi monotondur ve uzun zaman sonra annesinden bahsetmek hoşlanmadığı bir şey miydi diye merak ettim.

Yüz altın babamın bir yılda kazandığı paraydı ve Kral Thorne beni ömür boyu babamdan alacaktı.

"*Bin* altın istiyorum," dedim, beni beş yüze indirmesine hazırdım.

"Tamamdır," dedi hiç vakit kaybetmeden.

Donakaldım ve sonra sertçe yutkundum. Son derece hoş biriydi. "Ve sevgili leydimin de gelmesini istiyorum." Köşede dimdik duran Piper'a başımla işaret ettim.

"Tamamdır," dedi tekrar.

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. "Ayrıca, sana vereceğim iki varis için halkım için yüz dönümlük tarıma elverişli bir arazinin adil bir fiyat olduğunu düşünüyorum." Kral vücudumu yavaşça aşağı yukarı süzdü, gri gözleri neredeyse hissedebileceğim şekilde tenimi okşuyordu. "Bundan daha fazla çocuk sahibi olmayı umuyordum, özellikle de benimle sadece şu durumlarda yatacağını belirttiğin için çocuk yapmak."

Piper'ın kıs kıs gülüşü köşeden geldi ve omzumun üzerinden dönerek ona ters ters baktım. Yanaklarım ısındı ve muhtemelen saçımın rengine benzediklerini biliyordum.

"Çocuk sayısı daha sonra konuşulabilir." Kendimi körükledim ve ateşten uzaklaştım.

"Yüz dönüm. Bitti," dedi.

"Atlara gelince, Güz Sarayı'nda yirmi büyüğümüz var. Her birine yeni bir aygır hediye etmenizi istiyorum. Çiftçiliğimizin çoğunu onlar yapıyor ve bu yardımcı olacaktır."

"Bitti," diye sözümü kesti. "Başka bir şey var mı?"

Ona inanamayarak baktım. Bu düşündüğümde çok daha kolay olmuştu. Hiç tereddüt etmeden evet diyordu. "Ailemi görebilecek miyim?" Libby'yi düşündüğümde sesim kesildi.

"Elbette." Dudakları kaşlarını çattı. "Ne zaman isterseniz. Kışlık Saray'a her zaman gelebilirler. Her an hazır edebileceğim çok güzel bir konuk evimiz var."

Ona, beni incitirse hayal edebileceği en güçlü rüzgârla vücudunu ikiye ayıracağımı söylemeyi planlamıştım ama şimdi bunun çok kaba bir değerlendirme olabileceğini hissediyordum. Geçmişinde kötü şeyler yapmış mıydı? Evet, Büyük Dondurma'yı kabul etmişti. Ama orada başka bir şey daha vardı, tarif edemediğim bir nezaket, memnun etme, sevilme isteği. Bu beni şaşkınlığa sürükledi ve ona olan öfkemi yatıştırdı.

Çeyizlerin bir el sıkışmayla mühürlendiğini biliyordum, bu yüzden öne çıktım ve elimi uzattım.

"Yaklaşan düğünleri ve halkımıza kraliçe olarak hizmet etmeyi dört gözle bekliyorum" dedim.

Sonra gülümsedi, elimi güçlü ve sıkı bir şekilde kavradı ve sıktı. "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum Madelynn. Umarım seni mutlu edebilirim."

Kaçıncı kez nefes almayı bıraktım. Konuşma şekli... çok yoğun, çok gerçektir. Öne doğru eğildi ve elimi nazikçe bırakmadan önce üst kısmına küçük bir öpücük kondurdu; elimin gittiğini görmek beni neredeyse üzüyordu. Kış Kralı daha sonra odayı geçti ve giderken başını Piper'a doğru eğdi. Eli kapının koluna dayandığında ona seslendim. "Kral Thorne!"

Bana bakmak için geri döndü ve ben de onun sert bakışlarına karşılık verdim. "Daha fazlasını isteyebilirdim, değil mi?"

Yüzüne yayılan yavaş sırıtiş dizlerimin bağının çözülmesine neden oldu. *İyi geceler*, yakışıklıydı. "Senden esirgeyeceğim hiçbir şey yok."

Sonra döndü ve kapıyı usulca kapattı. Muhtemelen babamı aramaya gitmeli ve tüm bunları yazılı hale getirmeliyim.

Piper kendini duvardan sıyrıp önümde dururken öylece kalakaldım.

"Ondan hâlâ nefret ediyor muyuz?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Kafam çok karışık." Omuz silktim. "Az önce ne oldu öyle?"

Alt dudağını çiğnedi. "Onunla ilgili her şeyi sevdim." Ben de öyle.

Evet. Yaptım. I.

OceanofPDF.com

iki

Kral babamla birlikte her şeyi yazılı hale getirip imzalarken, Piper ve ben misafir odasında kitap okuyor ve saflık testini bekliyorduk. Bundan sonra olacıklardan korkuyordum. Şifacı, kralım için gerçekten sağlam olup olmadığını kontrol edecekti. Annem bana bunun bir an için garip hissettireceğini ama çabucak biteceğini söyledi.

Kapı aniden açıldı ve beyaz bir şifacı cübbesi giyen erkek bir elf şifacı içeri girdi. Kral Thorne onun arkasından içeri girdi. Erkek bir şifacı beklemiyordum. Piper'la bakıştık ve yabancı bir adamın bacaklarımın arasına baktığı düşüncesiyle kalçalarımı sıkarak yutkundum.

"*Hayır* dedim. Sana gelmemeni söylemişim," diye hırladı kış kralı şifacıya.

Babam ve annem henüz dönmemişti ve bu yüzden bu işi tek başıma halletmem gerekecekti.

Şifacı tipik beyaz bir cübbe giyiyor ve siyah bir şifacı çantası taşıyordu. "Baban bunu talep etti," dedi şifacı.

Soğuk hava tenimi kaplarken oda aniden soğuğa gömüldü. "Babam artık kral değil," diye bağırdı şifacıya. "Onu çıplak görmesini istediğim tek erkek benim. Eğer ona dokunursan, elini dondurur ve kırarım. Anlaşıldı mı?"

Sertleştim ve Piper koruyucu bir şekilde yanıma geldi.

Bu onun meşhur öfkesiydi. Kendi şifacısının elini dondurup kırmak! Çılgıncaydı. Davranışları kafamı çok karıştırmıştı. Saf olduğumdan emin olmak istemiyor muydu? Bu adam hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Tüm kuralları çiğniyordu.

Kral Thorne ona, "Sadece yazılı ifade yeterli olacaktır," dedi.

Şifacının çenesi gerildi ama başını salladı, sonra bana döndü. "Madelynn Windstrong, cinsel kirden arınmış olduğuna dair Yaratıcı üzerine yemin eder misin?"

Sertçe yutkundum, yanaklarım kızarmıştı. "Yemin ederim," diye ciyakladım. Bana bir kağıt uzattı ve ben de titreyen bir elle imzaladım.

Şifacı ayrılırken, annem ve babam odaya girdiler, ikisi de gülümsüyordu. Belli ki elde ettiğim çeyizden memnundular.

Şifacının gittiğini gören annem, "Saflık kontrolü yapıldı mı?" diye sordu.

"Öyle," dedi kral, fiziksel olarak hiç kontrol edilmediğimi belirtmeden.

"Hava kararmadan önce onun gücünün bir gösterisini görmek ister misiniz?" Benim

babamın yüzü güldü. Sihirli yeteneklerimle her zaman gurur duyardı. Çok tatlıydı.

Kral Thorne salonun diğer ucundan bana baktı. "Madelynn için sakıncası yoksa. Nişan turu için sabah erkenden yola çıkmamız gerektiğini biliyorum, o yüzden yorgunsan seni anlarım."

Piper ve ben bir bakış paylaştık. Neden bu kadar düşünceliydi? Bunların hepsi rol müydü? Hiç mantıklı gelmiyordu. Hakkında söylentiler duyduğum bencil ve öfkeli kış kralı karşımda duran adam değildi.

Sırtımı dikleştirerek ayağa kalktım. "Biraz hava atmaya her zaman varım," diye haykırdım, annem alay etti.

Annem krala endişeyle, "Oldukça alçakgönüllüdür lordum, söz veriyorum," dedi.

"Gücü söz konusu olduğunda değil," dedi Piper dürüstçe, bu da babamdan bir kıkırdama aldı.

Krala baktığımda bana sırttığını gördüm. Sanki asi ve kadınsı olmayan davranışlarımla ona büyük bir zevk vermişim.

Hepimiz dışarıya, ağaçlarla çevrili düz bir çayırılığa çıktık. Bunlardan birkaçı en son muazzam miktarda rüzgâr gücü sergilediğim zaman devrilmişti.

Kralın arkamda durduğunu hissedebiliyordum ve döndüğümde sadece bir adım ötemde beni ilgiyle izlediğini gördüm. Annem, babam ve Piper ise benden bir metre kadar uzakta duruyordu.

"Daha geride durmak isteyeceksiniz lordum," dedim ona.

Gözleri sanki ona zarar verebileceğimi düşünmek çok saçmaymış gibi parlıyordu.

Beni dinleyerek diğerlerinin beklediği yere doğru geri çekildi, ben de derin bir nefes aldım. Rüzgârı kendime çağırdım, ağaçların arasından süzülüp gelirken yaprakları da beraberinde sürükledi. Bir güç gösterisiyle başladım, rüzgârı kullanarak devrilmiş bir ağacı kaldırdım ve büyük kütüğü havaya kaldırarak çılgınca döndürdüm.

Arkamdan alkış sesleri geldi ve döndüğümde annemin, babamın, Piper'ın ve kış kralının beni alkışladığını gördüm.

"Etkileyici!" Kral Thorne bağırdı.

Seyircilerin cesaretlendirmesiyle kütüğü bıraktım ve daha fazla yaprak topladım, gösteriyi güzel bir renk cümbüşüyle bitirmek istiyordum. Kahverengi, turuncu, yeşil ve parlak sarı yapraklar dallardan koptu ve rüzgârın girdabına katıldı. Arkamdan, *tam* arkamdan bir şaşkınlık sesi geldi ve bunun kral olduğunu anladım. Annem ve babam bunu onlarca kez görmüşlerdi; daha küçük ölçekte onlar da yapabilirlerdi. Piper da beni bunu yaparken sık sık gördüğü için şaşırmasdı.

"İnanılmazsın," diye nefes aldı Kral Thorne ve sonra tam yanımda durup ellerini ellerime uzattı. "İzin verir misiniz?"

Ne demek istediğini bilmiyordum ama kralı reddetmek kabalık olurdu, bu yüzden başımı salladım. Ve işte o zaman kar yağmaya başladı. Bizim ya da ailemin üzerine değil, sadece huninin içine yağıyordu. Kar tanelerinin rüzgâr hunime düşmesini ve ardından girdap gibi dönen hareketin içine çekilmesini izledim. Beyaz telaş bana çocukken sahip olduğum bir kar küresi oyuncağını hatırlattı. Ne zaman sinirlensem onu salları ve karın düşüşünü izlerdim ve bu beni sakinleştirirdi. Şimdi de öyle oluyordu. Kar ve parlak yapraklar mükemmel bir uyum içinde çayırın etrafında yatıştırıcı bir spiral oluşturuyordu. Sanki benim sihrim ve onunki birbirleri için yaratılmıştı ve dürüst olmak gerekirse, bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeylerden biriydi.

Ailem ve Piper alkışlamaya başladı ve ben de ellerimi bırakarak rüzgâr tüneline dağıttım.

"Açlıktan ölüyorum," dedim anneme, King Thorne'a sırtımı dönerek. Orada bir şey olmuştu, açıklayamadığım ve hoşuma gitmeyen bir şey. Ya da hoşuma *gitmişti* -çok fazla ve sorun da buydu.

Bu adam sadece bir saat önce Büyük Donma'da düzinelerce insanı öldürdüğünü itiraf etti ve ardından şifacısının elini kırmakla tehdit etti. Biraz karın bunu hafızamdan silmesine izin veremezdim.

"Pekâlâ, hadi içeri girelim." Ben tepinerek uzaklaşıp eve doğru dönerken annem endişeyle güldü.

Lucien Thorne'dan hoşlanmak istemiyordum. Bu işleri karıştırdı. Onun cazibesine kapılmak için çok fazla korkunç hikâye duymuştum. Ama çekiciydi. Çok geçmeden gerçek yüzünü gösterecek ve ben de ona ışık tutarak onun gibi bir adamı asla sevemeyeceğimi anlamasını sağlayacaktım. En azından krallığın ve gelecekte sahip olacağımız çocukların iyiliği için birbirimize tahammül edecektik.

Ondan çocuk sahibi olma düşüncesi bile yanaklarımın ısınmasına neden oldu. Yukarı.

"Sevgilim!" diye seslendi annem arkamdan; durdum ve yüzümü döndüm onu. Piper serada kaybolmuştu ve babamla Kral Thorne uzakta, çayırdaki konuşuyorlardı.

Gülümsüyordu. "Peki, nasıl gidiyor? Çok... sevimli görünüyor."

"Mükemmel bir aktör olduğuna şüphe yok," dedim ona ve çayırın karşısından ona baktım.

Annem kaşlarını çatı. "O çeyiz... babanın istemeyi planladığının iki katıydı. Bir *aktör* bu kadar cömert olabilir mi?"

Onun bu değerlendirmesi karşısında kalbim göğsümde çılgınca çarptı.

"Sanırım değil." Kolunu benimkine doladığında dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi. "En sevdiğimiz saray mensuplarından bazılarını davet ettim. Dans edebilir, içebilir ve onu daha yakından tanıyabiliriz. Böylece tura çıkarken kendini daha rahat hissedersin.

yarın onunla birlikte."

Gösteri yapmak istemedim ama eğer büyüklere söylenmişse, tüm sarayın bildiğini ya da çok yakında bileceklerini biliyordum. Turun amacı da buydu. Tüm kasaba dedikoducuları bizi birlikte görmeye gelsin ve haberi yaysın.

Kış kralı bir eş seçmişti.

"Elbisemi değiştireyim mi?" Anneme sordum.

Başını salladı. "Bunda yanlış bir şey yok ama kralın şimdiye kadar size iyi hizmet ettiğimizi bilmesi en iyisi."

Bu annemdi, her zaman başkalarının onu ve babamı nasıl algılayabileceğini düşünürdü. Onu savunmak gerekirse, bu pratikte iş unvanında vardı.

Odama yöneldim ve evlenmek üzere olduğum bu adamı tanımaya hazırlandım. Yaratıcı'ya bazı korkunç kusurların yakında kendini göstermesi için dua ettim, aksi takdirde onun hakkındaki fikrimi değiştirmek zorunda kalabilirdim. Ve henüz bunu yapmaya hazır değildim.

KIRMIZI BAŞLAR en iyi zümrüt yeşili ve koyu mor renklerde görünürdü ama erkeklerin boyunlarını büküp hayranlıkla bize bakmalarına neden olan gizli bir renk daha vardı. Beklemeyeceğiniz gizli bir renk.

Kırmızı.

Saçlarım daha çok bakır rengine olduğu için, şimdi giydiğim kan kırmızısı elbise, yeşil gözlerimle birlikte saç rengimi daha da ön plana çıkarıyordu. Yakın zamanda Maxwell'in partilerinden biri için diktirdiğim modaya uygun bir elbiseydi. Yakası uygun ama çok azdı ve kalçalarımı sarıyor, dışarı taşmadan önce dize kadar sıkıca sarılıyordu. Kuyruğu odada yürüyebileceğim kadar küçük ama dramatik olacak kadar uzundu. Kesinlikle bayıldım.

"Eğer o seninle evlenmezse, ben evlenirim," dedi Piper elbisemi incelerken. Ben de sııttım. "Çok güzel bir elbise, değil mi?"

Piper'in üzerinde güzel, soluk mavi bir elbise vardı ve kahverengi saçları bukleler halinde toplanmıştı. "Evet, öyle. Birlikte güçlerinizi sergilerken ikinizin arasında fark ettiğim bir an mıydı?" Yanıma geldi ve saçımın yanlarını geriye doğru tutturmaya başladı.

Gözlerimi devirdim. "Güçler olayı... havalıydı, ama hiçbir şey yoktu. an."

Piper tek kaşını bana doğru kaldırdı. "Personele sordum. Hepsi onun çok iyi biri olduğunu söyledi, hatta su döktüğü için özür diledi ve kendisi temizlemeyi teklif etti."

Ağzım açık kaldı ve dönüp ona baktım. Bunu bile yapmadım. Elbette özür diledim ama hizmetçiler temizledi. Bu onların işiydi.

"Ne yapmaya çalışıyor?" Ona sordum.

Kadın sadece omuz silkti. "Bunu öğrenmek için onu daha yakından tanımanız gerekecek."

Saçlarım tamamen açılmış ve kıvrılmıştı ama yanları yüzümden uzakta tutturulmuştu. Piper cebinden metal bir dudak allığı tüpü çıkardı ve bana sııttı.

"Bu annemin mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Yirmi dakika önce çalarken beni yakaladı ve sonra sana vermemi söyledi."

Şakacı bir şekilde koluna vurdum. "Piper! Ona kur yapmama gerek yok, biz zaten nişanlıyız."

Kırmızı ruj bir erkeği baştan çıkarmak içindi. Onu çoktan elde etmişim.

Piper dudaklarını büzerek benim de aynısını yapmamı işaret etti. Yaptım ve ruju sürerken gözlerimin içine baktı. "Madelynn, ilk s tyenimi aldığında annem bana bir aşk tavsiyesi vermişti ve ben de bunu seninle paylaşacağım."

Kendimi  elikledim. Piper'ın annesi benim annemin nedimesiydi. Annemin *tüm* hayatını idare etmesine tek başına yardım etmişti. Eğer tavsiyesi varsa, ben de isterdim.

"Ne?" Allık çubuğunu dudaklarımdan çekip, kendimi görebilmem için beni aynanın önünde döndürürken mırıldandım.

Kutsal Fae.

Bir kocayı ayartmak ister gibi görünüyordum.

Piper gülümseyerek, "Tavsiyem, evli olsanız bile erkeğinize kur yapmanız gerektiğiydi," dedi.

Kıkırdadım. " yle mi dedi?"

Çenesini eğdi. " ster nişanlı olun, ister evli, ister birlikte elli yılı kutluyor olun, kur yapmanız gerekiyor." G z kırttı.

"Ona kur yapmak istemiyorum!" Tersledim ve sonra bunun için kendimi kötü hissettim. " z r dilerim. Ben sadece... Büyük Dondurma'da o insanları öldürdü, bunu itiraf etti. Büyükannem-"

"Zayıf bir kalbi vardı ve soğukta kalmamalıydı. Bu yıllar önceydi ve kontrolünü kaybettiğini söyledi. Kaza gibi görünüyordu. Hata yapmasına izin yok mu?"

Onu savunması hoşuma gitmiyordu, ama bu ona çok sert davrand ğım için miydi?

"Kendi şifacısının elini kırmakla tehdit etti!" Ona söyledim.

Piper başıyla onayladı. "O bir kral ve şifacı senin kontrol edilmemen konusunda onun isteklerine karşı geliyordu, bunun için minnettar olmalısın!"

Piper her zaman çok aklı başında biriydi. Bazen bundan nefret ederdim.

"Peki, hadi yemeğe gidelim." Telaşlanmamaya çalışarak elbisemi düzelttim. Lucien Thorne'un buraya gelip bir pislik gibi davranmasını bekliyordum.  eyizimin değerini düşürmesini ve hizmet ilerimizi dövmesini. Ortaya çıkan *bu* adamla ne yapacağımı bilmiyordum.

ANNEM birkaç gözde saray mensubu dedi ama kastettiği büyükler, eşleri, iki düzineden fazla saray mensubu ve onların aileleriydi. Balo salonu ağzına kadar doluydu ve tüm ev personelimiz etrafta koşuşturarak içecekleri dolduruyor ya da yiyecekleri hazırlıyordu.

"Anne, bu Güz Festivali'nden bile daha görkemli," dedim içimden ona doğru yürürken. Kırmızı rujuma, elbiseme ve topuklu ayakkabılarıma baktı.

"Madelynn, gerçekten büyüleyici bir kadın olmuşsun." Gözleri yaşlarla doldu ve bu beni hazırlıksız yakaladı.

"Teşekkür ederim," dedim. "Ama bu akşam yemeği partisi çok fazla."

Annem uzanıp çenemi kavradı ve hafifçe salladı. "En büyük kızım her gün nişanlanmıyor. Bırak da biraz eğleneyim."

İçimi çektim, biraz yumuşadım. Annem partileri severdi, dekorasyona ve baş aşçıyla menünün üzerinden geçmeye bayılırdı. Bu muhtemelen günlerdir hazırlanıyordu.

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Bunu ne zamandır planlıyorsun?"

Dudaklarını büzdü. "Kış Kralı birkaç hafta önce niyetini belli etti ama babanın ne karar vereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Birkaç hafta!" Fısıldadım-çığlık attım. Bunu benden bir süre sakladılar. *Birkaç hafta mı?*

İnsanlar bize baktığında annem gergin bir kahkaha attı ve şarap kadehini kaldırdı, sonra bana baktı. "Çok fazla ileri geri konuşmalar oldu. Baban Kral Thorne ile senin iyi bir eş olacağınızdan emin oldu."

Zaten yapılmış olan bir şey hakkında tartışmanın anlamı yoktu. "Güzel parti anne. Teşekkür ederim," dedim kuru bir sesle ve Piper'ı aramaya koyuldum.

Hiçbir söz hakkımın olmadığı devasa bir nişan yemeğini küçümsememi paylaşacaktı. Kalabalık insan topluluğunun arasına girip çıktım, dostça gülümsedim ve tebrik ettiklerinde teşekkür ettim. Annemin ve benim en sevdiğim terzi olan Madam Fuller'ın yanından tam dönüyordum ki birden Lucien Thorne'un karşısında durdum.

Onu eteklerinde kar tanesi işlemeleri olan gümüş rengi ipek tuniğin içinde gördüğümde nefesim kesildi. Elbisemi değerlendirirken gözleri yarı kapalı kaldı ve sonra kırmızı dudaklarına yerleşti.

"Artık bir erkeğin bir kadının nefes kesici olduğunu söylemesinin ne anlama geldiğini biliyorum." Sanki nefes almayı gerçekten unutmuş gibi nefes aldı.

Ne yapacağımı bilemediğim, dünyayı sarsan bir iltifat daha. Gerçek şu ki, onu böyle giyinmiş görünce nasıl nefes alacağımı hatırlamakta zorlanıyordum.

O anda müzik başladı ve King Thorne sözsüz bir şekilde elini bana uzattı. Zihnim *hayır* diye bağırdı ama bedenim onun uzattığı ele doğru eğildi ve düşünmek için bir saniye bile bulamadan dans etmeye başladık. Kral beni en sevdiğim valsle dans pistinde ustalıkla döndürürken salonda alkış tufanı koptu ve konuklar pisti boşalttı.

"İyi bir dansçısın," diye yorum yaptım, aklımı başıma toplamaya çalışarak. Ona bu kadar yakın olmak, nazik elini belimde hissetmek, boştaki elimle sıkı kaslı kolunu kavrarken küçük elimi onunkinin içine sokmak sağduyumu şaşırtıyordu.

"Sadece terbiyeli mi? Annem bunu duymaktan nefret ederdi," dedi kaşlarını çatarak.

Gülümsedim. "Tamam, iyi olmaktan da öte. Anneniz size nasıl dans edileceğini öğretti mi, Kral Thorne?"

"Lütfen bana Lucien deyin," dedi. "Ve evet, öyle dedi."

İlk isim genellikle düğünden sonra kullanılırdı ve o zaman bile kocalar, bir eş ve kraliçeden bile Lordum ya da Ekselansları diye ısrar ederlerdi. Kendi babasının bile ona Lucien demesine izin verilmediğine dair bir söylenti duydum.

"Lucien, Güz Sarayı'nın tadını çıkarıyor musun?" Zihnim ve bedenim şu anda birbiriyle savaş halinde olduğu için havadan sudan konuşmayı tercih ettim. Bir yanım kaçmak isterken diğer yanım onun tadının neye benzediğini öğrenmek istiyordu. Korkunç ve beklenmedikti ve ne yapacağımı bilemiyordum.

Bana baktı, gerçekten bana baktı, en karanlık sırlarımı sakladığım yere tırmandığından emin olduğum bir derinlikle.

Bu bakışın altında kendimi ham ve savunmasız hissediyordum ama yine de gözlerimi kaçırıyordum. "Beğenilmeyecek ne var?" diye sordu.

"Kırsal kesiminiz büyüleyici,

Aileniz ve saray mensuplarınız çok nazik ve siz... hayal ettiğimin de ötesindesiniz."

Şimdi nefesimi kaybetme sırası bendeydi. Söylediği şeyler, sürekli iltifatlar... Bunu beklemiyordum. "Kur yapmak istediğin tüm kadınlarla böyle mi konuşuyorsun?" Ağzımdan kaçırdım.

Güldü ve tüm yüzü aydınlandı, derin sesi içimde yankılandı. "Madelynn, sen uzun zamandır kur yaptığım ilk kadınsın. Annemin bana öğrettiği gibi sadece içimden geldiği gibi konuşuyorum."

Buna ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden sadece hızla gözlerimi kıptım ve şarkının geri kalanında sessizce dans ettim. Uzun zaman önce başka birine kur yaptığı için küçük bir kıskançlık hissettim ve sonra bunun için kendimi aptal gibi hissettim. Akşam yemeği anons edildiğinde ve hepimiz yerlerimizi aldığımızda çok sevindim. Piper solumda, Lucien ise sağımda, babamın genellikle oturduğu masanın başında oturuyordu. Bu kez annem ve babam karşımızda oturuyordu.

Libby uyuyordu ve partileri kaçırmaktan nefret ederdi, bu yüzden ona bir parça çikolatalı kek ayırdığımdan emin olurdum.

Baş hizmetkârımız Jericho, derin bir selamla krala yaklaştı. "Kırmızı mı yoksa beyaz şarap mı tercih edersiniz, Majesteleri? Ya da belki biraz yerel bal likörü. Yerli halk arasında meşhur olan elmalı balkabağı biramız var."

Lucien bir elini kaldırdı. "Hayır, teşekkür ederim. Ben içki içmem."

Biraz sertleştım ve annemle bakiştık. İçki içmeyen erkeklerin bunu yapmasının tek bir nedeni vardı: İçkiyle ilgili bir sorunları vardı.

Artık her şey anlamlıydı. Öfke patlamaları, krallığı dondurması, bir saray mensubunun dilini kesmesi gibi hikâyeler. Akli dengesi yerinde olmayan bir adamın sarhoşken yapacağı şeyler.

Jericho deneyimli bir hizmetkârdı ve protokolü biliyordu. Eğer onur konuğu içki içmeyi reddederse, partideki hiç kimseye daha fazla şarap ikram edilmezdi.

Annemin boş kadehini doldurmak ya da konuklara siparişlerini sormak yerine, şarap ve bal likörü şişeleri personelimizin tepsilerinde yavaşça ve sessizce odayı terk etti.

"Kralım, umarım yemeği beğenirsiniz. Aşçımıza oldukça düşkünüz ve et sadece saatler önce hazırlık için kesildi." Annem konu değıştirme ve gerginliğı yatıştıırma konusunda bir uzmandı.

Lucien ona nazikçe gülümsedi. "Sabırsızlanıyorum."

Gecenin geri kalanı sorunsuz geçti. Lucien yemeğe üç kez iltifat etti, biberiye ile ıslatılmış güveç ve patateslerin üzerindeki tatlı sır hakkında ayrıntılara girdi. Kibar bir misafirdi ve herkes hoş vakit geçiriyor gibiydi.

Ben ise anormal derecede sessizdim, annesinin ölümünden sonra şişeye dönmüş sarhoş bir kral hayal ediyordum. Ne zamandır ayıktı? Sarayımızda yaşlılardan biriyle bir sorunumuz vardı. Hastaydı, sudan çok şarap içiyordu. Annem onu bu tür şeyler için bir elf şifa merkezine gönderdi. On yıldır ayıktı.

Etrafını saran hikâyelerin bir kusuru, bir nedeni olması gerektiğini biliyordum. Hepimizin bir geçmişi vardı ve iyileştiği sürece onunkini ona karşı kullanmayacaktım. Beni rahatsız eden kısım da buydu.

İyileşmiş miydi? Soramazdım, haddime değildi.

Akşam yemeğinden sonra, muhtemelen şarabın azlığından olsa gerek, parti normalden daha erken dağıldı ve ben de herkese iyi geceler diledim.

Yarın, birkaç gün sürecek saray turumuza başlayacaktık. Bu, sonsuza dek evlenmeden önce kış kralını tanımak için sahip olacağım tek zaman olacaktı.

Lucien'le birlikte koridora adım attığımda, o sola misafir odasına giderken ben de sağa, odama gitmeye hazırlandım ama o durup bana baktı.

Bir şey söylemek istediğini hissederek durakladım.

Cebine uzanarak bilinmeyen bir nesne çıkardı ve onu avucunun içinde tuttu.

"Ben... bunu takmanı umuyordum, ama kendininkini tasarlamak istersen seni anlarım." Elime uzandı ve içine narin bir yüzük bıraktı.

Ortasında kar tanesi deseni olan altın kordona bakınca nefesim kesildi.

"Annemindi," diye itiraf etti ve kalbim karnıma düştü. "Bunu senin almanı isterdi, biliyorum."

Çeyizden sonra geline bir yüzük vermek adettendi, ama annesininki? Çok dokunaklıydı. Ne diyeceğimi bilemedim.

"Çok güzel," dedim ona ve sonra evlilik parmağıma taktım.

Bu yüzüğü elimde görmek o an her şeyi o kadar gerçek kıldı ki. "İyi uykular, Madelynn." Bana hafifçe eğildi, ki bu hiç duyulmamış bir şeydi.

ve yine aklımı karıştırdı.

"İyi geceler, Lucien." Odalarımıza gitmeye hazırlanırken onu hafifçe selamladım.

Adımı söyleme şekli, nazikçe ve büyük bir özenle, yatağa girdikten sonra bile aklımdan çıkmadı.

OceanofPDF.com

Üç

Libby bu haberi iyi karşılamadı. Ağladı, ılık attı, bana sarıldı ve sonra odasına koşarak kendini içeri kilitledi. Öfke nöbeti yüzünden kalbim kırıldı ama bir haftadan kısa bir süre içinde onu tekrar görmek için geri döneceğimi biliyordum, bu yüzden Thorngate'in dört avlusunu gezmeye başladık. İlk sırada Sonbahar vardı ve halkım benim için çok heyecanlıydı, adımı haykırıyor ve biz geçerken arabaya çiçek yaprakları atıyorlardı. Ama bazıları krala bir canavarmış gibi baktı, tıpkı dün onunla ilk karşılaştığımda benim yaptığım gibi.

Duyduğum hikâyeler ve karşımdaki adamla çelişkiler içindeydim. Sonbahar'ın son kırlarını da geçtikten sonra Lucien arabadaki koltuğuna oturdu ve açık pencereden dışarı baktı. Şimdi İlkbahar'a gidiyorduk, sonra Yaz'a, sonra da onun diyarına. *Kışa*. Ondan sonra beni eve bırakacak ve düğün gecemize kadar onu bir daha görmeyecektim. Tüm yolculuk yaklaşık beş gün sürecekti ve düğün gecesinden önce herhangi bir iffetsizlik söylentisini önlemek için yanımda Piper vardı.

Ailem Libby ile birlikte Sonbahar'da kalacak ve benim dönüşümü bekleyecekti.

Şu anda ona ödünç verdiğim ateşli bir aşk kitabını okumakta olan Piper'a baktım, sonra bakışlarım kralın hareketlerine kaydđ. Kral, krallığımızdaki son derece güçlü fae'lerde olduğı gibi silah taşımıyordu ve çok temizdi. Pantolonuna bir tüy parçası bulaşsa, onu çeker ve açık vagon penceresinden dışarı fırlatırdı.

"Kral Th-" diye başladım ama sonra ona ilk ismiyle hitap etmemi istediğini hatırladım. "Lucien, bana kendinden bahset. Eğlenmek için ne yaparsın? Seni ne mutlu eder?" Eğer hayatımın geri kalanında bu adama zincirleneceksem, onu daha iyi tanımalıyđm.

Bu basit soru karşısında öfkелendi, bakışları Piper'dan bana kaydı ve sonra pencereden dışarı, geçip giden ağaçlara baktı.

Arabada garip bir sessizlik oldu ve sonunda konuştuğunda soruyu görmezden gelip gelmeyeceğini merak ettim.

"Dürüst olmak gerekirse, en son ne zaman gerçekten mutlu olduğumu hatırlamıyorum. Muhtemelen annem ölmeden bir süre önce. Eskiden ata binmeyi severdim."

Dürüst cevabı göğsüme ulaştı ve kalbimdeki son kan damlasını da sıktı. Piper'ın yanımda kasıldığını hissettim ama kitabına yapışıp kalmıştı. Onu neyin mutlu ettiğini bilmiyor muydu? Annesi o on altı yaşındayken ölmüştü. Şimdi yirmi bir yaşındaydı... Beş yıldır mutluluk hissetmemiş miydi? Yürek parçalayıcıydı.

Annesinin trajik kazasından sonra zevk için ata binmeyi bırakmış mıydı? Sertçe yutkundum, orada daha derin bir şey olduğunu biliyordum ama aynı zamanda ona yaklaşamayacağımı da biliyordum. Bu yüzden mi şarap içmeye başlamıştı ve sonra bununla ilgili bir sorunu mu vardı?

"Bunu değiştirmeye çalışmalı ve seni mutlu edecek bir şeyler bulmalıyım," dedim ona.

Dün adamdan nefret ediyordum ve şimdi onu mutlu etmeye yemin mi ediyordum? *Neler oluyor?*

Çelik gibi gri bakışları benimkilerle buluştu ve tüm bedenim onun bakışları altında eridi. Bakışları elbisemden açıkta duran ayak bileklerime kadar indi ve sırtıttı. "Beni mutlu edebileceğin birkaç yol düşünebilirim."

Piper nefesini içine çekti ve ben de soluğumu tutarak uzanıp şakacı bir şekilde omzuna vurdum. "Lucien Thorne, böyle konuşamazsın. Bu hiç uygun değil." Destek almak için Piper'a baktım ama kitabına yapışmıştı. Sahte bir şekilde yapışmıştı çünkü gülümsemesini gizliyordu.

Lucien öne doğru eğildi ve bana şeytani bir bakış attı. "Uygun davranma konusunda hiçbir zaman iyi olamadım."

İyi geceler!

Bu adam... çirkindi! Koltuğa geri düştüm, tüm göğsüm kızarmıştı. Ona gizlice baktım, gülmesini ve bana şaka yaptığını söylemesini bekledim, ama asla yapmadı.

O değildi.

O zaman hiç konuşmamanın daha güvenli olduğuna karar verdim. Lucien Thorne'la nasıl başa çıkacağımdan emin değildim. Ondan nefret ettiğimde ve onu zalim, küfürbaz bir pislik olarak hayal ettiğimde daha çok hoşuma gidiyordu. Ama bu adam öyle değildi. Siyah ya da beyaz değildi, griydi ve ben griyle ne yapacağımı bilmiyordum.

Bahar Sarayı'na vardığımızda hava kararmıştı ve doğruca Dük ve Düşes'in bizi ağırladığı Bahar Sarayı'na gittik. Arabadan iner inmez Prenses Sheera bir ılık atarak bana doğru koştı. Beni kucağına çekerken güldüm.

"Kış kralıyla nişanlanmış! Gel, konuşmalıyız." Elimi çekti ama sonra durdu.

Lucien o sırada Piper'la birlikte arabadan indi ve Sheera, ailesi arkasından gelirken derin bir selam verdi.

"Bahar Sarayı'na hoş geldiniz, Majesteleri." Sheera'nın sesi kısıktı ve bakışları belirgindi. Ondan hoşlanmamıştı.

"Teşekkür ederim." Lucien'in sesi de aynı şekilde kısıktı.

Lucien, dük ve düşes konuşurken Sheera beni sarayın içine çekti. İlerlerken ılık gece havasını içime çektim. İlkbaharı severdim - sonbahar kadar değil elbette ama yürüyüş yolunu kaplayan mor çiçeklerin güzelliğini kim inkâr edebilirdi ki? Havada kalan ve yaklaşan yağmurun kokusunu taşıyan mis kokulu esintiyi.

Sheera'nın buz mavisi gözleriyle tam bir tezat oluşturan bal kahvesi saçlarına ve koyu kahverengi tenine baktım. Sivri kulaklarının uçları sim tozuyla boyanmıştı ve son modaya gülümsedim. Sheera her zaman en yeni stillerin neler olduğunu bilirdi.

Yılda iki kez Bahar Ekinoksu'nda ve ailemin katıldığı bir lider etkinliğinde onu ziyarete gelirdim, o da bana aynısını yapardı. Yılda dört kez bütün gece uyumayıp erkekler, güçler ve bir gün kiminle evleneceğimiz hakkında konuşurduk. En ılgın hayallerimde bile Lucien Thorne'un benim nişanlım olacağını düşünmemiştim.

Odasına girip kapıyı kapattıktan sonra döndü. "Bana her şeyi anlat. Korkunç biri mi? Sana zarar verdi mi?" dedi aceleyle. "Birlikte kaçabiliriz, gerekirse Cinder Dağı'nda saklanabiliriz."

Sorularını hızla değerlendirdim, Lucien'in bir canavar olduğunu düşündüğü için onu suçlamıyordum, dün sabah ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Belki hâlâ öyleydi ama benim için değil. Gördüğüm kadarıyla değil.

"O... biraz... tatlı mı?" Değerlendirmemin doğru olup olmadığından bile emin değildim. Adamı çok az tanıyordum ama kendi çeyizim için pazarlık yapmama izin vermiş ve ne istersem ödemişti. Her fırsatta bana iltifat etmişti.

benimle evlenmeyi politik nedenlerden çok daha fazla istiyormuş gibi görünmesini sağladı.

Sheera'nın koyu kahverengi kaşları alınının ortasında birbirine düğümlendi. Uzanarak yanağıma dokundu. "Hasta mısın? Az önce Lucien Thorne'a *tatlı* dedin."

Sinirli bir kahkaha attım ve odayı adımlamaya başladım. "Madelynn, tüm diyarı dondurdu ve düzinelerce insanı öldürdü. Ve o zamandan beri onun tehditkâr yönetimiyle ilgili hikâye üstüne hikâye dinledim. Ben onu *tatlı* olarak tanımlamazdım." Sesi keskin ve keskindi. Onu hiç böyle duymamıştım.

"Şey, o... yardımseverdi," diye düzelttim. "Çalışanlarım onun kendilerine de iyi davrandığını söyledi."

Beni odasında adımlarken izledi. "Çünkü senin gücünü istiyor." Önüme geçti ve ben de durup onunla yüzleştim. "Maddie, ondan sonra en güçlü ikinci fae olduğun çok iyi biliniyor. Onunla evlenmen ve varislerine sahip olman için sana her şeyi söyleyecektir."

Kaşlarımı çattım. Yaptığı şey bu muydu? Karşı koymayayım diye bana karşı sahte bir nezaket mi gösteriyordu?

"Ona ilk başta çocuk istemediğimi söyledim. O da sorun olmadığını söyledi."

Sheera güldü. "O kadar saf olma. Onunla evlendiğin anda maskesi düşecek ve gerçek doğası ortaya çıkacak. İlk ay içinde hamile kalacaksın ve seni kendi yanında savaşmaya zorlayacak."

Kaşlarımı çattım. "Kavga mı? Kiminle?"

Çok fazla şey söylemiş gibi görünüyordu, omzunun üzerinden kapıya bir bakış attı.

Bir elimi sevgili arkadaşımın omzuna koydum ve onu bana bakmaya zorladım. "Sheera, kiminle dövüşeceksin?"

Sertçe yutkundü. "Annemle babamın, Kış Kralı'nın elfler ve ejderha halkıyla yapılacak bir savaşa katılmak için ordusuna söz verdiğini söylediğini duydum."

Gözlerim kocaman oldu. "Archmere ve Embergate ile ortak bir savaş mı? Kime karşı-?" Ama ben söyler söylemez anladım. "Nightfall kraliçesi." Diğer diyarlar için hayatı cehenneme çevirmişti ama Lucien sayesinde bizi nispeten yalnız bırakmıştı. Lucien'in, ona neler yapabileceğini hatırlatmak için arada bir sınırındaki don ve karın onun topraklarına geçmesine izin verdiğini duymuştum. İşe yaramış olmalı, çünkü bizi çoğunlukla yalnız bıraktı.

Sheera bana doğru eğildi. "İlkbahar ve Yaz savaş istemiyor. Kış Kralı dostlarına yardım edebilsin diye onun uğruna ölmeleri için asker göndermeyeceğiz."

Dudaklarımı yaladım. "Eğer o talep ederse, o zaman başka seçeneğin kalmaz."

Omuz silkti. "Eğer artık kralımız değilse, o zaman bunu talep edemez."

Kafa karışıklığı üzerime çöktü. Ne diyordu? Lucien nasıl olur da artık kral olmaz? Tabii...

"Sheera, baban Kral Thorne'u devirmeye mi çalışacak?"

Yüzü sanki beni değerlendiriyormuş gibi donuklaştı, artık bana sevgili bir dost olarak değil, ailesinin düşmanı olduğunu şimdi anladığım biriyle yeni nişanlanmış bir kraliçe olarak bakıyordu.

"Yemeğe gitmeliyiz. Babamı bekletmek istemiyorum," dedi ve beni odadan çıkardı.

Sorumu geçiştirmesi karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kış'ın sınırına yakın olduğu için babamın doğal olarak çoğu konuda Kral Thorne'un yanında yer aldığını biliyordum ama bu Bahar ve Yaz'ın bir darbe yapacağı anlamına mı geliyordu? Bahar Sarayı'nın koridorlarında büyük yemek salonuna doğru yürürken aklım bu bilgilerle doluydu. Birkaç gün önce bu yeni bilgiyi öğrenmek umurumda olmazdı ama bugün... ikiye bölünmüştüm.

Yemek salonuna girdiğimizde Spring Dükü ve Düşesi bizi selamlamak için döndüler. Lucien masanın başında, şeref yerine oturmuştu ve onun yanındaki koltuğun benim için boş olduğunu fark ettim.

Piper gitmişti, bu da ya uzak durmasının istendiği ya da bunu yapmayı seçtiği anlamına geliyordu. Onu suçlamadım. O ve Sheera hiç anlaşılamamışlardı.

Sheera'nın annesi Petra yanağımdan öpmek için ayağa kalktı. "Madelynn, seni ağırlamayalı çok uzun zaman oldu. Yaklaşan düğünü öğrenmek ne büyük sürpriz."

Dikkatli üslubu ilginçti. Buna sürpriz diyordu ama sevinçli bir sürpriz değildi. Onu suçlayabilir miydim? Ailelerimiz yakındı ve Lucien'den tüm fae aleminde nefret edilirdi. Muhtemelen benim için korkuyordu.

"Teşekkür ederim, Petra." Ben de onun yanağını öptüm. Bay ve Bayan ya da Prenses şu bu olaylarını çoktan geride bırakmıştı. On yaşımdan beri ilk isim bazındaydık.

Sheera'nın babası Barrett, "Kral Thorne ne isterse, Kral Thorne onu alır," dedi.

Başka bir kazı.

"Evet ve bunu sakın unutma." Lucien su bardağını kaldırdı ve Dük'e ürpertici bir bakış fırlattı.

Bu hiç iyi gitmiyor.

"İyi bir çift olacağımızı ve krallığın ortaklığımızdan fayda sağlayacağını düşünüyorum," dedim mümkün olan en diplomatik şekilde. Adamı çok az tanıyordum; onu sevdiğimi ya da onunla evlenmek için heyecanlandığımı söyleyemezdim. Bu doğru olmazdı ve odada yükselen rahatsızlığı bastırmaya çalıştığım da aşikârdı. Lucien benimle göz göze geldi ve başını salladı.

"Katılıyorum. Krallığı yöneten en güçlü iki fae. İnsanlar daha ne isteyebilir ki?"

Benimle kısmen gücüm için evlendiğini biliyordum ama böyle söylediğini duymak bana Sheera'nın az önce odasında söylediklerini düşündürdü. Ne demek istediğini vurgulamak istercesine bana baktı. Boğazımdaki yumruyu yuttum ve kralın yanına oturdum.

Dük Barrett, "Halkımız barışın devamını istiyor, Majesteleri," dedi. "Nightfall kraliçesiyle savaş söylentileri bize kadar ulaştı ve cesurca söylemeliyim ki Bahar ve Yaz halkı bununla hiçbir şey yapmak istemiyor."

Onun bu cüretkârlığı karşısında tüm vücudum irkildi. Lucien'e baktım, o da bardağını yere bırakıp Barret'a dik dik baktı. "Artık Summer adına da mı konuşuyorsun, Barrett?"

Havada bir soğukluk oluşurken oda aniden yirmi derece düştü.

Barrett koltuğunda kıpırdandı. "Şey, hayır, ama bu konuda iletişim kurduk ve hemfikiriz."

Lucien başıyla onayladı. "Pekâlâ, *ben* kralım ve eğer savaşa girmemiz gerektiğini düşünürsem atına binip yanıma geleceksin yoksa seni vatana ihanetten hapse attırırım."

Yüce *Tanrım*, az önce bunu yüksek sesle söyledi. Yine o meşhur öfkesine tanık oluyordum ama bunun sevgili arkadaşımın babasına yönelik olmasını beklemiyordum. Yine de sesini yükseltmedi ya da kimsenin göğsüne buz saplamadı. Kimsenin dili kesilmedi. Krallığındaki biri üzerinde egemenliğini ilan eden bir kraldı. Onu suçlayabilir miyim? Barrett'ın söylediği şey korkaklıktı. Eğer savaşa girersek, dört sarayın da yardımına ihtiyacımız olacak.

"Bunun nişanımız için bir kutlama yemeği olacağını sanıyordum. Artık savaştan bahsetmek yok, tamam mı?" Sesimi babamdan bir şey istediğimde kullandığım şurup gibi tatlı aralığa düşürdüm ve adamların bakışları, ikisi de bana sıkıca gülümserken kırıldı.

Petra kadehini kaldırdı. "Yeni nişanlı çifte. Uzun süre hüküm sürebilirsiniz."

Hepimiz kadehlerimizi tokuşturduk ve ardından hayatımın en garip akşam yemeğini yedik. Sessizlik, çatal şingirtıları, tamamen masadaki erkekler tarafından kontrol edilen hava durumu konuşmaları ve daha fazla sessizlik. Bir saat sonra herkes yorgunluk numarası yaptı ve hepimiz kendimizi odalarımıza kapattık. Uyku odama döndüğümde Piper'ı gördüğüme çok sevindim. Yatak odasındaki eşyalarımı yerleştirmeyi yeni bitirmiş görünüyordu. Yan odada uyuyabileceği bitişik bir misafir odası vardı.

"Nasıldı?" diye sordu ben içeri girerken neşeyle.

Ayakkabılarımı tekmeleyip elbisemin fermuarını açması için ona döndüğümde "Oldukça berbat," diye itiraf ettim.

"Olamaz, ne oldu?" diye sordu fermuarı indirirken ve ben elbisemden çıkarken.

Bana banyo yaptırırken ona Sheera ile yaptığım konuşmayı kısık sesle anlattım. Orada iç çamaşırlarımla otururken, Barrett savaş istemediğini söylediğinde kralın ne dediğini ona anlattım.

Piper omuz silkti. "Kralı suçlayabilir misin? Yüzde yüz sadakate ihtiyacı var. Eğer bir savaş çağrısı yaparsa ve muhalefet olursa, savaş zayıf olacağından bizim tarafımızda hayatlar kaybedilecektir."

Piper'a gülümsedim; ondan harika bir kraliyet danışmanı olurdu. Zihni benimkinin çalışmadığı bir şekilde çalışıyordu, çünkü her zaman her iki tarafa da iyi bir bakış açısı vardı.

"Onu suçlayamam ve kendini kaybetmedi," dedim soyunup banyoya girerken.

Piper sıvı sabunu suya sıkarak kabarcıklar oluşturdu ve musluğu kapattı. Banyo bittikten sonra genellikle yanımdan ayrılırdı ama bu sefer diz çöktü ve gözlerimin içine baktı. "Yine de Dük Barrett'i suçlayamam. Savaşın kimseye faydası yok ve eğer Dük davasına inanmıyorsa, adamları boşuna ölür."

Beni öylece bıraktı ve sonrasında uzun bir süre huzursuz hissettim. Ne diyordu acaba? Müstakbel kocamın ve kralımın mı yoksa en eski arkadaşlarımdan biri olan Sheera ve ailesinin mi tarafını tutacaktım?

OceanofPDF.com

DÖRT

Ertesi gün Spring Court'tan geçtik ve insanları selamladık, iyi dileklerini yanımıza aldık. İyi dilekler seyrekti. Kasabanın sadece yarısı bizi selamlamak için dışarı çıktı ve çoğu da bunu mecburiyetten yaptı. Sonbahar Sarayı'nda gördüğümüz karşılamaya hiç benzemiyordu ve Yaz'da göreceğimiz karşılamadan sadece biraz daha iyi olduğunu hayal ediyordum. Yaz Prensi Marcelle Haze ile Kış Kralı arasında uzun süredir devam eden bir husumet vardı. Lucien otuzdan fazla insanını dondurduktan sonra Yaz Prensi Kış sarayını basmış, tazminat ve özür talep etmişti. Duyduğuma göre, aldığı tek şey dayakmış.

Araba ilkbahar topraklarından ayrılıp yaza girerken Lucien'e baktım. Kimdi bu adam? Geçmiş çok gizemli, karanlık ve fantastik hikâyelerle doluydu.

"Nightfall kraliçesiyle savaşa mı gidiyoruz?" Aniden sordum.

Piper yanımda örgü örüyordu ve o anda dikiş deseniyle aşırı ilgileniyormuş gibi yapıyordu.

Lucien bana ciddiyetle baktı, gözleri kararmıştı. "Henüz karar vermedim."

Ses tonu tartışmanın bittiğini söylüyordu ama ben kollarımı kavuşturup ona ters ters baktım. "Neden yapalım ki?" Kestirip attım. "Her şey yolunda ve o bizi rahatsız etmiyor!"

Öne doğru eğilerek benim alanıma girdi ve ben de zorlukla yutkundum. "Bizi neden rahatsız etmediğini biliyor musun?"

Egosunu tatmin etmek istiyordu, tamam. "Senin yüzünden. Senden korkuyor."

Başını salladı. "Benden korkuyor *ama* yine de bizim türümüzden nefret ediyor. Önce ejderha halkını ve elfleri, sonra da kurtları seçecek. Sonra en son Fae'lere saldıracak ve o zamana kadar bir araya gelip bizi devirmek için çok geç olacak.

onu. Ama hiç kuşkunuz olmasın, bir gün bizim için gelecek. Asıl soru, onun için önce biz mi gideceğiz?"

Kutsal fae, sözleri kollarımdan aşağı tüylerimi diken diken etti ve kalbime tırmanan dehşete engel olamadım. Nightfall kraliçesi büyüülü insanlardan nefret ederdi evet ama... ama bizi rahatsız etmezdi.

Neden? Lucien haklı olduğu için mi?

Öyle olduğundan şüpheleniyordum ve o anda kral olmasının bir sebebi olduğunu düşünmeden edemedim.

Bu iş için en uygun kişi olduğu açıktı; kurnaz, güçlü ve biraz da korkutucuydu.

"Oy hakkım var mı?" Ben sordum. "Evlendiğimizde, halkımızı savaşa sokmadan önce bana danışacak mısınız? Yoksa ben sadece senin yanında duran ve güzel görünen dekoratif bir kraliçe mi olacağım?"

Suçlamamdan dolayı acı çekmiş gibi görünüyordu ve anında pişman oldum. "Elbette. Konseyinize değer vereceğim ama sonuçta uzun vadede sizi korumak için ne gerekiyorsa yapacağım, bunun için benden nefret etseniz bile."

Romantik ama aynı zamanda korkutucu şeyler söyleme gibi esrarengiz bir yeteneği vardı.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve gözleri başımın üstünden çapraz ayak bileklerime doğru kayd. "Ayrıca oldukça büyüleyici bir dekorasyon yaptığını düşünüyorum."

Piper yanımda kıs kıs güldü ve sonra hemen sesini yuttu.

Yanaklarım kızardı ve pencereyi açıp biraz temiz hava almak istedim. "Senin hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum," diye hayal kırıklığı içinde itiraf ettim.

Güldü ve tüm hava değişti. Derin, gırtlaktan gelen bir kahkahaydı ve derinizin altına girip kalbinizi okşayan bir yönü vardı.

Gülüşünü seviyorum, diye düşündüm kendi kendime suçlulukla.

"Henüz kimsenin dilini kesmediğim için hayal kırıklığına uğradın mı?" Sırttı.

Nefesim kesildi ve Piper bile krala bakmak için örgüsünü bıraktı. "Şey... evet, dürüst olmak gerekirse," dedim ona.

O kahkaha yine arabanın içinde çınladı ve kendimi aptal gibi hissettim.

"Bu kadar komik olan ne? Bir adamın dilini kesmek değil tabii ki!"

Tersledim,
göğsünü dürtmek için uzandı.

Elini uzattı ve benimkini yakaladı, parmaklarımı hafifçe sıkarken buz gibi bir soğuk koluma dolandı. O anda gri gözleri bana dikildi ve sanki ruhumun ta kendisini görüyormuş gibi hissettim. Bana bakma şekli

Bir erkeğin bana attığı herhangi bir bakıştı. Aynı anda hem midemi bulandırdı hem de içimi ısıttı.

"Annemin ölümünden kısa bir süre sonra, on altı yaşında kral oldum. Babam hayatının baharında tahttan çekildi ve bu da ailemizin zayıf görünmesine neden oldu. Beni tahttan indirmeye kimsenin gelmemesi için konumumu başka nasıl güvence altına alabilirdim ki?"

Parmaklarımız hala birbirine değiyordu ve bunu aklımdan çıkaramıyordum, ama Piper yanımda nefes nefese kaldı, açıkça onun mantığını anlıyordu.

"Hikâyeleri sen uydurdun," dedi Piper.

Lucien Piper'a gülümsedi. "Evet. Saray personeline korkunç, güçlü ve intikamcı bir kral olduğuma dair söylentiler yaymaları için para ödedim."

İçimi bir şok kapladı ve sonunda parmaklarımı onunkilerden çektim. "Sen yapmadın! Ama... insanlar bu hikâyeler yüzünden senden nefret ediyor."

Omuz silkti, bana soğukkanlılıkla baktı. "Nefret edilen ve korkulan bir kral olmayı, meydan okunan ve ölü bir kral olmaya tercih ederim."

Bu yeni keşifle aklım başımdan gitti. Yanılmıyordu. Babasının kral olma yolu, önceki krala meydan okuyup onunla savaşmak, onu öldürüp yerine geçmekti. Bu bizim yöntemimizdi. Ama kimse her an çılgına dönüp dilini kesebileceği bilinen güçlü bir krala meydan okuyamazdı.

"Bu... Sen..." Kelimeleri bulamadım.

"Dahi mi?" Lucien tek kaşını kaldırarak ve inanılmaz derecede yakışıklı görünerek teklif etti.

Alay ettim. "Gördüğüm kadarıyla alçakgönüllü olmadığına dair söylentiler doğruymuş."

Lucien sanki beni kızdırmaktan zevk alıyormuş gibi sırıttı. Şimdi her şey daha iyi anlaşılıyordu, çeyizim için pazarlık yapmaya gelen adamın neden hakkında hikâyeler duyduğum acımasız tehditten çok farklı olduğu.

"Ama Dondurma, o gerçektir. Ben onu yaşadım. Sen de itiraf ettin," dedim ona, diyarımızdaki pek çok kişinin öldüğü geceyi işaret ederek.

İçini çekti, yüzünü perili bir ifade kapladı. "Evet, her şey söylenti değil. Ben mükemmel bir adam değilim."

O anda kalbime derin bir hüznün çöktü. Bunca yıldır neden o gece için pişmanlık duymadığımı düşündüğümü bilmiyordum ama yüzündeki ifade, sanki sevgili hayvanını vurmuşum gibi, bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

O gece bir hataydı ve o geceyle ilgili her şeyden pişmanlık duyuyordu.

Uzandım ve elini şefkatle kavradım. "Ben de bazen güçlerimi kontrol etmekte zorlanıyorum," dedim ona. Bu biraz yalandı. Nadiren güçlerimi

kaybederdim.

ve bunu yaptığımda, tekrar dizginlemek kolaydı.

Bana sertçe baktı. "Yarattığın ve durduramadığın bir rüzgar fırtınasıyla elliden fazla insanı öldürdün mü hiç?"

Elini bıraktım ve koltuğa geri yaslandım. Belli ki bu hassas bir konuydu ve onu daha fazla zorlamak istemiyordum.

"Hayır," diye itiraf ettim ve sessiz bir yolculuğa başladık. Söylediği her şey havayı dolduruyordu. Zihnim her bir kelimeyi çiğnedi.

Yalan söylemiş. Kesik diller, ceza olarak atlardan sürüklenen asalar... zalim bir kralın tüm o çılgın hikayeleri... yalandı. Aynı zamanda söylediği gibi dahiyane bir şeydi. Kimse acımasız kış kralına meydan okumaya cesaret edemiyordu. Thorne ailesi nesiller boyunca hüküm sürdü, sadece birkaç kez tahttan indirildi ama her zaman bir sonraki varisle krallığı geri kazandı. Bu yüzden krallığımızın adı Thorngate.

Lucien'in annesi öldüğünde, bunun babasını yıktığına ve bu yüzden tahttan çekildiğine dair söylentiler vardı. Lucien on altı yaşında kral olmak zorundaydı yoksa birileri babası için gelecekti. Ona meydan okuyup öldürebilirlerdi.

Ama Freeze gerçektir ve zaman zaman soğuk bir kişiliğe sahipti, yani ortada bir hikâye vardı ama onu tüm hayatım boyunca olduğuna inandığım canavar yapmaya yetecek kadar değil. Yolumuz uzadıkça, Sheera'nın bana anlattıklarından duyduğum suçluluk duygusu içimi kemirmeye başladı ve artık onu zapt edemiyordum. Bu benim gelecekteki kocamdı, gelecekteki *çocuklarımın* babasıydı, *kralımdı*.

"Lucien, eğer sana bir sır verirsem, misilleme yapmayacağına ya da söz konusu kişiyi cezalandırmayacağına söz verir misin?" Piper yanımda kaskatı kesilirken söyledim.

Lucien çelik grisi gözleriyle yavaşça bana baktı. "Böyle bir söz veremem ama elimden geleni yapacağım."

Dudağımı çiğnedim, şimdi bundan bahsettiğime göre bir şey söylemem gerektiğini biliyordum, ama aynı zamanda Sheera'yı belirtmek istemiyordum.

Kralın sahip olduğu ve Avalier'deki tüm kralların sahip olduğu bir yetenek, yalanı tespit etme gücüydü.

İfadelerime dikkat ederek boğazımı temizledim. "Dük Barrett'a dikkat edin. Bir gün sizi devirmek isteyebileceğine dair bir söylenti duydum."

İşte, gerçek ve arkadaşımı korudu.

Lucien rahatladı. "O yaşlı adam bana karşı bir dövüşü bile kazanamaz. Hayır, eğer Barrett tahttan indirilmemi istiyorsa, benimle dövüşen Prens Haze olacak. Onlar

birlikte çalışacak, muhtemelen babanı da ikna edecek ve bir şekilde birlikte üzerime gelecekler."

Onun kasvetli değerlendirmesi karşısında ağzım açık kaldı. Şu anda görmeye gittiğimiz Yaz Sarayı Prensi Haze, bir neslin en güçlü yaz fae'siydi. Elleriyle ateşler yakabilir ve yüzünüze sizi kör edecek kadar parlak güneş ışınları gönderebilirdi.

"Bunu düşünmüşsün," diye not ettim.

Lucien soğukkanlılıkla vagonun diğer ucundan bana baktı. "Ben Thorngate'in en nefret edilen adamıyım. Düşmanlarım çoktur." Sesi monotonda ama altında yatan bir acı vardı. Sanki nefret edilmek istemiyormuş gibiydi.

"Babam yapmaz-" Onu savunmaya başladım ama Lucien elini kaldırdı.

"Suçlamıyorum. Sadece bunun bir olasılık olduğunu söylüyorum, özellikle de Prens Haze tüm ekinlerini yakmakla tehdit ettiyse."

Kollarımı kavuşturdum. "Geçmişte bizimkini dondurmakla tehdit ettiğin gibi mi?"

Lucien koltuğa rahatça yerleşti, kollarını başının üzerine kaldırdı ve parmaklarını boynunun arkasına geçirdi. "Evet, istediğimi nasıl elde edeceğimi biliyorum, değil mi?"

Öfkelendim. O kesinlikle iflah olmazdı! *Ve* delicesine çekiciydi. Çileden çıkarıcıydı.

Durumla çeliştiğimi hissettim. Kış kralından hoşlanıyor muydum yoksa beni sonsuza kadar kızdırıyor muydu? Belki ikisinden de biraz. Ve belki de evlilik buydu. Ya da en azından *bu* evlilik böyle olmak üzereydi. Bir yanım Lucien Thorne'un suratına bir tokat atmak isterken, diğer yanım onu öpmek istiyordu.

Yazlık Saray'ın kapılarına vardığımız anda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Kapılar kapalıydı ve önlerinde bir düzine muhafızdan oluşan bir sıra duruyordu.

"Neler oluyor? Bizi beklemiyorlar mı?" diye sordum. Çeyizimi ayarladıktan hemen sonra nişanlandığımızı tüm âleme duyurmuştuk.

Lucien'in çenesi sertleşti ve burun delikleri açıldı. Araba durdu ve dışarı çıktı. Onu takip etmek için hamle yaptım ama o elini kaldırdı. "Burada kal. Bunu ben halledeceğim."

Elini aşağı ittim. "Ben gidiyorum."

Bana sinirli bir bakış attı ama arabadan inmeme yardım etti. Birlikte at sırtındaki Kış Askeri'nin yanından geçip kapıların önündeki Güneş Muhafızları'nın yanına yürüdük.

"Kralınızın *benim* topraklarımdaki bir bölgeye girmesini engelleyerek ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye tükürdü Lucien. Arkamızdan soğuk bir rüzgâr esmeye başladı.

Tamam, gardiyana söyleyeceğim ilk şey bu olmazdı ama Lucien'in öfkeli olduğuna dair söylentilerin gerçek olduğunu öğreniyordum. Sadece dilini kesmesi hariç.

Baş muhafız öne çıktı ve kolsuz yeleğinden bir parşömen çıkardı. Göğüs zırhındaki Yaz Güneşi amblemi parlak güneş ışığında parlıyordu ve ben sakin olmaya çalıştım.

"Selamlar, ben Madelynn Windstrong, Güz Prensesi," dedim muhafıza, kiminle karşı karşıya olduğunu bilmiyor olabilir diye.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi açıkça.

Lucien buna sinirlendi. Birden avucundan buzdan bir bıçak fırladı ve muhafızın boğazına dayandı. O anda orada bulunan her asker harekete geçti, bıçaklarını çıkardılar ya da avuçlarında güneş ışığı yarattılar.

Lucien ona, "*Sen* alçakgönüllü bir muhafızsın, bu yüzden bir prensese hitap ederken ona unvanıyla hitap edeceksin," diye homurdandı.

"Evet, kralım," diye mırıldandı muhafız, gözleri kocaman açılmıştı.

Lucien buz bıçağını adamın boğazından çekti ve bıçak yere çarparak bir düzine parçaya ayrıldı.

Şok içinde donup kalmıştım, her şey bittiğinde tepki veremiyordum. Diğer muhafızlar ne yapacaklarını bilmiyor gibiydiler. Gerçekten krallarına saldıracaklar mıydı? Onların bağlılığı saraylarının prensine idi ama her şeyden önce fae diyarımızın kralı vardı ve o da Lucien'di.

O anda bunu hatırlamış gibiydiler ve teker teker kılıçlarını bir kenara bırakıp güneş ışığı güçlerini etkisiz hale getirdiler.

Lucien sırayla hepsine ters ters baktı.

"Bana şu anda neler olduğunu söyleyin yoksa hepinizi buz sarkıtlarına çeviririm!" diye bağırdı.

Parşömen hâlâ muhafızın elindeydi ve titreyen parmaklarıyla bana verdi.

Çekiştirdim ve açtım.

İlk birkaç satırı okuduğumda midem bulandı.

"Diyarı bölmek istiyorlar," diye mırıldandım.

Lucien bana döndü ve belgeye baktı. Yaz Prensi Marcelle Haze'in krallıktan ayrılmak için dilekçe verdiği yazıyordu. Bahar Sarayı'nı da içine alan kendi krallığının kralı olmak istiyordu ve Hazeville ismini öneriyordu.

Lucien'in okuduğu her saniye sıcaklık düşüyordu. Gökyüzünden kar yağmaya başladı ve bulutlar güneşi sildi.

Olamaz.

Lucien, "Bunu yapamaz," diye homurdandı.

Demek Sheera'nın bahsettiği şey buydu.

Baş muhafız dehşete düşmüş görünüyordu. Boğazını temizledi ve krala baktı. "Yapabilir, Majesteleri. Tüzüğe göre tüm krallığın oy kullanması gerekiyor ve dört mahkemeden en az ikisi aynı fikirdeyse yasa geçer."

Yaz ve İlkbahar.

Hayır.

O anda soğukluk tenime sızdı ve dişlerim takırdamaya başladı.

Kolumu hızla Lucien'e doladım ve onu kenara çektim. Yüzünün iki yanını kavradım ve gözlerimin içine bakmaya zorladım. "Sakin ol. Bunu halletmenin yolu bu değil." Sıcak nefesim önümde beyaz bir sise dönüştü.

Kış Kralı'nın gücünü duymuştum ama gözlerine bakıp irislerinde kar yağdığını gördüğüme yemin edene kadar elementlerle ne kadar bağlantılı olduğundan emin değildim. O anda sanki kıştan yapılmış gibiydi: taş gibi soğuk bir cilt, karlı gözler - dudakları bile buzla kaplanmış gibiydi.

Lucien bakışlarımı tuttu. "Eğer ayrılmak istiyorlarsa, o zaman benim düşmanım olacaklar. Kapılarına savaş getireceğim, Prens Haze'i öldüreceğim ve onları geri alacağım!" diye kükredi.

Öfkesini anlıyordum. Krallığının yarısı az önce ihanet ilan etmişti. Bu ihanet canını yakacaktı, özellikle de son altı yıldır onları koruduktan sonra. Kar şimdi yağıyordu, kirpiklerim de dahil olmak üzere her şeyin üzerine düşen büyük kümeler halinde düşüyordu.

Gözlerimi kırıştırdım ve önümdeki fırtınaya, Lucien'in gözlerinde kopan fırtınaya odaklandım. "Buradaki herkes senden nefret ediyor," dedim ona dürüstçe. "Otuzdan fazla insanını öldürdün ve asla özür dilemedin. Eğer istiyorsan

Senden daha fazla nefret etmeleri için onlara bir fırtına daha gönderebilirsin ama bence eve gidip evlenmeli ve yanında güçlü ve sadık bir kraliçe varken her zamankinden daha güçlü olduğunu kanıtlamalıyız."

Sözlerim üzerine gözleri açıldı, bulutlar dağıldı ve kar durdu. Güneş ışığı geri geldi, ısı karı eritti ve yolun yanındaki oluklara akan suya dönüştürdü. Her şeyi bu kadar çabuk değiştirebilmesine şaşırmışım.

Göğsüm kabarıyordu. Karını geri püskürtmek için rüzgâr büyümü kullanmama iki saniye kalmıştı ama bunu yapmadığıma memnundum. Lucien'in pek çok insana güvenmediği artık çok açıktı ve beni de güvenemeyecekleri listesine almasını istemiyordum.

Ellerimi yüzünden çektim ve Lucien tuniğini düzelterek nemli saçlarını düzeltmek için uzandı. "Hayır, içeri girip Summer halkına şu anda güçlü bir krala ve yakında kraliçeye sahip olduklarını göstereceğiz. Ayrılmamıza gerek yok." Sonra muhafızın yanına geri döndü ve gözlerinin içine baktı.

Lucien sakince, "Ayrılma talebinizi kabul ediyorum ve Kış Sarayı'na döndüğümde diyar çapında bir oylama yapacağım," dedi. "O zamana kadar kralınızı ve müstakbel kraliçenizi ağırlamak sizin göreviniz. Bunu yapmamanız savaş ilanı anlamına gelecektir."

Geleceğin kraliçesi.

Bunun benim unvanım olacağını biliyordum ama onun bunu söylediğini duymak tüm uzuvlarıma sıcaklık yayılmasına neden oldu. Bu, sahip olmayı hiç hayal etmediğim güçlü bir pozisyondu.

Muhafızların hepsi şaşkınlıkla birbirlerine baktı ve sonunda baş muhafız başını sallayarak bir haberciye doğru eğildi. "Prens Haze'e Kış Kralı ve Prenses Windstrong'un yolda olduğunu haber ver."

Haberci atına bindi ve kapılar açıldı. Dört nala koşarak onların arkasında kayboldu.

Muhafız daha sonra arabamıza geri dönmemizi işaret etti ve böylece Lucien ve ben arabaya doğru yürüdük. Kapıya vardığımızda Lucien bana baktı ve kulağıma doğru eğildi. "Eğer Prens Haze sabrımı sınarsa, ona hemen burada meydan okumaktan çekinmeyeceğim."

Sertçe yutkundum, gözlerim büyüdü. "Onun benim ilk öpücüğüm olduğunu söylemek için kötü bir zaman mı?"

Lucien'in yüzünün rengi soldu, ağzı şok içinde açıldı, ardından kontrolsüz bir öfke yüzünü kapladı ve her bir kası

çenesini kapatıp sıktı.

Bir kahkaha patlattım. Elimde değildi, onu üzme çok kolaydı. Kıkırdayarak iki büklüm oldum, dik durabilmek için kollarını tutmak zorunda kaldım. Sonunda ayağa kalktığımda gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

"Çok kıskançtın," diye gülme krizleri arasında konuşmayı başardım. Eğlenmiş görünüyordu. "Bunu sana ödetmek için sabırsızlanıyorum."

Yüzüm gevşedi. "Ne? Hey, şaka yapıyordum. Ona hiç dokunmadım."

Lucien omuz silkti. "Arkanı kolla, Windstrong," diye alay etti ve sonra dönerek arabaya doğru kaydı.

"Basit bir şakaya misilleme yapmak pek centilmence *değil*," diye hatırlattım ona arabaya atlayıp Piper'ın yanına otururken.

Yıkıcı bir yakışıklılıkla bana baktı. "Hiçbir zaman bir centilmen olduğumu iddia etmedim."

Oh Hades, kendimi neyin içine soktum?

OceanofPDF.com

BEŞ

Arabamız Yazlık Saray'ın kapılarından geçerken, Kral ve ben pencereden dışarı baktık ve yanlarından geçerken el salladık. İnsanlar bizi gördüklerine şaşırmış görünüyorlardı, bu da Prens Haze'in onlara geleceğimizi söylemediği ve içeri girmemizi beklemediği anlamına geliyordu.

Marcelle'le ilgili anılarım çok azdı ama o aptal bir adam değildi. Kış Kralı'nın öylece çekip gideceğini mi sanıyordu?

Hayır. Lucien'in bir kar fırtınası getirmesini ve muhtemelen kasabayı soğuğa boğarak davasına daha fazla oy kazandırmasını bekliyordu.

"Marcelle senin öfkelenmeni istedi," dedim.

"Evet," diye onayladı Lucien. "Ve sen beni durdurmasaydın ona istediği fırtınayı seve seve verirdim."

"Yazlık Saray'ı donla kaplamak ayrılığa oy katardı," diye ekledim ve Lucien bununla yetindi. Başımı pencereden dışarı uzatarak birkaç küçük çocuğa el salladım.

Elinde çiçeklerle küçük bir kız arabanın yanında koştu ve bana baktı. "Bu Prenses Madelynn! Rüzgâr gelsin!" diye bağırdı.

Çocuklar genellikle güç gösterileri için kraliyet ailesine yalvarırdı ve bu sefer ben de onu memnun etmeye karar verdim. Gücümün bir kısmını kullanarak rüzgârı onun yanından geçirdim ve küçük sarı buklelerinin yüzünde uçuşmasına neden oldum. Sevinçle ciyakladı ve aniden havada bir soğukluk oldu, kar taneleri rüzgarımın içine düşerek hafif bir telaşa neden oldu.

Küçük kız daha da yüksek sesle güldü, kar etrafını sararken kollarını havaya kaldırdı. "Kar yağıyor!" diye ciyaklayarak dükkan sahiplerine seslendi, onlar da bu telaşın nedenini görmek için dükkanlarından dışarı çıktılar.

Lucien'e baktığımda beni izlediğini gördüm. Bakışlarını nasıl yorumlayacağımı tam olarak bilemiyordum ama babamın annem özellikle sevimli bir şey yaptığında ona bakışlarına çok benziyordu. Güz Sarayı'nın bir asilzadesi olarak erkeklerle çok az temasım oldu, bu yüzden Lucien'in yaklaşımlarını nasıl okuyacağımdan emin değildim. Okul günlerimde birkaç kez kütüphanenin arkasına gizlenmeyi ve o zamanki erkek arkadaşım Dayne Hall'u öpmeyi başarmıştım ama o zamanlar genç bir delikanlıydım. Şimdi bir kadındım... ve bu farklı hissettiriyordu.

Dükkân sahipleri birer birer geçen arabaya ters ters bakmaya başladı ve ben de rüzgâr gücümü durdurdum. Lucien de aynısını yaptı ve yarattığı hafif karı durdurdu.

"Küçük kızın hoşuna gitti," dedim ona, durumu hafifletmeye çalışarak.

Lucien başını salladı.

Dükkânlar yerini boş tarlalara bıraktı ve sonra bir mezarlığa geldik. Küçük bir kızken Summer Court'a gitmişim ve daha sonra on üç yaşındayken, Büyük Donma'dan hemen önce Yaz Ortası Festivali'nde tekrar gitmişim. Mezarlığın burada olduğunu hatırlamıyordum ama-

Tabelayı okuduğumda nefesimi içime çektim.

Buzda Kayboldu Ama Asla Unutulmadı. Yanında da Donma Yılı vardı. Lucien'in tüm diyarı kaplamasına neden olduğu yıl.

Lucien'e baktım, görmemesi için dua ediyordum ama o küçük granit taşlara öyle derin bir hüznle bakıyordu ki ağlamak istedim. Gözleri mezarlıkta gezinirken göğsü sessizce kabardı ve yüzü gevşedi.

Onları sayıyor diye düşündüm. *Öldürdüğü insanları sayıyor.*

Lucien sesi çatlayarak, "Burada kal," diye bağırды. Sonra hareket halindeki arabadan dışarı fırladı. Piper'la ben endişeli bakışlarımızı paylaşırken araba gıcırdayarak durdu ve tozu dumana kattı.

"O ne yapıyor?" Piper sordu.

Omuz silktim ve öne doğru eğilerek perdenin dışına baktım. Toz dindiğinde Lucien'in uzun boylu halinin mezar taşlarının yanından geçtiğini gördüm. Her birine yaklaşırken elini uzattı ve taşın tepesine dokunarak nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

"Barışıyor mu?" Piper mırıldandı.

Gözümden bir damla yaş süzüldü ve başımı salladım. "Sanırım öyle."

Son taşa ulaştığında diz çöktü çünkü bu küçük bir taşı. Bir çocuk, hayır, bir bebek. Bu taşa dokunduğunda, avucunda bir buz saçağı oluştu.

ve kaya levhanın dibine koyduğu bir gül şeklini aldı.

Daha fazla izleyemedim ama başka tarafa da bakamadım. İçim burkuldu. Midem bulandı. Kederini neredeyse hissedebiliyordum. Ben acımı kontrol etmeye çalışırken rüzgâr hızlandı, arabanın yanından geçip Lucien'e çarptı. Belli ki yaptıklarından pişman olmuştu. Ve ben de bu kralı açıkça yanlışı değerlendirmiştim.

Lucien arabaya bakmak için döndüğünde yanağıma düşen bir damla gözyaşını sildim ve derin, sakinleştirici bir nefes alarak rüzgâr üzerindeki gücümü bıraktım.

Birkaç dakika sonra tekrar içeri girdi ve önüme oturdu. Perdeyi çekip kapatırken tek bir kelime bile etmedi. Sadece gözlerini kapattı, sanki dünyayı bir kenara bırakıp karanlık ve sessizlik içinde kaybolmak ister gibiydi.

Ne yapacağımı bilemeyerek Piper'a baktım ama o örgüsüne yapışmış bir şekilde oturuyordu, başı eğikti ve her iyi refakatçinin yapacağı gibi duvardaki bir sinek gibi davranıyordu.

Lucien'i henüz o kadar iyi tanıımıyordum. Sessizlik mi istiyordu? Rahatlatmak için elini tutmaya çalışmalı mıydım?

Keşke herkese güçlerinin kontrolünü neden kaybettiğini ve yıllar önce Dondurma'ya neden olduğunu açıklayabilseydi... Bu insanların anlamasına yardımcı olurdu, *benim* de anlamama. Ama şimdi bu konuyu açmanın zamanı *olmadığını* biliyordum.

"Bir dilim ekmek neden okuldan eve gönderildi?" diye sordum ve kralın gözleri fal taşı gibi açıldı, boğulan bir adamın yüzdürme halkası araması gibi beni aradı. Yaz prensiyle tanışmadan önce onu bu ruh halinden kurtarmam gerekiyordu ve iyi olduğum bir şey varsa o da aptalca şakalardı. Babamdan yüzlercesini öğrenmiştim. Şöminenin önünde ailecek saatlerce bunları düşünürdük.

"Ekmek okula gitmiyor," dedi Lucien kesin bir ifadeyle, ama sesinde biraz rahatlama vardı.

Gözlerimi devirdim. "Birlikte oynayalım. Bu bir şaka. Bir dilim ekmek neden okuldan eve gönderildi?"

Lucien sırtıttı. "Tereyağı ile kavga mı etti?"

Bu cevabı beklemediğim için kahkahayı patlattım ve kahkaham Lucien'in ağzının kenarlarının kalkmasına neden oldu. "Hayır. Kendini *halsiz* hissediyordu."

Lucien başını salladı. "Bu gerçekten çok kötüydü."

Başımı salladım. "Yüzlerce var. Daha fazlasını duymak ister misin?"

"Maker hayır. Lütfen, bir daha asla," dedi ama gülümsüyordu.

"Gözlüklü patatese ne denir?" diye sordum. Lucien kulaklarını kapattı. "Durdur şunu."

Öne doğru eğildim ve ellerinden birini başından çektim. "Bir spectater." Lucien bu şaka karşısında inledi ama sonra ikimiz de aynı anda çok yakın olduğumuzu fark ettik. Elimi Lucien'in başının üzerine koyarken sertçe yutkundum.

Kendimi geriye doğru itmek için göğsünü ittim ve kaya gibi sert kaslarla karşılaştım.

Gitmeye çalışırken bileğimi yakaladı ve gözlerimin içine baktı. "Sen benim için iyisin, Madelynn Windstrong."

Bu romantik duygu karşısında nefesim kesildi ve sonra araba sarsılarak durdu.

Koltuğa geri düştüm, eli elimden çekildi.

Sen benim için iyisin.

Çok tatlı ve aynı zamanda çok *üzücüydü*, sanki uzun zamandır hayatında iyi bir insan olmamış gibiydi.

Perde aniden geri çekildi ve karşımızda bir hizmetçi kadın duruyordu. Yaz mevsiminin sarı ve turuncu üniformasını giymişti ve bana derin bir reverans yaptı. "Selamlar, Prenses Madelynn. Prens Haze size konaklamanız için sarayın batı kanadındaki misafir odalarını tahsis etti."

Piper eşyalarımızı toplamaya başlarken gülümsedim ve ona başımı salladım.

Hizmetçi daha sonra Lucien'e baktı. "Kral Thorne..." Sıkı bir gülümsemeye zorladı. "Prens Haze saray arazisi dışındaki konuk evini sizin için tahsis etti. Akşam yemeğinde bize katılabilirsiniz."

"Alabilir miyim?" Lucien homurdandı ama ben uzanıp elinin üst kısmını okşadım. Saray mülkünün dışına çıkmak bir tokat gibiydi ama Prens Haze sarayları ayırmayı planlıyorsa oylamadan önce yaygara koparmamak en iyisiydi. Belki güzel bir akşam yemeği işleri yumuşatırdı.

"Lucien, sevgilim..." Nişanlıma baktım. "...Neden sen yerleşmiyorsun, akşam yemeğinde görüşürüz."

Gözleri yarı kapalı kaldı. "Tamam, ama sadece bana sevgilim dediğin için."

Bu gülümsememe neden oldu. Yüzüm ısınırken yanaklarımın kızarmasına engel olamadım. Bu adam büyüleyici biriydi ve şimdiye kadar bu güçlerini sadece benim üzerinde kullandı, çevredeki diğer kadınlardan hiçbirinde kullanmadı, bu yüzden oldukça hoşuma gittiğini itiraf etmeliyim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve sonra arabadan indim. Piper arabadan indiğinde, araba Lucien'i de alarak uzaklaştı.

saraya ve güzel bahçelerden oluşan labirentin etesinde, uzaktaki küçük bir konuk evine.

Ben altın sarısı ve zengin iek bahçesine bakarken Piper hizmetkrların çantalarını toplamasına yardım etti.

"Prenses Madelynn," diye tanıdık ama hatırladığımdan daha derin bir ses arkamdan seslendi. Döndüğümde Yaz Sarayı'nın prensi ve baş asilzadesi Marcelle Haze'i gördüm. Altın rengi ipek bir tunik içinde yakışıklı görünüyordu. Sarı saçları kısa kesilmişti ve sivri kulaklarının uçlarını gösteriyordu. "Seni on üç yaşından beri görmemiştim..." Gözleri yavaşça tüm vücudumda gezindi. "Sen... büyüdün." Sesi bir oktav düştü ve içimi bir gerginlik kapladı. Eğer Lucien bu tanışma için burada olsaydı, şu anda kar yağıyor olurdu.

"Yaptım. Ve nişanlandım." Elimi kaldırarak ona yerini hatırlattım.

Dudaklarını büzdü ve Lucien'in bana verdiği yüzüğü incelemek için bir adım ne ıktı. "Taliplere açık olduğunu bilmiyordum, yoksa teklifimi babana da iletirdim."

"Marcelle," diye uyardım, ses tonum kesilmişti.

Altı yaşından on üç yaşıma kadar her yıl ailem Sheera ve ailesiyle birlikte Yaz Gündönümü için buraya gelirdi. Marcelle ve küçük kardeşi Mateo, burada olduğumuz tüm hafta boyunca Sheera ve benimle oynarlardı. Ancak babası, Sonbahar ve Yaz'ın birbirine karışmaması gerektiğini söyleyerek biraz aşırıya kaçtı ve bizi davet etmeyi bıraktı. Babasının zihninde Yaz ve İlkbahar'ın bir birim, Sonbahar ve Kış'ın ise başka bir birim olduğu açıktı.

"Ayrıca, Fall Court'tan biriyle evlenirsen baban mezarında ters döner," diye takıldım.

Marcelle sırtıttı. "Doğru, ama buna değersin."

"Dur," diye bağırdım, bu sefer daha sert bir şekilde, ve o da savunmak için ellerini kaldırdı.

"Seni gördüğüme sevindim. Koşullar ne olursa olsun." Lucien'in geri çekilen arabasına uzaktan baktı ve kaşlarını çattım.

"Thorngate'ten ayrılmayı mı neriyorsun, Marcelle? Hadi ama. Bu doğru değil. Eminim seni memnun edecek başka bir düzenleme olabilir." Fırsatım varken bu dostça şakalaşmadan yararlanacaktım.

Marcelle'in gözleri benimkilere kaydı. "Halkım için en iyi olanın peşinden gitmeliyim ve evet bu Kış'tan ve onu yöneten deliden ayrılmak anlamına geliyor."

"Senin halkın da benimki gibi, Lucien'inki gibi Fae. Hepimiz biriz. Ayrılmanıza gerek yok-"

"Nightfall kraliçesiyle savaşmak istemiyorum!" Marcelle tersledi. "Nişanlının bizi onunla diyar çapında bir savaşa sokacağına dair iyi bir otoriteye sahibim. Hepimizin bildiği gibi akli dengesi yerinde değil."

Akıl almaz yorumunu görmezden geldim ve Lucien'in söylediklerini düşündüm. "Haklısın. Olabilir. Ve eğer ayrılırsan, onun korumasına sahip olmayacaksın. Nightfall kraliçesi senin için en son, zayıf ve *yalnız* olduğun zaman gelecektir. Sana iyi şanslar Marcelle."

Piper'a baktım: "Yorulduğum. Yemekten önce biraz uzanmak istiyorum."

"Evet, leydim." Piper bana reverans yaptı, diğer kraliyet mensuplarının önünde her zamanki gibi profesyonelce davrandı.

Duygularımı dizginleyerek Marcelle'in yanından geçtim, böylece en ufak bir esintiye bile hışırdatmamış olacaktım. Konuşmamızın beni ne kadar rahatsız ettiğini bilmesini istemiyordum.

Krallık'tan ayrılmak duyulmamış bir şeydi! Halkımızı zayıf ve bölünmüş gösterdi. Tüm bunlar Marcelle, Nightfall kraliçesiyle olası bir savaş erteleyebilirdi diye miydi? Bu korkaklıktı.

ODALARIMIZA YERLEŞTİĞİMİZDE, ben öfkeyle saçlarımı tararken Piper gelip yatağımın kenarına oturdu.

"Fae alemini bölmek kesinlikle Nightfall kraliçesinin dikkatini çekecektir," dedi Piper.

Hayal kırıklığı içinde homurdandım. "Biliyorum."

Fırçayı elimden aldı. "Bütün saçlarını yolacaksın," diye alay etti ve sonra saçlarımı daha nazikçe taramaya başladı.

Kıkırdadım ama kendimi gülümsemeye zorlayamadım. "Her şey Lucien ve Marcelle ile yiyeceğin bu yemeğe bağlı, değil mi?" En yakın müttefikime sordum.

Kadın başını salladı. "Marcelle'e Lucien'in makul bir adam olduğunu gösterebilirsen, belki ayrılık konusunda iki kez düşünür."

Mesele şu ki, Lucien'in makul bir adam *olduğundan* emin değildim. Makul olabilirdi ama aynı zamanda ne yapacağı belli olmayan ve karamsar biriydi.

"Kış kralını kendi topraklarından kovdu. İşte bu vatana ihanettir," dedim Piper'a.

Başını salladı, fırçayı yere bıraktı ve bana doğru yürüdü. Piper'ın Fall Court güçleri yok denecek kadar azdı; rüzgârı hışırdatamazdı ve bahçe işlerinde iyi değildi. Ama tavsiye ve dostluk olarak sundukları sihir eksikliğinden çok daha ağır basıyordu. Onun tavsiyelerine her zaman değer vermişimdir ve şimdi yüzündeki ifadeden ağır bir dozun gelmekte olduğunu anlıyordum.

"Siz burada olmasaydınız, kar fırtınasının kasabayı harap edeceğinden şüpheleniyorum. Kral haklı, sen onun için iyisin," dedi.

Kızarmıştım ama Lucien'in bu kadar kolay öfkeleneneğini düşünmesi de beni rahatsız etmişti.

Piper iç çekti. "Yolculuk boyunca kralı dikkatle izledim Madelynn. Açık olan bir şey var: Büyük Dondurma için derin bir pişmanlık duyuyor. Nasıl özür dileyeceğini bilemediği bir kaza gibi görünüyor."

Başımı salladım. "Katılıyorum ama diğer mahkemeler bunu görmüyor. Onlar sadece onun yaptıklarını görüyorlar ve özür dilememesi ona karşı duyulan nefretin burada yıllarca sürmesine neden oldu."

Piper bana küçük bir gülümseme verdi ve ne demek istediğini anlamamı bekledi. Tavsiyeleri her zaman incelikliydi, sanki fikri kendim edinmemi ister gibiydi.

"Sence Lucien'den bu gece Marcelle'den Büyük Dondurma için özür dilemesini istemeli miyim?" Şok içinde söyledim.

Piper'ın sırtışı daha da büyüdü. "Seviyorum."

Güçlü bir kraldan böylesine mütevazı bir şey isteme düşüncesi kusma isteği uyandırdı bende. Lucien yetişkin bir adamdı, ben henüz onun karısı değildim. Ondan Marcelle gibi bir düşmanın önünde savunmasız kalmasını istemek büyük bir istekti. Ama Piper haklıydı. Fae krallığını bir arada tutmanın yolunu açabilirdi.

"Ya Marcelle özürlü iyi karşılamazsa? Ya Lucien'le alay ederse?"

Piper çenesini yukarı kaldırdı. "O zaman kralın ve müstakbel kocan için ayağa kalk ve ona yanında güçlü bir kadının olmasının nasıl bir şey olduğunu göster."

"Elowyn'in yapacağı bir şeye benziyor," dedim ona, L. Ashta'nın en sevdiğimiz aşk romanlarından birinden bahsederken. Takma isimle yazan bir Kış fae'siydi. Bazı romanları o kadar ateşliydi ki kimliğini ifşa etmek uygun olmazdı, ama kadın kahramanları her zaman erkekleri için ayağa kalkar ve sonra onlarla yatarlardı.

"Ondan hoşlanıyorsun," dedim Piper'a. Çok iyi bir karakter yargıcıydı, bana her zaman kime dikkat etmem gerektiğini söylerdi.

Piper sırtıttı. "Evet, öyle. Bence yanlış anlaşıldı. Sana kendi tarzında iyi davranıyor ve sana taptığını şimdiden görebiliyorum."

Bana tapıyor. Bu sözler midemi alt üst etti ve Piper yüzümü işaret etti. "Bugün onuncu kez kızarıyorsun!" diye suçladı.

O yanıma düşerken ben de gülerek yatakta geriye doğru düştüm.

Derin bir iç çekerek en iyi arkadaşıma baktım. "Daha önce hiç bir erkek bana böyle şeyler söylememişti. Beni bu kadar... *agresif* bir şekilde takip eden."

Piper bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve sırtarak bana baktı. "Beğendin mi?"

Gülümsememi saklamaya çalıştım ama yine de ortaya çıktı ve ikimizin de kahkaha krizlerine girmesine neden oldu.

"Belki de Lucien'le evlenmek gezegendeki en kötü şey olmayacaktır," dedim. Onu.

Piper başını salladı. "Belki de başımıza gelen en iyi şey bu olacak. Sen. Elowyn ve Rush gibi."

Belki de olur. Bu düşünce yüzümdeki gülümsemeyi saatlerce korudu.

ALTI

Beni Lucien'in misafir kulübesinin ön kapısına doğru iterken Piper'a "Kusacağım," dedim. Buraya kadar yürümüş, sıcak havanın ve güneşin tadını çıkarmıştık ama güneş batmaya başlamıştı ve yakında akşam yemeğine bekleniyorduk. Lucien'den Büyük Dondurma için Marcelle'den herkesin önünde özür dilemesini istemem gerekiyordu ve bu konuda kendimi kötü hissediyordum. O bir kraldı ve bir kraldan bir şey yapmasını istemek... terbiyesizlikti.

"Sen onun nişanlısı ve gelecekteki kraliçesisin. Onun ve krallığın için en iyisini istiyorsun," diye hatırlattı Piper.

Başımı salladım, titrek bir nefes verdim ve avuçlarımı zümrüt yeşili elbisemin üzerinde gezdirdim. Yakası kesinlikle uygun olandan biraz daha skandaldı ama annem gibi havasız giyinmek bana hiç yakışmıyordu ve Lucien buna aldırmıyor gibiydi.

Uzanıp kapıyı çaldım.

Bir an geçti, sonra bir an daha. Kapı açıldığında neyin bu kadar uzun sürdüğünü merak ederek Piper'a baktım.

Lucien'in çıplak göğsüne baktığımda boğazımdan sesli bir nefes çıktı. Su tanecikleri boynundan aşağı akıyor, pantolonunun bandına çarpmadan önce her bir belirgin karın kasının üzerinde yuvarlanıyordu.

Saçları ıslaktı ve gözleri elbisemin üzerinde gezinirken bir havluyla kuruluyordu. Sanki bakışlarının beni okşadığını fiziksel olarak hissedebiliyordum ve bu sırtımdan aşağıya sıcak bir enerji zaplaması gönderdi. Gözlerimi kaçırarak elimi kaldırdım. "Çok özür dilerim," dedim.

Lucien derin derin kıkırdadı. "Bana karşı tuniksiz bu kadar utangaçsan, sonunda çocuk yaptığımızda nasıl hissedeceksin?"

"Lucien!" Öfkeli bir hırıltıyla yüzüme dönerek onu azarladım.

Ama sırtıyordu ve beni kızdırmaktan zevk alıyor olmasından nefret ediyordum.

"Seninle konuşmam gerek. Lütfen üzerine bir şeyler giyer misin?" Ona sordum.

"Çok güzel görünüyorsun. Prens Haze ile akşam yemeğini atlayalım ve burada birlikte yemek yiyelim, sadece sen ve ben," dedi aniden.

Sertçe yutkundum, tavsiye almak için Piper'a bakmak istedim, ama o koşarak uzaklaşmıştı ve şimdi avluda çok uzakta duruyordu, bizi duyamıyordu.

"Tunik lütfen," dedim tekrar.

Maker, lütfen Piper'a gitmesi için yalvarmadan önce bir tunik giy ki içeri yalnız girebileyim.

Kapıyı açık bıraktı ve içeri girdi. Saray çalışanlarının olmadığını görünce şaşırdım. Hizmetkârları gitmişti ve sadece o var gibiydi. Dışarı çıktığında, gözleriyle uyumlu siyah ve gümüş rengi ipek bir tunik giymişti.

"Yakışıklı görünüyorsun," dedim utangaçça, daha önceki iltifatına karşılık vereceğimi düşünerek.

Gülümsedi, gözleri bana bakarken için için yanıyordu. "Bu, çocuk yapmaktan daha fazlası için yatakta olacağımız anlamına mı geliyor?"

"Lucien Thorne!" Elimi uzatıp göğsüne vurdum, uygunsuz mizahı karşısında dehşete düştüm.

Elimi tuttu ve dudaklarına götürüp üstünden öptü. "Üzgünüm, sen kolay bir hedefsin, erik şekerim."

Evcil hayvan ismiyle alay ettim ve neden burada olduğumu hatırlamaya çalıştım. Hâlâ elimi tutuyordu; öptüğü yer karıncalanıyor, içime sıcaklık dalgaları gönderiyordu. Kaba mizahından nefret mi ediyordum yoksa hoşuma mı gidiyordu bilemiyordum.

"Yüzün kızarıyor," dedi.

"Isındım!" Tersledim ve elimi geri çektim. "Hadi biraz yürüyelim." Dışarıya, avluya doğru ilerledim. Piper da hareket etti, gül çalılarının yanında oturmak için küçük bir bank buldu ama yine de bizi görebiliyordu. Lucien açık havaya çıktı ve gözlerini kısarak güneşe baktı. Güneş solgun tenine gölgeler düşürüyordu ve üst dudağında küçük bir ter damlası oluşmuştu.

Kıkırdadım. "Kışlık Saray'a dönmek için sabırsızlanıyorsun, değil mi?"

Bana doğru baktı. "Benim hoşuma gitmeyecek kadar çok güneş ışığı var. Ziyaretimiz için üzerine biraz bulut çekse ölür mü?"

"Esintisizlik beni öldürüyor! Kim durgun sıcak hava ister ki?" Ben de onun şikâyetine katıldım ve ne kadar boğucu o l d u ğ u m u göstermek için elbisemi çektim.

Lucien önümde durdu ve yere baktı. Sadece ikimiz olarak birlikte olmak için çok az zamanımız olmuştu ve şimdi onun ne kadar uzun olduğunu fark ettim. Çoğu fae uzundu, ben de öyleydim ama Lucien benden bir baş daha uzundu ve ona bakmak için boynumu eğmem gerekiyordu.

"Ne istiyorsun?" Lucien dikkatle sordu.

Kendimi silkeledim, ağzım şokla açıldı. "Affedersiniz?"

Lucien gülümsedi. "Yemekten önce tatlı gibi giyinerek uğramadın ki birlikte gelelim. Bir şey istiyorsun. Sadece ne olduğunu söyle ki sana verebileyim."

Tatlı gibi giyinmiş. Bu yorumu azarlamayacaktım bile, fazlasıyla zekiceydi ve Lucien'in her halükarda durmayacağını düşünmeye başlamıştım. Doğrusunu söylemek gerekirse, benimle konuşma şeklinden hoşlanmaya başlamıştım. Gururumu okşuyor, kendimi güzel ve arzulanır hissettiriyordu.

"Geldiğimde Prens Haze ile ayrılık hakkında biraz sohbet ettik," diye başladım.

Lucien'in yüzü anında sertleşti. "Bu soytarının aklını başına getirebildin mi?"

Dişlerimin arasından hava üfledim. "Denedim. Ona, eğer ayrılırsa ve kraliçeyle savaşırsak, kraliçenin onu en son seçeceğini ve senin korumana sahip olamayacağını söyledim."

Lucien bu cevaptan etkilenmiş görünüyordu. Ne de olsa bana verdiği cevabın bir oyunuydu bu.

Uzanarak ön kolunu kavradım. "Ama Lucien, o seni makul bir adam olarak görmüyor. Summer Court'un gördüğü tek şey her gün önünden geçtikleri mezarlar ve Büyük Donma sırasında olanlara dair senden gelen kalıcı sessizlik."

Lucien sanki onu yakmışım gibi elini elimden çekti ve sonra arkasını dönerek bana sırtını döndü. Sıcaklık aniden düşmüştü ve sıcaklığın azalmasına minnettar olsam da bunun onun üzgün olmasından kaynaklandığını biliyordum. Etrafindan dolaştım ve yüzüne doğru yaklaşıp onu bana bakmaya zorladım.

"Özür bile dilemedin. Bir mektup bile göndermedin, sadece bir kese altın gönderdin, ki bu da yanında bir not olmadan bir hakaretti." Sesim çatallaştı.

büyükannemin öldüğü geceyi düşündüm. "Sen bizim kralımızsın, *koruyucumuzsun* ve bir gecede nedenini bile söylemeden insanları bizden aldın."

Boğazından kopan saf kederin boğuk sesi kalbimi sıkıştırdı. Sanki onu bıçaklamışım gibi göğsünü tutarak geriye doğru sendeledi. Bunca zamandır onun kimseyi umursamayan soğuk bir canavar olduğunu düşündüğüme inanamıyordum. Sözlerimi duymak bile onu çok derinden etkilemişti ve acısına bu kadar sert davrandığım için pişmanlık duydum. İleri atılarak ellerini kavradım ve karnıma doğru çektim.

"Özür dilerim. Ben sadece diğerlerinin sizi nasıl gördüğünü anlamanızı sağlamaya çalışıyordum. Sessizliğin sana duydukları nefreti ve dolayısıyla ayrılma arzularını nasıl beslediğini." Yaz Prensi'yle büyük bir akşam yemeğinden hemen önce onu bu kadar duygulandırdığım için utandım. Bunun onu ne kadar derinden etkileyeceğini bilseydim, bu konuyu asla açmazdım.

Lucien hızla gözlerini kırıştırdı ve sonra boğazını temizledi. "Alem çapında bir mektubu binlerce kez yazdım," dedi, "ama hiçbir kelime eylemlerimi açıklamakta yeterli olamazdı. Hiçbir kelime benim elimden birini kaybedenlere huzur veremezdi. Kimse mazeret istemiyor, onlar aile üyelerini geri istiyorlar."

"Yani onun yerine altın mı gönderdin?" diye sordum. Ertesi gün her mahkeme "tazminat" olarak küçük bir kese altın almıştı. Duygusuz görünüyordu. *Ölüm ve yıkım için üzgünüm, işte biraz para.*

İç çekti. "Gençtim, rehberlik edecek bir annem yoktu. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum."

Elimi uzatıp parmaklarımla çenesini aşağı doğru eğerek bana bakmasını sağladım. "Artık büyüdün Lucien. Sanırım bir özür dilemenin ve o gece olanlarla ilgili bir açıklama yapmanın zamanı geldi."

Gözlerimin içine bilinmeyen bir derinlikle bakarak sertleşti. Orada çok fazla acı vardı ama aynı zamanda fırtınadaki bulutlar gibi öfke de gördüm. O gece ne olmuştu? Annesinin ölümünden birkaç ay sonraydı, bu yüzden sadece bununla ilgili olamayacağını biliyordum.

"Açıklayamam ama yardımcı olacağını düşünüyorsan özür dileyebilirim," dedi ve sonra gözleri dudaklarına kaydılar.

"Sanırım yardımı olur." Parmaklarım hâlâ onun yontulmuş çenesindeydi ve dudaklarımı yaladım, onu öpmenin nasıl bir şey olacağını hayal ederken göğsüm kabarıyordu.

Okulda bir sınıf arkadaşını öpmek bir şeydi, ama bir kralı kur yaparken öpmek başka bir şeydi. Bu yapılmamıştı - Lucien'in bunu yapacağını düşündüğümünden değil.

alçakgönüllülük kuralını çiğnemek. Yaz saray mensuplarının gözü önünde olmazdı elbette! Protokole göre ilk öpücüğümüzü mihrapta, Yaradan'ın ve halkımızın huzurunda verecektik.

Elimi ondan çekerek geri çekildim ve bir nefes verdim. Lucien gülümsedi ve ben de ona ters ters baktım. "Bu kadar komik olan ne?"

Lucien öne doğru eğilip kulağıma fısıldadı. "Beni ne kadar çok istediğinle boğuşmanı izlemek bana büyük bir tatmin veriyor."

Bu söz üzerine tüm vücudumu bir sıcaklık kapladı. "Kendini çok büyük görüyorsun." diye alay ettim. Ama yakalandığımı hissettim. Düşüncelerimi umduğum kadar iyi saklayamadığımı hissediyordum.

Lucien uzanıp kızıl saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına çekti. "Hayır, erik şekerim. Seni çok fazla düşünüyorum."

O anda tüm vücudum yeniden kızardı ve lanet olsun ki o da gördü, çünkü daha geniş sırttı. Kızıl saçlı olmak, açık tenimin en ufak bir fırsatta kızarması anlamına geliyordu ve şimdi onun yanında düşüncelerimi asla gizleyemeyeceğimi biliyordum.

Konuyu değiştirdim. "Hadi yemeğe gidelim, olur mu?" Başını salladı. "Gidelim."

Kolunu uzatarak benimkini dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı ve sonra tekrar Piper'a baktı. Lucien ona, "Sen de gelsen iyi olur, Madelynn'le birbirimizden hoşlandığımıza dair dedikodular çıkmasını istemeyiz," dedi.

Piper krala sırttı. "Aşk evliliği tam bir skandal olur," diyerek kitabını kolunun altına sıkıştırdı ve birkaç adım arkamızda yürüdü.

Piper'la iyi geçinmesini sevdim. Her fırsatta bana günahkârca seksi şeyler söylemesini seviyordum ve tavsiyemi dikkate alıp bu akşam yemekte özür dilemeyi kabul etmesini de seviyordum. Lucien Thorne'u tanıdıkça daha çok sevdim.

OH HADES. Yemek salonuna adım attığımızda midem bulandı. Marcelle ve en yakın danışmanlarından birkaçıyla samimi bir yemek değildi bu. Burada yüzden fazla saray mensubu vardı ve her biri Lucien'e soğuk bakışlar gönderiyordu.

Bunu bilerek yaptı.

Prens Haze, Lucien ve beni yabancılaşmış hissettirmek için mümkün olduğunca çok insanı davet etti.

Prens Haze bize ulaşmadan Lucien'e döndüm. "Bu kadar çok insan olacağını tahmin etmemiştim. Bu kadar çok kişinin önünde özür dilemek zorunda değilsin."

Lucien odanın diğer ucuna baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Hayır. Sorun yok. Sanırım haklısın. Sessizliğim ve boşluğum amaçlanandan daha fazla zarar verdi. Ne kadar çok olursa o kadar iyi, böylece Marcelle sözlerimi dedikodularla değiştiremez."

Sertçe yutkundum, sinirlerim içimi sıkıyordu. O haklıydı. Daha fazla tanık, bir söylentinin sözlerini değiştirme ihtimalinin daha az olması anlamına geliyordu, ama aynı zamanda onu alaya alabilecek daha fazla insan demkti.

Marcelle bize ulaşmıştı ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

"Kralım." Lucien'in önünde hafifçe eğilirken Marcelle'in sesi küçümseme doluydu.

"Marcelle." Lucien ismindeki unvanı kaldırdı ve tabii ki selamına karşılık vermedi.

Marcelle sinirlenmiş görünüyordu ama geçiştirdi. "Prenses Madelynn, memnun oldum." Önümde eğildi, önceki çapkınlığı gitmişti. Bunu Lucien'in önünde denemeye cesaret edemezdi. "Gelin oturun, nişanınızı kutlayalım." Marcelle odanın ortasındaki ana masada bulunan iki boş sandalyeyi işaret etti.

Toplamda yedi masa vardı ve her birinde on ila yirmi kişi oturuyordu. Masalar çeşitli yiyecek ve içeceklerle doluydu ve herkes hararetli bir şekilde sohbet ediyordu. Son dakikada bu kadar büyük bir yemek düzenleyebilmiş olmasına şaşırmıştım.

"Bekleyen leydim için üçüncü bir koltuk istiyorum." Yanımda duran Piper'a elimle işaret ettim. Bu tür etkinliklerden nefret ederdi ve onu bütün gece tanımadığı bir grup insanın yanında oturmaya zorlarsam beni öldürürdü.

"Elbette." Prens Marcelle nazıkçe bir kadından yer değiştirmesini rica etti ve sonra Lucien, Piper ve ben sandalyelerimize oturduk.

Lucien protokol gereği masanın başına oturdu. Ben soluna, Piper yanıma, Marcelle de sağına, benim karşıma oturdu.

Bize sırlı ördek ve kızarmış yer elmasından oluşan şık bir yemek servis edildi, ancak yemeğin tadını çıkarmak benim için zordu. Lucien'e sinirli bakışlar atıp duruyordum, ne zaman özür dileyeceğini merak ediyordum. Eğer o

gergindi ama belli etmiyordu. Sirtını dik tutarak oturdu ve etrafındaki insanlara çok az duyguyla baktı.

"Düğün ne zaman?" Marcelle sordu.

Lucien'in bakışları Yaz prensine kaydı. "Bu senin küçük ayrılığınla uğraşmak zorunda kalıp kalmayacağıma bağlı, değil mi?" Lucien nefesinin altından, Marcelle ve benim duyabileceğimiz kadar yüksek bir sesle konuştu.

Marcelle ağzına bir parça tatlı patates atıp çiğnedi ve Lucien'i bir şahinin yılanı izlediği gibi izledi. "Oh, bununla başa çıkmak zorunda kalacaksın. Hem de çok yakında. Ama umarım müttefik olarak kalabiliriz."

Lucien'in yemek çatalı yer elmasına şiddetle saplandı ve tabağın ikiye bölünmesine neden oldu. Çatalın sapını bıraktı, insanlar bu kargaşanın nedenini anlamak için ona bakarken çatal dimdik duruyordu.

Lucien sonra öne doğru eğilip Marcelle'e baktı. "Krallığımı cesedimi çiğneyerek parçalayacaksın, Marcelle."

Marcelle sırtıttı. "Bunu da ayarlayabiliriz."

Bu haince yorum karşısında nefesim kesildi. Odadaki sıcaklık aniden düştü.

Hayır. Hayır. Hayır.

Bu Yaz halkını Kış Kralı'na sevdirmeyecekti. Masanın altına uzanarak elimi Lucien'in kalçasında gezdirdim ve sıktım. Havadaki soğukluk bizi çabucak terk etti ve bana doğru döndü.

"Söylemek istediğin bir şey mi var, şekerparem?" diye sordu tatlı tatlı.

Marcelle, Lucien'e ve onunla konuşurken kullandığı sevecen üsluba ters ters baktı.

Ben.

"Aslında şu anın bir konuşma yapman için iyi bir zaman olabileceğini düşündüm. Summer halkı krallarını görmeyeli uzun zaman oldu." Gergin bir kahkaha attım.

Ya şimdi ya da asla. Özür dilemesi gerekiyordu yoksa yemeği erken terk etmemiz daha iyi olacaktı. Gözlerimle ona yalvardım, sonra sıcak bir el benimkinin üzerinden geçti ve bana hâlâ onun kalçasını tuttuğumu hatırlattı. Parmakları benimkinin üstünü okşadı ve nefes almayı unuttum. Kalçasını bırakarak elimi geri çektim, zorlukla yutkundum ve Lucien sırtıttı.

Boğazını temizleyerek ayağa kalktı ve kaşığını alıp bardağına vurdu. Herkes sessizleşti ve ona baktı.

Ellerim masanın altına uzanıp Piper'inkileri buldu ve ne olacağını bildiğimiz için birbirimize sıkıca sarıldık.

Lucien odadakilere yakışıklılığını daha da arttıran bir gülümseme takındı ve boğazını temizledi. "Prenses Madelynn ile nişanlanmamı kutladıkları için Prens Haze'e ve Yazlık Saray halkına teşekkür ederim."

Herkes kibarca alkışladı ve sonra yemeğe geri döndü. Lucien boğazını daha yüksek sesle temizledi ve herkes tekrar sessizleşti, çatık kaşlarla ona baktılar. Lucien bana baktı. "Müstakbel kraliçem şimdiden üzerimde kalıcı bir etki bıraktı ve daha iyi bir adam olmak istememi sağladı. Hatalarımı düzeltmek için..." dedi ve kalbim sıkışmaya başladı. Piper elimi sıktı ve ben de onun elini sıktım.

Lucien Thorne'un tanıdığım en romantik adam olacağını kim bilebilirdi?

"Gerçek şu ki, Büyük Donma'dan bu yana bunca yıl sessiz kalarak ve uzak durarak hata yaptım" dedi ve insanlar birbirlerine mırıldanmaya başladı.

"Ne yapıyor bu?" Marcelle bana fısıldadı. Onu görmezden geldim.

"Bir hata yaptım," dedi Lucien. "Büyük pişmanlık duyduğum bir kazaydı. Vicdan azabıyla yaşamak zorunda kalmadığım tek bir gece bile geçmiyor. Özür dilerim." Elini kalbinin üzerinde tuttu ve odaya baktı. Onun içten özrü karşısında gözlerim doldu. Beklediğimden çok daha fazlasıydı ve ne kadar samimi olduğunu herkes görebilirdi.

Mırıltılar daha da arttı ve sonunda yaşlı bir kadın ayağa kalkarak onu işaret etti. "Sihrinizi kontrol ederken kazalar oluyor ama nedenini açıklayan bir mektup bile göndermediniz. Kocamı gömdüm," diye kükredi, "ve şimdi sırf kralım olduğu için onun katiline boyun eğmek zorundayım!"

Kadının keskin sözleri karşısında nefesim kesildi. Lucien sanki onu keseceklermiş gibi irkildi. Birkaç kişi daha aynı fikirde olduklarını mırıldandı ve çok geçmeden tüm oda krala bağırmaya başladı.

Maker, niyetim bu değildi.

Olayların bu şekilde gelişmesinden son derece memnun görünen Marcelle'e baktım ve içimde bir panik başladı.

Kış Kralı masadan kalktı ve odadaki herkes kıpırdamadan dururken kadına doğru yürüdü.

Ona zarar verme, diye dua ettim Yaratıcı'ya. Lucien'i ne yapacağını söyleyecek kadar iyi tanıımıyordum. Ama öfkeli biriydi ve az önce ona bağırıyordu. Piper'ın elini o kadar sıkı tutuyordum ki muhtemelen acıyordu ama kıpırdıyamıyordum.

Lucien nihayet kadının önünde durduğunda hepimiz ne yapabileceğini korku içinde izledik. Marcelle'in parmakları sanki her an kendi kralına karşı büyü kullanmaya hazırmış gibi kıpırdadı.

Ama Lucien'in daha sonra yaptığı şey gözyaşlarımın yanaklarıma dökülmesine neden oldu.

Kadının önünde diz çöktü, dizlerinin üzerine çöktü ve başını derin bir şekilde eğdi. "Şimdi önünüzde eğiliyorum leydim. Lütfen mütevazı özrümü kabul edin. Çok fazla gücü olan ve kontrolü olmayan genç bir çocuktum. Kederiniz içinde o genç çocuğun mazeretlerini bir mektupta duymak ya da yüzünü görmek isteyeceğinizi düşünmedim, bu yüzden uzak durdum."

Önünde diz çökmüş olan kış kralına bakarken kadının alt dudağı titredi. Şok geçirmiş gibi görünüyordu. Gözleri buğulandı ve zorlukla yutkundu.

Birkaç dakika sonra onun omzuna dokundu. Adam ona baktı ve sonra eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Buradan duyamadım ama adamın ayağa kalkmasına neden oldu ve kucaklaştılar.

Çok güzel bir andı, umabileceğimin en iyisiydi ve aynısını benim mahkememde ve Bahar'da da yapmasını diledim.

Piper'a baktım ve gülümsedim.

"Hayır!" Marcelle yumruğunu masaya vurarak bardağımın devrilmesine ve tabağıma su fişkırmasına neden oldu. Marcelle ayağa kalktı ve oda bir anda sıcaktan kavrulmaya başladı. "Bu delinin özenle düzenlenmiş yalanlarını dinleyeceksiniz!" Marcelle adamlarına bağırdı. "Kontrolü kaybettiğini kabul ediyor. Gücünü bile kontrol edemeyen bir kralın peşinden mi gitmek istiyorsunuz? Bir dahaki sefere çıldırdığında ne olacak? Sonsuz bir kış mı yaşayacağız? Daha çok insan ölür!" Yaz halkından bazıları başlarıyla onayladı ama çoğunluk sessiz kaldı.

Lucien tokat yemiş gibi görünüyordu. Burada gerçek bir özür diliyor, ondan yapmasını istediğim gibi şeytanlarıyla yüzleşiyordu ve Marcelle bunu çarpıtıyordu.

"O benim kralım değil," dedi Marcelle cesurca ve çenesini yukarı kaldırdı. İşte o zaman içimde bir öfke seli patladı.

"Bu ne cüret!" Bağırdım, o kadar hızlı ayağa kalktım ki oturduğum sandalye geriye doğru düştü. Odanın en ucundaki pencere kırıldı ve güçlü bir rüzgâr odaya girerek tüm çiçekleri ve hafif kumaş peçeteleri havaya savurdu. Marcelle'in etrafına küçük bir rüzgâr tüneli çekerken insanlar nefes nefese kaldı ve şaşkınlıkla izledi. "Krala böyle saygısızlık edemezsin.

ve yaşı," diye ilan ettim. "Söylediğin şey ihanet! Yerini unuttun, Marcelle Haze!"

Sözlerim rüzgârla karıştı ve odanın içinde dolaşırken gök gürültüsünü andıran bir ses çıkardı. Marcelle gerçekten dehşete düşmüş görünüyordu, çok ileri gittiğini fark etmişti. Kralın huzurunda ağzından kaçırmak için ne kadar sık böyle konuştuğunu merak ettim. Bu bir ayaklanmanın başlangıcıydı. Krallıkların ayrılmasını istemesine şaşmamalı. Lucien ile benim aramdaki fark, gücüm üzerinde tam bir kontrole sahip olmamdı. Bu küçük gösterinin bir amacı vardı ve orada bulunan herkesin bunu bilmesini istiyordum. Rüzgâr hunisi Marcelle geri geri giderken onu takip etti, saçları ve giysileri etrafına savruldu.

"Diz çök ve Kış Kralı, Thorngate'in ve tüm fae'lerin lideri Lucien Thorne'a sadakat yemini et," diye bağırdım, "yoksa derini vücudundan katman katman ayırırım."

Şok nefesleri odayı doldurdu. Bunun bir leydi için uygun bir davranış olmaması artık umurumda değildi. Lucien mükemmel değildi ama o bizim liderimizdi, kralımızdı ve saray mensuplarının önünde ona bu şekilde saygısızlık etmek kabul edebileceğim bir şey değildi. Lucien aniden yanımda belirdi ve Marcelle'in önünde durdu.

Şu anki davranışım hakkında ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ve umurumda da değildi. Marcelle diz çökecekti yoksa onu vatana ihanetten yargılama hakkım vardı.

Marcelle önce bana, sonra krala baktı ve o da tek dizinin üzerine çökerek başını derin bir şekilde eğdi. İçimden bir rahatlama geçti ve rüzgârı bir anda durdurdum ve ortalık ürkütücü bir sessizliğe büründü.

"Bağışlayın beni Kralım. Çok fazla şarap içtim ve yerimi unuttum," dedi Marcelle, sesi biraz titreyerek. Hiç şarap içmemiştir.

Lucien diz çökmüş, başı öne eğik Marcelle'e baktı ve tam bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Sanki o anı içine çekiyormuş gibiydi. Odadaki hiç kimse kımıldamadı. Hepimiz az önce böylesine haince sözler söyleyen adamın akıbetini öğrenmek için bekliyorduk.

Lucien, "Kalkabilir ve hayatınızı koruyabilirsiniz," dedi ve etrafımızdaki saraylılar rahat bir nefes aldı.

Bu karara bir an kızdım ama sonra Lucien'in burada Yaz Mahkemesi'nin kalbini kazanmak için daha uzun bir oyun oynadığını fark ettim. Marcelle'i öldürseydi ayrılık dilekçesini bastırmış olurdu ama eninde sonunda bir ayaklanma çıkacaktı. Ondan daha da çok nefret edeceklerdi.

Lucien kalabalığa döndü ve sonra bana baktı. "Oldukça şanslı bir adamım, değil mi? Bir kadın benim adıma saygı görmek için savaştığı için?"

Odadakiler konunun değişmesiyle gergin bir şekilde kıkırdadı ve gerginlik dağıldı. Bazı kadınlar bize hayranlıkla gülümserken, erkekler de Lucien'le aynı fikirde olduklarını başlarıyla onayladılar. Sonra Lucien benimle kol kola girdi. "Şimdi sizden ayrılıyoruz ama düğünümüzde görüşmeyi umuyoruz." İkimiz de döndük ve birlikte hızla odadan çıktık, Piper da arkamızdan geliyordu.

Sarayda yürüdüğüm süre boyunca kalbim boğazıma düğümlendi. Her koridorda hizmetçiler vardı, bu yüzden tek kelime edemiyor ya da ona özel bir şey soramıyordum. Gece gökyüzünün etrafımızı sardığı bahçenin içine sıkışmış ön kapısına vardığımızda neredeyse titriyordum.

Kızarmıy mıydı? Haddimi aşmış mıydım? Kendisi yapabilecekken onu savunduğum için benden nefret mi ediyordu? Onu zayıf mı gösterdim?

Piper bahçede, ay ışığının altındaki bankta oturuyordu ve sonunda yalnız kalmıştık. Lucien'e baktım, bir şey söylemesini umuyordum, herhangi bir şey. Ama o fırtınalı gri gözleriyle sadece beni izliyordu.

"Kralım, özür dilerim eğer-" Dudakları dudaklarıma değdiğinde sözlerim kesildi. Nefesim kesildi ve o da bu sesi yuttu. Elleri yüzümü kavradı ve şaşkınlığım yerini arzuya bıraktı. Dudaklarımı araladı ve dilini sokarak inlememe neden oldu. Bir an kapının önünde duruyordum, sonra döndü ve beni sırtım kapıya *yaslanacak* şekilde hareket ettirdi. Dillerimiz birbirini okşarken başparmağı boynumda geziniyordu. Sıcaklık göğsümden aşağı inip bacaklarımın arasına yerleşti. Bu öpücüğün bitmesini hiç istemiyordum. Çok sevdiğim aşk romanları dışında daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde ham ve tutku doluydu.

Bu öpücük, *yaptığın şeyi onayladığımı* söyledi.

Seni takdir ettiğimi söyledi.

Teşekkür ederim dedi.

Çok daha fazlasını söyledi.

Lucien Thorne gibi bir adamı öpmek okuldaki çocukları öpmeye hiç benzemiyordu. Bu öpücük, bir gün yatağa girdiğimizde, bunun geldiği yerde daha fazlası olacağının sözünü veriyordu. İkimiz için de zevk olacaktı.

Sonunda geri çekildiğinde nefes nefese kalmıştım. Durmasından nefret ediyordum ama aynı zamanda minnettardım. Ben hiç olurdu emin değildi, ve Piper bir oldu

Bu yüzden sonsuza kadar devam etmesine izin verecekti. Ama eğer görülürsek bu benim itibarımı zedelerdi ve o da bunu biliyordu.

Hafifçe boğazımı tutuyordu, dudakları tükürüğümle parlıyordu ki eğildi ve kulağıma fısıldadı: "Böyle öpüştüğünü bilseydim, çeyizini iki katına çıkarırdım."

Benden uzaklaşırken iltifatına sııttım.

"Peki, iyi geceler," dedim aptalca, aklım hâlâ onun dilindeydi ve tadı, kokusu ve hissi nasıldı.

Odamıza geri dönmek için Piper'ı almak üzere döndüm.

"Madelynn," diye seslendi ve ben hâlâ nefes nefese, dönüp ona baktım. "Marcelle'i öldürür müydün?"

Sorusu beni şok etti ama cevabı kadar değil. Lucien bir oda dolusu yabancınn önünde içini dökmüştü. O dul kadının önünde kendini alçaltmış ve ona boyun eğmişti. Ve Marcelle bunu mahvetti.

"Evet," dedim dürüstçe ve yüzündeki tepkiyi göremeden arkamı döndüm.

Cevabım karşısında hayal kırıklığına mı uğradığını yoksa sevindiğini mi bilmek istemiyordum. Gerçi Lucien'i artık ikincisi olduğunu bilecek kadar iyi tanıdığımı inanıyordum.

YEDİ

Daha güneş doğmadan Yazlık Saray'dan çıktık. Dün gece Marcelle'le yaşananlar hiç iyi değildi, eğer gerçek bir isyan çıkarsa başımız belaya girebilirdi. O öpücüğü kafamda tekrar tekrar canlandırarak zar zor uyuyabildim. Sanki birbirimiz için yaratılmıştık, birbirimize mükemmel bir şekilde uymuştuk, dillerimiz aynı şarkıda dans ediyordu. Piper sürekli öpücüğü tarif etmemi istiyor ve aşk romanına sarılıp kanepeye uzanırken baygınlık geçiriyordu.

"Sen Elowyn'sin," derdi ve biz de kıkırdamaya başlardık.

Şimdi Winter Court'a doğru yola çıktık. Kasabada geçit töreni yapmak için Bahar Sarayı'nın köşesinden geçmek ve ardından Kış'a girmek neredeyse tam günlük bir yolculuk olacaktı. Ben kitap okurken Lucien sırayla birkaç saat arabada benimle oturdu ve ben Piper'la konuşurken bir süre askerleriyle birlikte ata bindi.

Kışlık Saray sınırına yaklaştığımızda, duman kokusu arabanın içine doldu ve kafamı dışarı çıkardığımda uzakta bir yangın gördüm.

Küçük kervanımız durmuştu ve Lucien askerleriyle konuşuyordu.

"Bizi oraya çekmek için bir tuzak olabilir," dedi baş muhafız.

Karavandan çıkıp en yüksek merdivene çıktım ve binanın tepesine değen alevlere baktım. Burası bir çiftlik eviydi ve yanıyordu.

"Baharda mıyız?" Güzel çiçekleri ve nemli toprağı fark ederek sordum.

Lucien bana döndü. "Evet, yani ya o fae'nin yağmur yağdıracak kadar gücü yok ya da bu bir numara."

"İnsanları durdukları yerde dondurabilirsin ve ben onların ciğerlerindeki nefesi çekebilirim. Ne bekliyoruz, gidip yardım teklif edelim. Eğer bu bir numaraysa, onları öldürürüz," dedim açıkça.

Lucien kaşlarını kaldırarak önce baş muhafızına, sonra da bana baktı. "Senin gizliden gizliye şiddet yanlısı doğanı ne kadar sevdiğimi söylemiş miydin?"

Alay ettim. "Ben şiddet yanlısı değilim!"

Lucien atını hafifçe tekmeledi ve at dönerek yanıma geldi. "Peki o zaman Prenses, gidip bu insanlara yardım etmek ya da zarar vermek için ne yapabileceğimize bakalım."

O böyle söyleyince kulağa şiddet içeriyor gibi *geldi*. Ben sadece, eğer bu bir hile olsaydı, haydutları kolayca alt edebileceğimizi kastetmiştim.

Kendimi atının üzerine bıraktım, yan oturdum ve kollarımı beline doladım. Parmaklarımın altındaki sert kaslara ya da saçlarının taze çam kokusuna odaklanmamaya çalıştım. Tadının nane ve bal gibi olduğunu hatırlamamaya çalıştım.

Piper arkamızdan boğazını temizledi. Döndüğümde Lucien'in baş muhafızına bakıyordu. "Ben de eşlik etmek istiyorum," dedi.

Muhafız Lucien'e baktı, o da bir kez başını salladı.

Piper alçakgönüllülüğümü çikolatalı pastanın son parçasıymış gibi korudu. Ve şimdi o parçanın üzerinde Lucien'in adı yazıyordu. Bu düşünce yanaklarımın kızarmasına neden oldu ve dikkatimi elimdeki işten uzaklaştırdı. Düşüncelerim dumanla birlikte geri döndüğünde, ateşe ulaşmıştık.

"Oh Hades!" Yaklaşık yetmiş kış yaşında görünen yaşlı bir fae gördüğümde lanet ettim. Elinde bir kova vardı ve onu at yalağına dolduruyor ve evinin yan tarafını saran ateşi söndürmeye çalışıyordu. Şimdi görebiliyordum ki yan tarafta bir çukur açmış, çöpleri yakmaya çalışıyordu ve yangın kontrolden çıkmıştı.

Hiç düşünmeden attan atladım ve sert bir şekilde ayaklarımın üzerine düştüm. Topuklarımın arkasında bir sızı hissettim ama bunu görmezden geldim.

Kollarımı açarak ateşten havayı çektim ve alevlerin yarıya inmesine neden oldum. Lucien hemen arkamdaydı, küçük alanımızın üzerindeki gökyüzünden bulutları çekiyordu ve sonra sıcaklık düştü.

İşte o anda adam yalnız olmadığını fark etti. Bize bakmak için döndü ve Piper ona doğru koştu. "Evde kimse var mı?" diye çığınca sordu.

Adam şok içinde bize baktı. "Hayır, karım şehre gitti. Çöp ocağım kontrolden çıktı."

"Onu sıcak tutun!" Lucien tersledi ve ardından gökyüzünden beyaz tüyler döküldü. Lucien bir Bahar Fae'si gibi yağmur yağıdıramazdı ama yağmuru bulutlardan çekip dondurabilirdi. Piper yaşlı adamın omuzlarını kavradı ve ben Lucien'e yaklaşırken onu telaştan uzaklaştırdı. Gücümü kullanarak düşen büyük kar parçalarını alevlerin üzerine yönlendirdim. Sıcak ateşe çarptıklarında çatlayıp kırılıyorlardı ama Lucien'in döktüğü miktar alevleri bastırıyordu. Birlikte tek kelime etmeden çalıştık ve adamın evinin yan tarafındaki yangını söndürdük. Daha sonra Lucien'e baktım, beni dikkatle izliyordu.

"Sen ve ben birlikte iyi çalışıyoruz," diye mırıldandım ve tüm yüzü yıkıcı derecede yakışıklı bir gülümsemeye dönüştü.

"Var," diye kabul etti.

Yardım edemedim ama onun sırtına uydum. Bu adamın etrafında olmak beni mutlu ediyordu. Birkaç gün önce bunu asla düşünemezdim.

"İçeri girip dumanı dışarı üfleyeceğim," dedim ona. Başını salladı. "Ben de geliyorum."

Korunmak için olduğunu biliyordum, ki bu çok hoştu, ama artık kendi başımın çaresine bakabileceğimi anlamış olmalıydı.

İçeri adımımı attığımda yoğun bir dumanla karşılaşınca öksürdüm. Mutfaktaki açık pencereden rüzgârı içime çekerek tüm dumanı birkaç dakika içinde ön kapıdan dışarı üfledim. İşimiz bittiğinde Lucien ve ben hasarı değerlendirmek için içeri girdik.

Duvar mucizevi bir şekilde hâlâ ayakta; yemek odasının sadece iç köşesi yanmış ve dışarıya açıktı.

"Hafif onarımlarla o ve karısı burada kalabilir," dedim.

Lucien duvardaki bazı resimlere bakıyordu. "Dük Barrett'in ona gerekli yardımı sağladığından emin olacağım."

Yanına yaklaştım ve resimlerden birine dokunmak için uzandım. Birinde yaşlı adam ve karısı olduğunu tahmin ettiğim kişi duruyordu ama otuz yaş daha genç görünüyorlardı. Kadının elinde küçük mor bir çiçek, adamın elinde ise bir kürek vardı. İkisi de açık bir alanda durmuş sırtlıyorlardı.

"Mutlu görünüyorlar," diye gözlemledim.

Lucien başını bana doğru eğdi. "Aşk insana bunu yapar."

"Bana ailemi hatırlatıyor." Gülümsedim. "Babam anneme kafayı takmış durumda. Çok sevimli ve mide bulandırıcı."

Lucien güldü. "Bana şanslı gibi geldiler."

"Annenle babanın evliliği nasıldı?" Yüksek sesle merak ettim. Annesi öldüğünde, o sırada kral olan babasının haklı olarak çok üzüldüğünü biliyordum. Tahttan çekilmiş ve o zamandan beri kimse onu ne görmüş ne de ondan haber almıştı. Lucien o zamandan beri Thorne ailesinin kamusal lideri olmuştu.

Yüzüne bir gölge düştü, gözleri fırtınalı bir hal aldı. "Dışarı çıkmalı ve yaşlı adamın iyi olduğundan emin olmalıyız."

Benden uzaklaştı ve ben biraz söndüm. Lucien'in o kadar çok hassas konusu vardı ki, sürekli onların etrafında dans ediyordum gibi hissediyordum. Yine de bana yavaş yavaş açılıyordu, bu yüzden onu zorlamayacaktım.

İki şey konuşma masasının dışındaydı: Büyük Dondurma'nın nedeni ve ailesi.

Lucien'in peşinden dışarı çıktım ve önümdeki manzarayı seyrettim Ben.

"Tanrı sizi korusun, Kral Thorne." Adam ona sarılmış ağlıyordu. Lucien'in kolu.

Lucien bu duygu gösterisinden rahatsız olmuş, ne yapacağını bilemez bir halde öylece duruyordu. Bu manzara karşısında gülmek istedim. Çok tatlı ve komikti. Ama Lucien'in bundan pek hoşlanacağını sanmıyordum.

"Hadi seni içeri götürüp ısıtalım," dedim yaşlı adama, onu rahatlamış görünen Lucien'den uzaklaştırarak.

Piper ve ben yaşlı adamı içeri yerleştirdik ve Lucien muhafızlarından birini yaşlı adam ve karısı için yardım göndermesi için Spring Court'a yolladı.

Hepimiz arabaya geri döndüğümüzde, yaptığımız şey hakkında iyi hissettim.

SADECE BİRKAÇ SAAT SONRA, vagonun içine bir ürperti doldu. O zaman Kışlık Saray'da olduğumuzu anladım. Lucien elinde iki kürk pelerinle aniden belirdi, birini Piper'a diğerini de bana verdi. Benimki beyaz tavşan kürküydü, Piper'ınki ise kırmızımsı kahverengiydi, muhtemelen tilki kürküydü.

"Benden sana hediyeler," dedi, sanki kalbimi hızlandıran tatlı ve düşünceli bir şey değilmiş gibi.

Piper bana şok içinde baktı. Kral genellikle bekleyen kadınlara pahalı hediyeler almazdı. Ama Piper benim için önemli olduğu için

onun için önemliydi.

"Bu çok tatlı," dedim ona, omuzlarımın üzerinden geçirerek. Sıcaklık beni hemen sardı ve rahatlardım. Doğruyu söylemek gerekirse, kışı severdim. Kar, kızak ve yapabileceğiniz diğer tüm eğlenceli şeyler gibi büyüleydi. Yıl boyunca sever miydim? Sanırım bunu görecektik.

Alkışlar başladığında çoktan kapıdan girdiğimizi fark ettim.

Perdeyi geri çekerek pencereyi açtım ve insanlara doğru uzandım. Sevinçle gülümsüyorlar, elimi tutuyorlar ve arabanın yanında koşuyorlardı.

"Geleceğin kraliçesi!" diye bağırды çocuklar koşarken ve hafif bir kar yağmaya başladı. Arabanın öbür ucundan beni gülümseyerek izleyen Lucien'e baktım.

Göğsümde bir şey kıpırdadı ve bu adamı çok yanlış yargıladığımı fark ettim. Nazik, zeki, koruyucu ve... kusurluydu. Ama hepimiz öyle değildik? Öfkeliydi ama bana karşı asla. En sevdiğim aşk romanında şöyle bir cümle vardı: "*Gözleri sadece benim içindi*". Bu satırı ilk okuduğumda o kız olmayı ne kadar çok istemişim.

Ve şimdi, bana bakan Lucien'e bakarken, belki de öyle olduğumu düşündüm.

Gülümsemesine karşılık verdim ve elini tutmak için uzandım. O da benimkini tuttu ve kimse görmesin diye parmaklarımızı vagonun penceresinin altında birleştirdik. Boşta kalan ellerimizle, caddeyi öylesine tıklım tıklım doldurmuş olan halkına el salladık ki zar zor geçebildik.

Şimdiye kadar gördüğümüz en büyük karşılamaydı. Kendi krallığında sevilen bir kraldı.

Onu korkutmak için yapılan sahte söylentilerin burada tutmadığını düşündüm.

Sonunda Kışlık Saray'a ulaştığımızda, taş yapıya -yeni evime- baktım. Hatırladığımdan daha büyüktü. Küçük bir kızken buraya ailem ve diğer bazı kraliyet mensuplarıyla birkaç kez gelmişim ama Lucien'i hiç hatırlamıyordum. Her zaman gözlerden uzakta ya da artık kral olan diğer krallıkların prensleriyle birlikte kalırdı.

Devasa beyaz taş sanki buzdan oyulmuş gibi görünüyordu ve havadaki soğuktan biraz ürperdim.

Arabadan indiğimizde Lucien saraya perili bir ifadeyle baktı. Kaşlarımı çattım, eve dönmenin neden böyle bakmasına yol açtığını merak ediyordum. Burayı sevmiyor muydu? Annesinin anıları yüzünden mi?

Dişlerim takırdamaya başladı ve Lucien kendini salladı. "Hadi seni içeri, ateşin yanına götürelim," dedi, bir elini belime koyarak ve yanından geçerken yanındakilere el sallayarak. Kar artık öbek öbek yağıyordu ve bunun Lucien'in endişeli olmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyordum. Kış her zaman soğuk ve karlı olmak zorunda değildi ama bu âlem onun duygularıyla büyük ölçüde bağlantılıydı ve şimdi onu neyin gerdiğini merak ediyordum.

Lucien'in baş hizmetkârı ikimizi de derinden selamlarken Piper kürk mantosunu üzerine çekti. "Majesteleri, evinize hoş geldiniz," dedi ve sonra bana baktı. "Prenses Madelynn, nişanlandığınızı öğrendiğimiz için hepimiz çok mutluyuz."

Ona içtenlikle gülümsedim ve bizi içeri buyur ederken teşekkür ettim. Ateşin sıcaklığı içime doldu ve karla kaplı ayakkabılarımı çıkarıp devasa salonun ocağına doğru yürürken rahat bir nefes aldım. Taş baca üç kattan fazla yükseliyor ve güzel bir sohbet parçası oluşturuyordu. Piper ve ben ellerimizi ısıtırken, Lucien eşyalarımın evin benim kanadıma getirilmesi ve akşam yemeğinin ısıtılması için çalışanlarına emir verdi. Uzun ve soğuk bir gün olmuştu ve onun "et yahnisi" dediğini duyduğumda ağzım sulandı.

Talimatları verdikten sonra Lucien gelip ateşin başında bize katıldı. Endişeyle beni izliyordu. "Sarayı beğendin mi? İstersen yeniden dekore edebilirsin. Bunların hepsi annemin seçtiği şeyler ve-"

"Çok güzel," dedim ona gülümseyerek.

Öyleydi. Gümüş, altın, gri ve beyaz. Yıl boyunca süren Kış Gündönümü Festivali gibiydi. İleride biraz renk katmak fena olmazdı ama yine de iyi iş çıkarılmıştı. Yüksek arkalıklı sandalyeler meşeden oyulmuş ve zengin bir siyaha boyanmış gibi görünüyordu.

"Bu o mu?" diye derin, çakıllı bir ses arkamdan mırıldandı ve biraz irkildim.

Döndüğümde uzun boylu, sakalları uzamış bir adamla karşılaştım. Önünde lekeler olan sade beyaz bir tunik giymişti ve elinde bir şişe şarap tutuyordu. Bir an için onun bir serseri olduğunu düşündüm, ta ki Lucien yanımda kaskatı kesilene kadar.

"Baba, akşam yemeği için hazır olduğumuzda seni alacağımı söylemiştim." Lucien'in sesinde endişe dolu tiz bir ton vardı.

Baba mı? Bu eski Kral Thorne muydu? Bana doğru ilerlemeye çalışırken sandalyeye çarpınca kalbim göğsümde sıkışmaya başladı.

Sarhoş olduğu belliydi.

Beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra başını salladı. "Fena değil." Sonra Lucien'e baktı. "Ve o da senin zavallı kıçınla evlenmeyi kabul etti öyle mi?"

Biraz soluklandım ve Lucien'e baktım ama onda hiçbir duygu yoktu.

"O yaptı," dedi açıkça.

Yaşlı kral bana baktı ve gözlerini kıstı. "O değersiz biri. Kendi annesini bile kurtaramadı."

şok içinde ağzım açık kaldı. Lucien'in odanın diğer ucuna fırlamasını, hatta belki de babasının boğazına sarılmasını bekliyordum. Kar yağmaya başlamasını bekledim, kızgın olduğunu gösterecek herhangi bir şey ama Lucien'in omuzları çöktü ve başı öne eğildi.

Piper'a baktım, ne yapacağımdan emin değildim. Omuz silkti, gözlerini kocaman açmıştı. Başka biri olsaydı ona haddini bildirirdim ama bu onun babasıydı, eski kral.

O zaman ona yaramazlık yapan bir çocuğa davrandığım gibi davranmaya karar verdim. Libby dikkat çekmek istediğinde bazen yaramazlık yapardı. Eğer onu görmezden gelerseniz, dururdu.

Elimi Lucien'in elinin içine sokarak ona baktım. "Harika bir kütüphaneniz olduğunu duydum. Bana gösterir misiniz?"

Babası başka bir şeyler mırıldanmaya başladı ama Lucien'i ondan uzaklaştırdım, Piper artık arkamızdan geliyordu. Bir çift kapıya ulaşana kadar koridorda ilerledik.

Lucien onları açtı ve o anda Piper'la birlikte aldığımız ortak nefes, bu alanın hakkını vermiyordu. İki kat yüksekliğindeydi, tavandan tabana raflar, üç tekerlekli merdiven ve en az binden fazla kitap vardı!

Lucien bana dönerken Piper bir kitaba doğru yöneldi.

"Babam için üzgünüm... Sana söylemeliydim. Söyleyecektim ama..." Sustu.

Ona tatlı bir gülümseme verdim. "Sorun değil."

Yalan söylemeyeceğim. Yaşlı kralı o halde görmek beni şok etmişti ama kimin ailesinde utanç verici bir aile üyesi yoktur ki? Lucien'e yaptığı zalimliğin bir kereliğine tanık olduğum bir şey olduğunu ve devam etmeyeceğini umuyordum. şarap ve kaçak içki, şehvetlerini kontrol edemeyen erkeklere korkunç şeyler yapardı. Babasının az önce söyledikleri bunun kanıtıydı.

"Annenin ölümünde suçun olmadığını biliyorsun, değil mi? Onu kurtaramazdın. Sen iyileştirici bir elf değilsin," dedim aniden,

Babasına inanıp inanmadığını merak ediyordu.

İçini çekti, uzak ve içine kapanık görünüyordu. "Artık bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Bunu o kadar çok söyledi ki, doğru olup olmadığını merak etmeye başladım."

O anda kalbim karnıma düştü ve ona doğru uzandım ama o geri çekildi. "Ekibime danışmalıyım. Bir süredir uzaktaydım. Akşam yemeğinde görüşür müyüz?"

Akmayan yaşlar gözlerimi dolduruyordu ve Lucien'in şekli bulanıklaşmıştı, bu yüzden sadece başımı salladım ve o da beni kütüphanede bıraktı. Görüşümü netleştirmek için hızla gözlerimi kırptım ve Piper yanıma koştu.

"Bunu duydun mu?" Ona sordum. Perişan görünüyordu, ben de belki duymuştur diye düşündüm.

Kapalı kapıya bakarak başını salladı. "Sence bu yüzden mi içki içmiyor?"

Nefesim kesildi. Evet, her şey anlamlıydı. Lucien'in bir sorunu yoktu, babasının vardı ve muhtemelen kendisinin de bir sorunu olmaması için Lucien şarap ve bal liköründen uzak duruyordu.

Piper, "Bu sadece bir insanın özel hayatında neler yaşadığını gerçekten bilmediğimizin ve söylentilere dayanarak onları yargılamakta acele etmememiz gerektiğinin kanıtıdır" dedi.

Başımı salladım ve kolumu omuzlarına doladım. "Yaşına göre çok akıllısın, Piper. Gerçekten çok akıllısın."

Gülümsedi ve odalarımı aramak için kütüphaneden çıktık... yakında evim diyeceğim yere. Aynı anda hem bunaltıcı hem de heyecan vericiydi. Çünkü Lucien'i öptüğüme göre onunla evlenmek istediğimden yüzde yüz emindim. O dudakları bir daha öpmemeyi hayal bile edemiyordum. Görücü usulü evliliklerin aynı zamanda aşk evliliği olamayacağını kim söylemişti?

SEKİZ

Benim için ayrılan odalar Güz Sarayı'nda sahip olduklarımdan daha büyüktü. Özel bir yatak odam, üç misafir odam, çay içmek için bir oturma odam, üç tuvaletim ve kendi kütüphanem vardı! Piper için hizmetçi odaları ve küçük bir mutfaktan bahsetmiyorum bile. Kalenin bir kanadında kral ve babasıyla paylaştığım kendi küçük evim gibiydi. Evlendikten sonra nasıl bir yaşam düzenimiz olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Görücü usulü evliliklerin çoğu ayrı yatak odalarıyla başlar ve çiftler sadece bir varis yaratmak için ara sıra bir araya gelirlerdi. Lucien'in kendi başına kalmak isteyip istemeyeceğinden ve şatonun bu tarafının hep bana mı kalacağından emin değildim. Bu düşünce beni biraz yalnızlaştırdı.

Temizlenip üzerimi değiştirdikten sonra, beyaz kürk süslemeli gümüş bir elbise giydim ve Piper ile akşam yemeğine doğru yürüdüm.

Yolda bazı saray mensupları bizi selamlamak ve kendilerini tanıtmak için koridora çıktılar. Ev personelinin başı ve herhangi bir sorun olduğunda başvurmam gereken kişi olan Efendi Greeves ile tanıştık. Sonra bizi fırıncı ve saray aşçısı olan hoş ve yaşlı bir kadın, Bayan Pennyworth karşıladı.

Ayrıca birkaç yüksek rütbeli asker, bazı hizmetçiler ve bir saray şifacı elfiyle tanıştık ve herkesten çok etkilendim. Saygılıydılar ve yeni bir kraliçeleri olduğu için gerçekten heyecanlı görünüyorlardı. Çok hoş karşılandığımı hissettim ve burası hakkındaki kötü söylentiler boşa çıktı.

Yemek salonuna girdiğimde Lucien'in babası Vincent'ın masada elinde bir kadeh şarapla oturduğunu ve oğluna ters ters baktığını görünce hayal kırıklığına uğradım.

Sadece bizim olacağımızı ve babasının sarhoşluğunu bir yerlerde uyuyarak atacağını ummuştum. Belki de her zaman böyleydi? Bu onlar için normal miydi? Düşündükçe ürperiyordum. Babamı hiç bu kadar sarhoş görmemiştim. Bu uygunsuzdu, özellikle de kraliyet ailesine.

"Bay Thorne." Ona reverans yaptım. "Sizi tekrar görmek harika."

Oğluna baktı. "Onu hak etmiyorsun," dedi ve omurgam kaskatı kesildi.

Lucien'in çenesi sıkıştı ve uşağını yanına çağırdı. "Artık servis yapabiliriz."

Lucien bu çirkin yorumu görmezden mi gelecekti? Lucien'in babasının bu kadar sözlü tacizde bulunması ve bu konuda hiçbir şey yapmaması midemi bulandırmıştı. Yolda birkaç gün geçirdiğim o öfkeli adamdan çok farklıydı bu.

Lucien masanın başında, babası da solunda oturuyordu. Ben Lucien'in sağına oturdum, yanımda da Piper vardı.

"Yaşam alanını beğendin mi?" Lucien önüme dumanı tüten sıcak bir güveç koyarken bana sordu.

Başımı salladım. "Çok güzeller. Çok büyükler. Biraz yalnız kalabilirim. Güz Sarayı'nda sahip olduğum her şeyden daha büyük."

Lucien'in gözleri kapandı. "Sadece evlenene kadar. Sonra odamda bana katılacaksın, değil mi?"

Neredeyse yahnimde boğuluyordum. Bunu babasının önünde söylediğine inanamıyordum. Ama aynı zamanda tipik görücü usulü evlilik ve ayrı odalar istememesi ihtimali beni heyecanlandırmıştı.

"Doğru." Sinirli bir şekilde güldüm.

Piper sırtıyordu. Masanın altına hafifçe tekme attım.

Lucien'in babası çorbasından hiç içmemişti. Onun yerine şarap bardağını ağzına götürdü ve bana baktı. "Onunla neden evlendin?" diye sordu sert bir ifadeyle.

Lucien nefesinin altından, "Baba, kes şunu," dedi.

"Bana ne yapacağımı söyleme!" diye tersledi babası, elini oğluna doğru savurarak. Avucundan fırlayan bir buz saçağı Lucien'in yüzünün yan tarafını kestikten sonra arkasındaki duvara çarptı.

Nefesim kesildi, Lucien'in karşılık vermesini bekliyordum. Ama yapmadı. Sadece bir peçeteyi yanağına götürdü ve utanç içinde başını öne eğdi.

Bu her zaman olur.

Bu düşünce beni dehşete düşürdü. Bıçağımı alıp misilleme olarak babasının yanağını kesmek istedim ama bunun delilik olduğunu biliyordum. Hiç kimseye karşı bu kadar korumacı hissetmemiştim. Kral benden daha güçlüydü ve normalde benim korumama ihtiyacı yoktu ama... görünüşe göre babası için vardı. Bu adam onu daha önce de taciz etmişti; aksi takdirde Lucien bu kadar uysal olmazdı.

Çocukluğundan beri mi? Bilmiyordum. Kesinlikle annesi öldüğünden beri. Lucien her nedense dövüşmeyi bırakmıştı.

Ayağa kalktım ve babası hareketlerimi takip etti. Lucien'e doğru yürüdüm ve gözlerinin içine bakmak için çenesini yukarı kaldırdım. Küçük, yaralı bir çocuğun bakışlarına bakmaya hazır değildim. Bu beni çok üzdü ve içimden yeni bir öfke dalgası geçti. "Akşam yemeğini seninle yalnız yemek istiyorum," dedim ona. "Daha küçük bir yemek odanız var mı?"

Lucien'in yüzü elime doğru gevşedi ve korkmuş küçük çocuk geri çekildi. "İstiyorum." Ayağa kalktı ve güveç kâsesini aldı.

Piper kaselerimizi aldı ve büyük yemek salonunun kocaman açık kapılarına doğru yürüdük.

Arkamızdan babasının alaycı sesi duyuldu ve ben de dönüp ona baktım. Şimdi bana ters ters bakıyordu.

"Ayıldığın zaman akşam yemeklerinde bize katılabilirsin," dedim ve odadan çıktık.

Koridorda sessiz bir yürüyüş oldu. Lucien'in garsonlarından birkaçı şaşkınlık içinde bizi takip etti. Lucien bizi sadece iki koltuğu ve küçük bir yuvarlak masası olan küçük bir yemek odasına götürdü. Uzak duvarda, sarayın arkasındaki karla kaplı muhteşem tarlalara bakan büyük bir pencere vardı.

Kasemi yere koyduktan sonra Piper'a baktım ve bana el salladı. "Ben köşede olacağım."

Lucien'in çalışanlarından biri Piper için bir sandalye ve küçük bir ayaklı tepsi kaptı ve odanın köşesine oturup tek başına yemeye başladı. Onun için üzülüyordum ama Lucien'le evlendikten sonra beni bu şekilde takip etmesine gerek kalmayacaktı. Bunun itibarımı korumak için olduğunu biliyordum ama bazen, özellikle de onunla özel bir konuşma yapmayı çok istediğim bu gibi zamanlarda kendimi aptal gibi hissediyordum.

Lucien yanıma oturmuş, sessizce yahnisini yiyor ve yağın kara bakıyordu. Öbek öbek yağıyordu ve büyüğü görünüyordu.

"Bu odayı çok sevdim. Bence tüm yemeklerimizi burada yemeliyiz," dedim ona.

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi ve bu kalbimi kırdı. Yemeğimizi sessizce yedik ve ben babasıyla olanları tekrar tekrar düşünmekten kendimi alamadım.

Lucien sonunda, "Bunu görmek zorunda kaldığın için utanıyorum," diyebildi. "Özür dilerim... Keşke bir an önce ölse ya da gidip dağlarda yaşasa ve beni rahat bıraksa."

Sertçe yutkundum ama az önce gördüklerimden sonra onun sert sözlerini yargılamadım. "Hep böyle şeyler mi yapar?"

Lucien omuz silkti. "Annem hayattayken çok fazla değil ama öldükten sonra çok fazla. Ertesi günü hatırlamıyor."

O kadar da değil. İstedğim cevap bu değildi. Ve hatırlamamak bir mazeret değildi. Bu bana mahkememizde içki sorunu yaşayan ve yardıma ihtiyacı olan bir ihtiyarı hatırlattı.

Uzanarak elini kavradım. "Neden ona karşı çıkmıyorsun?" Son günlerde başkalarına karşı kendini kaybettiğini onlarca kez görmüştüm. Ama babasına karşı sanki içi ölmüş gibiydi.

Lucien gözleri donuk ve duygudan yoksun bir şekilde bana ürkütücü bir bakış attı. "Çünkü son yaptığımda tüm diyarı bir gün ve gece boyunca dondurmuştum."

Nefesim kesildi. Büyük Dondurma'nın sebebi bu muydu? Babasıyla kavga etmiş ve gücünü kontrol edememiş miydi? Babası onu dövmüş, annesinin ölümünden sorumlu olduğunu, çünkü onu kurtarmadığını söylemiş olmalıydı. Bu sözler zaten içi acıyan on altı yaşındaki masum bir çocuğa ne yapmıştı?

"Oh, Lu-"

Ayağa kalktı ve sandalyesini aniden geriye doğru itti. "Bütün gün yolculuk yapmaktan yorgun düştüm. Yatacağım ve sabah görüşürüz."

Yaptığı açıklama karşısında o kadar şaşırılmışım ki tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Babası o gece onu çok zorlamıştı ve şimdi diyarı tekrar dondurma korkusuyla kendini savunmaktan korkuyordu. O gece elliden fazla insan ölmüştü. Tekrar böyle bir şeye sebep olmaktan korkuyordu.

Ben korkmuyordum. Gücüm üzerinde tam kontrolüm vardı. Aniden ayağa kalktım ve Piper yanıma koştu. "Sakin çılgınca bir şey yapma," diye uyardı, beni çok iyi tanıyordu.

Lucien'in az önce söylediği her şeyi duymuştu. Aklını kaçırmış olduğunu umduğum bir ifadeyle ona baktım. "Bana erkeğimi savunmamı, Lucien'e yanında destekleyici bir kraliçe olmasının nasıl bir şey olduğunu göstermemi söylemiştin."

Piper'ın gözleri büyüdü. "Evet, ama bu Marcelle ile ilgiliydi, eski kış kralıyla değil!" diye fısıldayarak ılık attı.

Lucien'in yanağını buz saağıyla kestiğı zamanki güç gösterisini gördükten sonra benim için endişelenmişti ama ben o adamdan korkmuyordum. Buz bir rüzgârla kara dönüşebilirdi.

Çenemi yukarı kaldırdım. "O adama haddi bildirilmeden bu evde yaşamayacağım."

Piper endişeyle kapı aralığına baktı, zihni hiç şüphesiz protokoller ve adabı muaşeret kurallarıyla çalkalanıyordu.

"Burada bekle," dedim ona. "En iyisi hiç tanık olmaması. O zaman sarhoş bir aptalın sözüne karşı benim sözüm olur."

Ağız bir anda açıldı ve ben de onun yanından hızla geçip kendine baba diyen siyah kalpli adamı aramaya koyuldum.

Vincent Thorne'u yemek odasında, onu bıraktığım yerde buldum. Şarap kadehi doluydu ve çorbasına neredeyse hiç dokunmamıştı. Sakalları o kadar uzundu ki çorbanın içine batıyordu ve neredeyse onun için üzüleceğim geliyordu.

Neredeyse.

Burada hiç personel yoktu, bu yüzden içeri girdikten sonra kapıları arkamdan kapattım.

Ses üzerine başını kaldırıp beni gördü ve gözlerini devirdi. "Git buradan ve bir adamı rahat bırak," diye tersledi.

"Hayır," diye homurdandım. Uygunsuz olup olmaması umurumda değildi, protokolün ne emrettiğı umurumda değildi, Lucien'e, bana ve sahip olacağımız çocuklara hayatımızın geri kalanında zorbalık etmesine izin vermeyecektim.

Uzak duvarın tepesindeki küçük daire şeklindeki pencereye baktım ve gücümü kendime çektim, camda küçük bir çatlak oluşturdum ve saçlarımı savuracak ve Vincent'a kızgın olduğumu belli edecek kadar rüzgar yarattım.

O sırada Lucien'in babası sarhoş bir sesle güldü. "Onu delirttim!" diye kıkırdadı kimseye duyurmadan.

Sakince Vincent'a doğru yürüdüm ve önünde durdum, rüzgârı da yanıma alarak onu sandalyesine bastırmak için kullandım. Gözleri irileşti.

"Gücünü bana karşı kullanmaya nasıl cüret edersin?" diye kükredi ve odanın sıcaklığı düştü.

Hissettiğim kadar zehirli görünmeyi umarak öne doğru eğildim. "Yapardım. Hatta Lucien'i bir daha kana bulayacak olursan seni öldürürüm."

Ağzı şok içinde açıldı. Görünmez tutuşuma karşı mücadele etti ama onu sıkıca yerinde tuttum.

"Şu andan itibaren, oğlunun ya da benim yanımda olmak istiyorsan, ayık olacaksın."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin!" Lucien'in babası hırladı, buzlar etrafımdaki duvarlarda geziniyordu. Rüzgârı ona doğru daha fazla ittim, öyle ki yüzündeki deri titriyor ve gücüme karşı çırpınıyordu.

Sonra öne doğru eğildim, bir parmağımı göğsüne bastırdım ve nefes almakta zorlanmasına neden olacak kadar rüzgârı içine ittim. Bu gücümün karanlık bir yanıydı, günde binlerce kez yaptığımız ve üzerinde pek düşünmediğimiz bir şeydi. Nefes almak. Ve her şeyin kontrolü bende idi. Hiçbir iz bırakmadan ciğerlerindeki havayı alabilirdim. "Oğlun kral oldu. Tahttan feragat etmiştin, *hatırladın* mı? Ve yakında kraliçen olacağım. Bu da benim konumumu seninkinden üstün kılıyor. Karınızı kaybettiğiniz için üzgünüm ama bu davranışınız için bir mazeret değil. Senden utanacağına şüphe yok. Senin gibi bir büyükbabanın olduğu bir eve çocuk getirmeyeceğim."

Sanki sonunda ölü kalbini saran buzdan kabuğu kırmışım gibi kederli görünüyordu. Sonra yüzü tehditkâr bir hırlamaya dönüştü. "Sen de Lucien kadar kötüsün!" diye kükredi ve ayazın pençelerini ayak bileklerimde hissettim. "Küçük pis bir fahişe-"

Bu kadarı yeterdi. Tek bir düşünceyle ciğerlerindeki havayı *çektim* ve gözleri korkudan şişti.

Ayaklarımın donmasına aldırmadan yüzüne sııttım. Sarhoştı ve beni yenecek kadar gücü yoktu. "Ah, Lucien tatlım," diye alay ettim, yıkılmış bir sesle, "Ne olduğunu bilmiyorum. Babanın solunumu durdu. Sanırım şarap kalbini zayıflattı."

Vincent'ın gözleri daha da büyüdü, yüzü morardı.

"Belki de seni hemen şimdi bitirmeliyim," diye düşündüm. Bana ne olduğunu bilmiyordum. Sanki hayatım boyunca taşıdığım tüm bastırılmış öfke bu anda açığa çıkıyordu. Mükemmel ve düzgün olmalıydım Madelynn, en büyüğü, en güçlüsü, bana söyleneni yapmalıydım. Artık bana söyleneni yapmak istemiyordum. Bu piçi öldürmek ve aşık olduğumdan emin olduğum adamı bir daha onun tarafından incitilmekten kurtarmak istiyordum.

"Özür dilerim." Kelimeleri ağzından kaçırdı, konuşamıyordu. Soğukluğu ve donukluğu bir anda yok oldu ve çok ileri gittiğimi fark ettim. Lucien'in babasını öldürmek çözüm değildi. Belki bu çöp parçası hâlâ kurtarılabilirdi.

Gücümü bıraktım ve Vincent öne, ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü, nefes nefese kalmıştı. Göğsüne vuruyordu ve ben de onun tepkisini bekliyordum. Bu onun kaderini belirleyecekti.

Sonunda nefesini tuttuğunda ayağa kalktı ve sandalyeye geri oturdu. Sonra bardağının yanındaki şarap şişesine uzandı.

Elimle kolunu yakaladım ve gözlerimin içine baktı. Lucien yemekte bana öyle bir şey söylemişti ki, artık babasına söylemeye asla cesaret edemeyeceğini biliyordum. Bu yüzden bunu onun yerine ben yapacaktım. "Burada bu şekilde yaşayamazsın. Elflerin buna yardımcı olan bir iyileştirme tekniği var. Orada birkaç hafta geçirebilirsin ve seni ayık hale getirirler. Dürtünü yok ederler."

Bakışlarında korku parladı ve onsuz kalmaktan, acısını ve öfkesini bastırmak için parmaklarının ucunda şarap ve bal likörü olmamasından korktuğunu anladım - ya da her ne sebeple içiyorsa.

Omuz silktim. "Ya da dağlarda bir kulübeye taşınabilirsiniz. Sana erzak, ölene kadar içmene yetecek kadar şarap ve bal likörü gönderirim."

Ağzı şok içinde açıldı. Daha önce kimsenin onunla bu kadar cesurca konuşmadığını biliyordum. Belki de sorun buydu. Bir adam için bu acınası bahane çok uzun süre kontrolsüz kalmıştı.

"Seçim senin, *Vincent*." Onu daha derinden etkilemek için ilk adını kullandım.

"Sen... sen..." Söyleyecek söz bulamıyor gibiydi. Bana bir daha *fahişe* ya da başka bir kötü isimle hitap etmesi için ona meydan okudum.

İç çekti, sandalyesine geri yaslandı ve göğsünü ovuşturdu. "Peki, elflerin yerini deneyeceğim ve eğer işe yaramazsa ya da hoşuma gitmezse, dağlardaki kulübeyi alacağım. Şarabı benim için hazırlayın," diye homurdandı ve ekşi suratlı bir çocuk gibi kollarını kavuşturdu.

Başımı salladım, tekrar kavga çıkarmaya çalışmadığı için rahatlamıştım.

Son on dakikadır içki içmemiş olması onu biraz ayıltmış gibi görünüyordu. Gözlerini uzaklara dikmişti. Bu konuşmadan nasıl ayrılacağımdan emin değildim ama özür dilemeyecektim.

"Haklısın," dedi, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken sesi çukurlaşmıştı. "Karım benden utanırdı."

Başımla onayladım. "O zaman kendine çeki düzen ver de Lucien'le ben de öyle olmak zorunda kalmayalım."

Bunun üzerine ağzı sert bir çizgiye dönüştü ama bir kez başını salladı, gözyaşları daha fazla akıyordu.

Gözyaşlarına hazırlıklı değildim. Lucien'e nasıl davrandığı için pişmanlık duyuyor muydu yoksa bu sarhoşluğun bir parçası mıydı? Yoksa sadece karısını mı özlüyordu? Onu tokatlamakla kucaklamak arasında gidip geliyordum. Bu yüzden gitme zamanımın geldiğine karar verdim.

"Elf ayık revirinde kalmanı ayarlayacağım," dedim ve kendimi odadan dışarı attım.

Kapıyı açtığımda Lucien'le yüz yüze geldiğimde boğazımdan bir feryat çıktı. Gözlerini dikmiş önce babasına sonra da bana bakıyordu.

Oh Fae.

Her şeyi duydu mu? Yoksa sadece son kısmı mı? Korkmuş, kızgın ve başka bir şeye benziyordu. Bu Marcelle'in yanında onu savunduğum zamanki gibi değildi. Bu onun öz babasıyla olan bir şeydi ve haddimi aştığımı biliyordum.

Kapıyı arkamdan kapattım ve kendimi loş koridorda Lucien Thorne ile baş başa buldum. Gözleri koyu gri renkte parlarken koridorda bir ürperti dolaştı ve omurgamda bir ürpertiye neden oldu.

Yanımızda refakatçi olmadan görünmek uygunsuzdu. Ev halkı bizi yakalarsa dedikodu çıkarabilirlerdi. Ama umurumda değildi. Daha çok beni ne söylerken duyduğunu ve ne düşündüğünü önemsiyordum.

"Özel aile meselelerinize burnumu soktuğum için özür dilerim," diye söze başladım, o parlayan gözlerle beni izlerken, içinde bir fırtına koptuğuna şüphe yoktu. "Ama eğer kraliçeniz, eşiniz, çocuklarınızın annesi olacaksam, kendi evimde güvende hissetmeliyim."

Göğsü kabardı ve nefes almak için savaşıyor gibiydi. Sertçe yutkundum, tepkisini okuyamadığım için devam ettim. "Babanla konuştuk ve bildiğim gizli bir elf ayık revirine gitmeyi kabul etti ve eğer şaraptan uzak duramazsa dağlara gidecek ve hayatının geri kalanını tek başına yaşayacak."

Lucien hareket etmedi ve konuşmadı. İçten içe paniklelemeye başlamıştım. Düğünü iptal etmek mi istiyordu? Çok mu ileri gittim?

Ama ona baktığımda, *gerçekten* baktığımda, dehşete düştüğünü görebiliyordum. Öne doğru bir adım atarak çenesini ellerimle kavradım. "Artık sana zarar veremez. Ben buradayken olmaz," diye fısıldadım.

Lucien'in babasından korktuğunu sanmıyordum, ondan daha güçlüydü ama kendinden korkuyordu. Lucien'in gücü de benimki gibi duygularına bağlıydı. Ama ben harika bir çocukluk geçirdim; duygularım istikrarlı ve kontrollüydü. Lucien'inki öyle değildi. Bu korku, babasına çok güçlü bir tepki verirse, gerçekten istediği gibi, yıllar önce yaptığı gibi, hepimizi öldüreceğinden, bizi buza çevireceğinden korkuyordu. Bu korku onu felç ediyordu ve söz konusu babası olduğunda yıllardır bu korkuyu taşıdığı açıktı.

Öne doğru eğilerek bana yaklaştı ve ben donakaldım. "Sana aşığım," diye ağızma doğru nefes aldı ve sonra dudakları dudaklarıma çarptı. Buna hazırlıklı değildim ve bu yüzden şaşkınlık ve sevinç içinde inledim.

Babasını evinden kovdum ve o beni sevdi mi? Benim kusur ve haddini aşma olarak gördüğüm şeyleri o *seviyordu*. Dili dudaklarımı okşamaya başladığında dudaklarımı araladım ve sonra gıcırtılı menteşeleriyle sallanan bir dizi kapıya doğru tökezledi. Bir an için gözlerimi açtığımda tekrar kütüphanede olduğumuzu fark ettim. Eli kalçamı neredeyse acı veren bir aciliyetle kavradı ve bacaklarımın arasında bir sıcaklık oluştu. Sırtım kütüphanedeki kitaplığa çarptığında şaşkınlıkla inledim. Şu anda sertti ve bu hoşuma gidiyordu. Birlikte olmak için duyduğum bu umutsuz ihtiyaç sadece kendi tutkumu artırdı. Cesaretle tuniğinin altına uzandım ve parmaklarımın çıplak göğüs kaslarını okşamasına izin verdim.

Boğazından gelen gırtlak iniltisi beni nefessiz bıraktı.

Bu *çok* uygunsuzdu, bir kraliyet evliliği için protokollerin *çok* ötesindeydi ve yine de... Onunla hemen burada ve şimdi yatmak istedim. Kütüphanede. Sağlığımı düğün geceme saklamıştım ve Lucien Thorne'la öpüşmek, sağlığımdan bu kitapların arasında vazgeçmeme neden oldu.

Annem bana ilk seferinde sıkı bir çimdik, bazen biraz kan, sonra ne yaptığını bilen bir adamla birlikteysen çok zevk alacağını söylemişti. Lucien'in bir kadının vücudunu nasıl kullanacağını bildiğine dair içimde bir his vardı.

Ama aynı zamanda o gecenin özel olmasını, sevdiğim adama saklanacak bir şey olmasını istiyordum. Babamın bir gün benim için bir talip seçeceğini bildiğim için aşk evliliği yapma umudum yoktu. Ama şimdi... Bunun mümkün olduğunu biliyordum.

Lucien'den uzaklaşarak gözlerinin içine baktım. "Ben de sana aşığım," diye ilan ettim. "Ve kesinlikle çocuk yapmaktan daha fazlası için yatakta olacağız."

Yüzünü süsleyen tam teşekküllü sırtış midemi altüst etti. Onun üzerinde böyle bir etki yaratabilmek bana büyük keyif verdi.

Lucien beni bırakıp tuniğini düzeltirken dudakları pembeleşmiş ve şişmişti. Sonra gözlerinin elbisemin üzerinde gezinmesine izin verdi. "O elbiseyi üzerinden yırtıp çok yaramaz bir şey yapmadan önce gitmelisin," dedi ve yanaklarım kızardı.

Yarın ondan ayrılacağımı düşünmek beni aniden hüzünlendirdi. "Gelecek ay evlenelim. Uzun bir nişanlılık dönemi istemiyorum," dedim ona cesurca.

Lucien'in gözleri yarı kapalı hale geldi. "Hayır. Bir ay çok uzun bir süre. Gelecek hafta aynı gün evlenelim. Ekibime fazla mesai yaptırırım ve her şey hazır olur."

Tüm yüzüm bir gülümsemeyle aydınlandı. "Gelecek hafta o zaman."

Güz Sarayı'na dönmek, tüm eşyalarımı toplamak ve çocukluk evime veda etmek için yedi günüm vardı. Onlardan ayrıldığım için üzgün olacaktım ama Lucien'in sık sık ziyaret etmeme aldırmayacağını biliyordum. Artık evli bir kadın olarak hayatımın nasıl olacağına dair bir fikrim vardı ve bunu istiyordum.

Şimdi.

"İyi geceler Lucien," dedim ona nefes nefese kütüphanenin kapısında dururken.

"İyi geceler, erik şekeri."

Odama dönerken yol boyunca gülümsedim.

DOKUZ

Ertesi sabah Piper ve ben kahvaltı için aşağı indik ve havada bir aciliyet vardı. Lucien bir muhafıza bağırarak komutlar veriyordu ve saray çalışanları telaş içinde koşuşturuyordu. Aklım panik moduna geçti. Dün gece odama çıktıktan sonra elf arkadaşına Lucien'in babasının kalacağı yeri gizlice ayarlaması için bir mektup yazmışım. Lucien'in muhafızlarından birine teslim etmesi için vermişim. Bir şekilde bir soruna neden olmuş muydu?

"Ne oldu?" Ben sordum.

Lucien beni görünce döndü, gözleri biraz çılgınca bakıyordu. Dirseğimin kıvrımına uzandı ve beni personelin geri kalanından uzaktaki bir oyuğa sürükledi. "Birkaç haftadır bazı Kış Sarayı fae'leri kayıp."

Başımı salladım. "Sonbahar'la aynı. Cinder Dağı'na kaçtıklarını varsayıyoruz."

Bir kişi içinde bulunduğu durumdan memnun olmadığına ve ayrılmak istediğinde, her zaman Embergate'teki Cinder Dağı'na giderdi. Burası tüm farklı ırklar ve melezler için bir tür güvenli sığınak haline gelmişti.

Lucien başını salladı. "Bir hafta önce en güçlü askerlerimden biri kayboldu. Sonra elf kralı Raife buraya geldi ve Nightfall kraliçesinin elinde kişinin büyüünü yok eden bir cihaz olduğunu söyledi."

Nefesim kesildi. İnsan kraliçe ve onun aptal cihazları! Korkunçlardı ama bir insanın sihrini elinden almak? Kulağa imkânsız ve özellikle de şeytani geliyordu.

Lucien başını salladı. "Kayıp askerim bu sabah kanlar içinde ve yarı ölü bir halde ortaya çıkana kadar hiçbir şey anlamamışım. Büyüsü *olmadan*."

Benden bir nefes daha kaçtı. Şoktaydım, konuşamıyordum. "Bu çok korkunç, askeriniz için çok üzgünüm. Yakın olmalısınız."

Lucien endişeden kendini kaybetmiş görünüyordu. Kış Kralı sertçe yutkundu, bana doğru eğildi ve bakışlarımı tuttu. "Dominik için üzülüyorum ama beni bu kadar endişelendiren şey bu değil."

Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

Lucien'in derisinin rengi soldu, zaten çok solgun olduğu için bu imkânsız görünüyordu. "Dominik, Nightfall kraliçesinin onun gücünü bedeninden aldıktan sonra *tükettiğine* tanık olduğunu söyledi."

Panik üzerime çökerken oda sallanıyordu. "Lucien, ne diyorsun?"

"Diyorum ki..." Lucien bana daha da yaklaştı. "...Görünüşe göre Nightfall kraliçesi artık Kış fae güçlerine ve topladığı diğer şeylere sahip..."

Buna inanmak istemedim. Ona bunun bir şekilde kötü bir bilgi olup olmadığını sormak istedim. Ama aynı anda bunun doğru olduğunu da biliyordum. Nightfall kraliçesi yaratıcı bir dahi olarak selamlanırdı. Makineleri, ejderhaları taklit etmek için uçan mekanizmalar, alev püskürtücüler ve ateş eden mermiler arasında değişiyordu. Hatta atsız arabalar yarattığını bile duymuştum! Bu tamamen akla yatkındı ve tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

"Ne yapacağız?" Ona sordum.

İç geçirdi ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Sanırım gidip Avalier'in diğer krallarıyla konuşmam gerekiyor. Kraliçe Zaphira'ya karşı diğerleriyle güçlerimizi birleştirmeliyiz."

Sertçe yutkundum. "Savaşa gitmek mi?"

Sheera ve Marcelle'in onu suçladığı her şey buydu.

Ellerini ardına kadar açtı. "Başka bir yol görüyor musun? Nightfall kraliçesi rüzgâr gücüne, ateşe, buza sahip olabilir! Bir elf gibi iyileşebilir, bir ejderha gibi ateş püskürebilir ve hatta bir kurt gibi keskin pençelere sahip olabilir." Sözleri dehşet vericiydi. "Ve eğer o bunu yapabiliyorsa, ordusunun yapamayacağı ne malum? Harekete geçmeden çok fazla zaman geçmesine izin verirsek, yakında insanlara karşı değil... sahte büyü kullanıcılarına karşı savaşıyor olabiliriz!"

Haklıydı, ne kadar korkutucu olsa da haklıydı. Eğer kraliçenin ordusunu bu büyülü infüzyonlarla güçlendirmesine izin verirsek, yakında kazanamayacağımız bir savaşa girmiş oluruz.

"Sence diğer krallar da bize katılacak mı?" Elfler, ejderha halkı ve wolvenlerle birlikte başarısız olmayız.

Lucien iç geçirdi, yorgun görünüyordu. "Yapacaklarını biliyorum."

"Nasıl emin olabiliyorsun? Ukalalık bizi hiçbir yere götürmez," diye azarladım.

"Çünkü Raife geçen hafta yeni karısıyla beni görmeye geldi ve Zaphira'ya karşı bir savaşta ona ve ejderha kralına katılıp katılmayacağımı sordu."

Tüm ruh halim aydınlandı. "Harika, ne dedin sen?"

Burnunun köprüsünü sıkıştırdı. "Hayır dedim ve sonra yüzüne yumruk attım."

"Lucien!" Kaşlarımı çattım.

Bir haftadan daha kısa bir süredir flört ediyor olabilirdik ama şimdiden onu azarlamak konusunda kendimi rahat hissediyordum.

Lucien omuz silktili. "Benimle yattı... bak, önemli değil. Sen ve ben Bahar Sarayı'ndayken Raife ejderha kralıyla döndü, sanırım bana tekrar sormak için."

Bütün vücudum gerildi. "Ve?"

"Ve muhafızlarıma onların krallığa girişini engellemeleri talimatı verildi," diye itiraf etti.

İnledim. "Bu hiç de iyi bir ortaklık gibi görünmüyor." Lucien sırtıttı ve ben bunun neresinin komik olduğunu anlayamadım. "Şu anda gülümsemeye degecek ne var?"

Kış Kralı'nın göğsünden bir kıkırdama yükseldi. "Geri çevrildiklerinde Raife ve Drae'nin yüzlerindeki ifadeyi görmek için neler vermezdim."

Göğsüne bir şaplak attım ve o da elimi yakalayıp öpmek için dudaklarına götürdü. "Merak etme." Bakışlarımı tuttu. "Onlar benim en eski arkadaşlarım ve

Her ne kadar denemelerimiz olsa da, yardım talebimi geri çevirmeyecekler." Tek kaşımı kaldırdım. "Yani yardım mı isteyeceksin?"

Lucien alay etti. "Hayır. *Onlar* sorana kadar bekleyeceğim, düşünüyormuş gibi yapacağım ve sonra onlarla güçlerimizi birleştireceğim."

Sırtıttım. Kulağa Lucien gibi geliyordu.

Avalier'in dört prensinin gençken her yıl inzivaya çekildiklerini biliyordum, ailelerinin diyarın sihirli ırklarını yakın tutmak için kurdukları bir şeydi bu. Ama söylentilere göre elf kralının ailesi Kraliçe Zaphira tarafından öldürülünce inziva dağılmış.

İçimi çektim. "Sanırım bu da düğünümüzü daha da erteliyor." Bir kraliyet mensubu olarak, halkınız için yaptığınız fedakârlıklar asla bitmezdi. Bunu zor yoldan öğrenmek üzereydim. Savaş sırasında kimse evlenmezdi. Savaş sırasında

Tarlalarda insanlar ölürken lüks bir düğüne para harcamak hiç hoş değildi. En az bir yıl olacaktı.

Lucien çenemin altından tuttu ve yüzümü ona bakacak şekilde yukarı kaldırdı. "Evine dön, eşyalarını ve aileni topla ve yarın geri gel. Hemen evleneceğiz. Savaş ilanından *önce*."

Nefesim kesildi, kalbim göğsümde çarparken kol ve bacaklarıma bir hafiflik yayıldı. "Ama... yarın gerçek bir kraliyet düğünü için yeterli zaman değil. Sen kralsın ve-"

"Ve ben kraliçemi istiyorum, yedi çeşit yemek ve benden daha uzun bir pasta değil. Ekibim ne hazırlayabilirse benim için sorun olmaz. Kış saray mensupları şahit olarak orada olacak ve sarayınızdan başka kimlerin gelmesini isterseniz. Büyük bir gösteriye ihtiyacım yok. Sadece *sana* ihtiyacım var."

Sadece sana ihtiyacım var. Bu sözler kalbimin içine sızdı ve onu taşana kadar doldurdu.

Duygularımı iyi gizleyebildiğim için kendimle gurur duyardım. Güçlerimle antrenman yaparken öğrendiğim bir şeydi bu. Duygu ve güç birbirine bağlıydı, bu yüzden duyguları kontrol etmek gücü kontrol etmek anlamına geliyordu. Ama şu anda ne yanağımdan süzülen gözyaşını ne de dışarıdaki pencere camını titreten rüzgârı kontrol edebiliyordum.

Lucien'in beni her zaman seilmeyi hayal ettiğim şekilde sevdiğinin farkına varmaktı. Çekincesiz. Başkalarının ne düşündüğünü ya da itibarını umursamadan.

Uzandı ve yanağımdaki gözyaşını sildi.

"Kadınları pek iyi okuyamıyorum. Bu iyi ağlama mı yoksa kötü ağlama mı?" Bana endişeyle baktı.

Güldüm, uzanıp onu öpmek istedim ama insanlarla dolu bir odada bunu yapamazdım. "Güzel gözyaşları. Yarın düğünümüzde görüşürüz."

Sabahın erken saatleriydi. Şimdi hızlı sürersem ve çabuk toplanırsam, yarın öğleden sonra ailemin yanına dönebilirdim.

Gözlerinde şimdi bir ateş vardı. "Yarına kadar." Elimi tekrar dudaklarına götürdü ve üst kısmını öptü.

PIPER tüm eşyalarını Kışlık Saray'daki odalarımnda bıraktı. Tekrar geri getirmek zorunda kalmak için onları Güz Sarayı'na getirmenin bir anlamı yoktu.

Araba olmadan daha hafif olacağımızı bilerek at sırtında hızlıca ilerledik. Lucien, kendi krallığında olmamıza rağmen yanımda bir asker göndermekte ısrar etti ve ben de onu mutlu etmek için buna uydum.

Kar yerini turuncu ve sarı ağaçlara bıraktı ve Fall Court köyünden geçerken pazar tezgahlarındaki işçilere el salladım. Evime vardığımızda ağrım vardı ve acıkmıştım ama umurumda değildi. Hayatımda hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Ufukta bir savaş görünse de, mutluluğum da öyle.

Attan atladım ve Piper ile askerden onu benim için ahıra koymalarını istedim. Sonra da hayatım boyunca yaşadığım küçük Güz Sarayı'na doğru koştum. Yaklaşan düğünü anneme ve babama söylemek için sabırsızlanıyordum. Bu kadar çabuk olmasına biraz şaşıracaktı ama sonuçta benim adıma mutlu olacaklarını umuyordum. Nightfall kraliçesinin çok uzun zamandır sessiz kaldığını hepimiz biliyorduk ve artık onun fae güçlerini çalıp emdiğine dair elimizde kanıtlar olduğuna göre, babamın da Lucien'le güçlerimizi birleştirip hızlıca saldırmamız gerektiği konusunda hemfikir olacağını biliyordum.

Ön bahçede garip bir araba ve içinde hepsi gri seyahat pelerinleri giymiş yarım düzineden fazla adam vardı. Babam buraların vekil lideri olduğu ve burada olan her şeyden sorumlu olduğu için sık sık diyardan ziyaretçileri olurdu ama... bu adamlar yanlarından geçerken tüylerimi ürpertti. Yüzlerini gizliyorlardı ve arabanın kapısının üzerinde amblemi örten bir örtü vardı.

Ön kapının kolunu çevirerek saray çalışanlarından birkaçının yanından içeri süzıldüm ve doğruca babamın çalışma odasına gittim.

İçinde mırıltılı konuşmalar duyabiliyordum, iki erkek sesi, biri babamın, diğeri...

Kapıyı çekip açtım ve "Marcelle" diye hırladım.

Yaz prensi yüzünde aldatıcı bir sırıtışla döndü. "Merhaba, sevgilim."

Babam beni görünce biraz sıçradı. "Madelynn, eve gelmişsin."

Odadaki rüzgâr değişmişti ve kâğıt oynarken her zaman yaptığı o gergin tiki yapıyor, burun deliklerini açıyordu.

"Neler oluyor? Neden buradasın, Marcelle?"

Marcelle'in gözleri bana ve onun adını unvansız kullanmama dik dik baktı.

"*Prens* Marcelle..." Babam ayağa kalktı ve masasından uzaklaştı.

"...geçen hafta çok yerinde bir şekilde ifade ettiğin gibi, o *canavar* Kral Thorne ile evlenmek zorunda kalmaman için sana evlenme teklif etmek için burada."

Evlilik eli mi? *Ne?* Sözleri gözümü masasının üzerindekiilere çekti. İmzalı bir belgenin üzerinde çeyiz parası ödemek için kullanılan türden küçük bir hazine sandığı duruyordu.

Kalbim boğazımda düğümlendi. "Ben zaten söylüyüm, baba. Az önce tüm diyarı dolaşarak Kral Thorne ile nişanlandığımı duyurdum, ki kendisi bir canavar *değil*."

Babam bana önden yaklaşırken Marcelle yolumdan çekilip arkama geçti.

"Kral Thorne çeyiz parasını henüz ödemedi," dedi babam, bakışlarımı karşılayamadan. "Bu yüzden başka bir teklifi kabul etmeye hakkım var."

"Tabii ki ödemedi, çünkü düğün günü ödüyorsun!" Babamın çalışma odasındaki açık pencereden rüzgârı çekerek çığlık attım.

Marcelle bileklerimi aniden arkadan kavradı ve sonra bir şey derimi ısırarak onları sıkıştırdı. Acı veren bir yanma ellerimden göğsüme doğru ilerlerken nefesim kesildi ve çektiğim rüzgâr durgun, hareketsiz bir havaya dönüştü. Ne yaptığını görmek için ellerimi önüme çektiğimde inledim.

"*Hadım* kelepçeleri mi? Marcelle, hayır." Sihrimi çektim ama dirençle karşılaştım ve sonra hiçbir şey olmadı, sanki açık bir boşluğa uzanıyormuşum gibi. "Baba!" Panik içinde çığlık attım.

Boğazımdan bir hıçkırık koptu. Hadım kelepçeleri suçtan hüküm giyenler içindi. Sihirlerini tersine çevirir, böylece güçsüz hale getirilirlerdi.

Babam gözlerini kocaman açmış Yaz Prensi'ne bakıyordu. "Marcelle, kızımı bir suçlu gibi kelepçeleyerek ne halt ediyorsun?"

"Daha birkaç gün önce bana bir kez saldırdı. Bunu tekrar göze alamazdım. O *çok* güçlü. Sakinleştğinde onları çıkaracağım. Sana söz veriyorum." Şurup gibi tatlı bir ses kullandı ve ben şoktan çıkıp babamın önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

"Hayır, lütfen baba. Yapma bunu. Lucien'i seviyorum. Savaş yaklaşıyor ve tek yol onun yanında yer almak!" Küçük bir kızken, uzun bir hafta uzak kaldıktan sonra eve döndüğünde yaptığım gibi bacağına yapıştım.

Uzanıp çenemi kaldırarak gözlerinin içine bakmamı sağladı. Bunu yaptığımda, onarılamayacak kadar korkmuştum. Fikrini değiştirmeyecekti. Bu bakışı, bu kesinliği biliyordum. "Marcelle Nightfall kraliçesine gitti ve bir anlaşma yaptı. Eğer Kış'tan ayrılır ve gelecek savaşa katılmazsak Güz, Bahar ve Yaz Saraylarını yaklaşan savaşın dışında bırakacak," dedi. "Halkımızı düşünmek zorundayım. Anneni ve kız kardeşini."

Nefes nefese kaldım, o kadar hızlı ayağa kalktım ki neredeyse onu deviriyordum. "Hain!" Yüzüne doğru bağırdım. "Korkak!" Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken bağırdım. "Bizi kraliçeye sattın! Beni Marcelle'e sattın!"

Babam her kelimedede yüzünü buruşturuyordu ve ben buna seviniyordum. Umarım Hades gibi acıtmıştır ve bir daha asla uyumamıştır.

Marcelle'in kolu koltuk altına dolandı ve beni geriye doğru çekti. "Onu güvende tutacağım. Hiçbir şey istemeyecek. Ben yaşadığım sürece o benim için değerli bir eş olacak," dedi babama.

Yalanlar. Ağzından çıkan yalanlar beni çıldırtmaya yetiyordu. Ona karşı direndim ama bu sadece beni daha sıkı tutmasına neden oldu. Babam kontrolden çıkmıştı. Yenilgi içinde duvara bakıyordu. Yüzüne bir tokat atmak istedim.

"Annem nerede?" diye sordum. "O bunu asla kabul etmez."

Marcelle beni kapı aralığından çekti. "Ben babanla konuşurken annen ve kız kardeşin için kasabada çay içmelerini ayarladım. En güvendiğim hizmetçimin yanındalar."

"Baba, sana yalvarıyorum, bunu kabul etme. Ben Lucien'i seçiyorum. Marcelle'in istediğinin iki katını ödeyebilir."

Babam iç geçirdi, yine gözlerime bakmadı. "Mesele para değil Madelynn." Sesi kırıktı ve Marcelle konuşana kadar anlamamıştım: "İyi adam, ailen ve halkın için doğru olanı yapıyorsun."

Sonra Marcelle'e baktım, ağzım açık kalmıştı. "Babama, beni karın olarak kabul etmediğin sürece Nightfall kraliçesiyle anlaşma imzalamayacağını söylemişsin."

Marcelle o zaman gülümsedi, midemi bulandıran bir gülümsemeydi bu. "Her zaman çok zekiydın."

Babam savaştan o kadar korkuyordu ki, savaştan kaçınmak için kendi kızını sattı. Savaşın eninde sonunda onun için geleceğini bilmiyordu. Sadece onun seçmediği bir günde olacaktı.

"Seni affediyorum, baba." Marcelle beni kapıdan dışarı sürüklemeyden önce ona söylediğim son şey buydu, sonra babam küçük bir çocuk gibi feryat etti. Ondak kötü bir şekilde ayrılmak istemedim. Şu anda ondan nefret ediyordum ama yine de onu seviyordum. Kandırılmış ve kafası karışmıştı ve buna pişman olacaktı, bunu biliyordum.

Marcelle beni evime doğru götürürken beynim dakikada bir mil koşuyordu. Bundan nasıl kurtulabilirdim? Güçlerim bağlıken

savaşamazdım. Konuşarak kurtulabilir miydim? "Bu yasal değil," dedim ona sakince.

"Kesinlikle öyle. Baban pek çok çeyiz için pazarlık yapabilir ve ancak ödenene kadar anlaşma tamamlanmış olur," dedi Marcelle.

Bu doğru muydu? Çeyiz evraklarını okumaya hiç zahmet etmemiştim. Ama bu şekilde yapılmıyordu. "Lucien ve ben çoktan kur yaptığımızı tüm krallığa gösterdik. İnsanlar merak edecek-"

Sözümü kesti. "Mahkemede Kral Thorne'un sana kötü davrandığı söylenecek. İnanması zor değil. Ve sonra Nightfall kraliçesiyle yapılan anlaşma açıklandığında, Kral Thorne'un ne yaptığı kimsenin umurunda olmayacak. Artık Thorngate'in bir parçası olmayacağız. Kış askerleriyle istediğini yapabilir ve bizi bunun dışında bırakabilir."

Panik içimde yükseldi çünkü o konuştuğça planının inandırıcı olduğunu daha iyi anlıyordum. Lucien'den aldığım nişan yüzüğümü parmağımdan çıkarıp Marcelle'e fark ettirmeden saklamak üzere cebime attım.

"Çeyiz, düğün günü ödenir." Bunun yasal bir kural olduğunu biliyordum.

Başını salladı. "Ve bugün evleneceğiz. Aslında şu anda."

Ön kapımı çekerek açtı ve ardından adamları kapüşonlarını geri çekerek Summer Court amblemini sergiledi. Lucien'in benimle birlikte gönderdiği Kış Askeri yerde baygın yatıyordu ve ben hiçbir yerde görünmeyen Piper'ı düşünerek sızlandım.

Battaniye arabadan yırtıldı ve beni içeri ittiler. "Eşyalarım!" diye bağırdım.

"Personelim tarafından size getirilecek." Her soruya bir cevabı vardı. Bu beni deli ediyordu.

Arabaya adımımı attığımda bir rahibin Summer'lı bir saray mensubunun yanında oturduğunu görünce midem bulandı.

Şu anda evliyiz. Arabada mı?

Marcelle arabaya girdi ve omzumu iterek beni oturmaya zorladı. Sonra rahibe baktı ve devam etmesini işaret eden bir jest yaptı. "Unutma, Madelynn'in babası kızıyla evlenmemi ve onu güvende tutmamı şart koştu, aksi takdirde ayrılığımızda bize katılmayacaktı," dedi Marcelle rahibe.

"Yalan!" Bağırdım.

Marcelle eğildi ve kulağıma fısıldadı. "İşbirliği yap yoksa küçük Libby'nin bir kaza geçirmesini hiç istemem."

Tüm sırtım kaskatı kesildi, içimdeki mücadele bir anda yok oldu. Annem ve kız kardeşim kasabadaki çayevindeydi. Onlara zarar vermezdi, değil mi?

Kaderime boyun eğerken yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Başımı sallayarak ona paniklemiş bir bakış attım.

Rahip düğün ayinini okumaya başladı ve boğazıma safra kaçtı.

Böyle bir şey olmayacak. Bu gerçek değil. Sanki ruhum bedenimi terk etmişti. Kasabadan uzaklaşırken rahibe başımla onay verdim ve Marcelle'le evlenmeye razı oldum. Çocukluk evime veda etmek için pencereden dışarı baktığımda bir umut ışığı gördüm.

Piper evin arka tarafındaki ormana, Kışlık Saray'a giden gizli av patikasına doğru koşuyordu.

OceanofPDF.com

ON

Diyar boyunca ve Yazlık Saray'a giderken uyuşmuş gibiydim. Her şey çok hızlı oldu. Anlayamıyordum. Güçlerim bağlanmıştı, Marcelle'le yasal olarak evliydim, Thorngate, Güz Sarayı da dahil olmak üzere bölünüyordu ve bu Lucien'i Nightfall kraliçesiyle tek başına savaşmak zorunda bırakacaktı.

En çok canımı yakan, düşünmeye bile katlanamadığım şey babamın ihanetiydi. Hayatım boyunca beni güvende tutan adam beni gerçek canavara satmıştı. Aklınca benim için doğru olanı yaptığını düşündüğünden emindim. Marcelle'in Nightfall kraliçesiyle yaptığı anlaşma görünüşte harika görünüyordu. Yaklaşan bir savaştan kaçınmak, bunu kim istemez ki? Ama onun kurallara göre oynadığını varsayıyorlardı ve ben öyle olmadığını biliyordum.

Sadece annem ve kız kardeşimin zarar görmemiş olması ve Marcelle'in onları tehdit ederken sadece beni sınamış olması için dua ettim.

Lucien'in yarın gelip onunla evlenmemi beklediği düşüncesi ruhumun derinliklerine işledi ve kalbime bir iz bıraktı. Annesi ölmüştü, babası ümitsiz bir vakaydı ve şimdi bana bile sahip değildi.

Yazlık Saray'a vardık ve Marcelle beni bir odaya götürürken başım öne eğik, yaşamdan yoksun bir Necromere gibi kale kapılarından geçtim. Rahip hâlâ bizimle birlikteydi. Neden gitmemişti ki? Biz evliydik. O-

O anda korku beni ele geçirdi ve başımı kaldırıp Marcelle'e baktım.

"Marcelle, alışmak için zamana ihtiyacım var-"

Sözümü kesti. "Yasal olması için evliliğin tamamlanması gerekir."

O zaman içimde tamamen öldüm. Bir zamanlar güçlü bir kadın olarak sahip olduğum gücün her zerresi buruştu ve yok oldu. Gücümü çekerken hiçbir şey hissetmedim. Hissettim.

ama içi boştu. Şoktaydım. Eskiden olduğum kişinin bir kabuğuydum. Bayılmış olmalıyım, olanlardan kopmuştum. Rahibin saflığını onayladığına dair belli belirsiz bir farkındalık vardı ve sonra Marcelle beni soyup yatağa yatırdığında bunu zar zor hissettim. Kulağıma, işbirliği yaptığım sürece annem ve kız kardeşimin güvende olacağını fısıldadı. Bacaklarımın arasında bir acı hissettim ve sonra kafamın içinde kayboldum.

Lucien'in oradan geçerken beni gördüğünü söylediği günü hatırladım. Dışarıda Libby ile oynuyordum. Rüzgar gücünü deniyordu ve yaprakları yerden toplayıp benim gibi bir huni yapamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Denedi, denedi ve sonra ağlamaya başlayınca ona ara vermesini söyledim. Rahatlaması ve rüzgârı hissetmesi gerekiyordu. Esintinin arasında kaygısızca dönerken yaprakları etrafımızda dans ettirdim. Yapraklar etrafımızda dönerken o güldü ve kollarını havaya kaldırdı. Mutlu bir gündü. Odaklanmam gereken çok fazla mutlu gün vardı.

Lucien'in beni ilk öptüğü gece gibi. Ona aşık olmak bir yana, ondan hoşlanmayı bile beklemiyordum. Ama o kalbime girmişti ve şimdi ona açtım, artık ona asla sahip olamayacağım düşüncesiyle çaresizdim.

"Lucien," diye fısıldadım.

Marcelle üzerimde dondu kaldı ve sonra yanağıma sert bir tokat indi. İçgüdüsel olarak rüzgârı çektim ama hiçbir şey olmadı.

İşte o anda, Marcelle'in titreyen bedeni üzerimdeyken, yaşadığım şok dağıldı. Öfkem bana geri geldi ve *her şeyi hissettim*.

Boğazımdan kopan kan dondurucu çılglık ikimizi de korkuttu. Marcelle kendini benden çekip yana doğru yuvarlandı ve ben de dirseklerimin üzerinde doğrulup yumruğumu geri savurdum ve onun kalkık, mükemmel burnuna indirdim.

"Seni kaltak!" diye hırladı ve sonra gözlerimin önünde parlak, kör edici bir ışık yandı ve görüşümü çaldı.

"Senden nefret ediyorum! Asla senin karın olmayacağım," diye bağırdım, bu doğru olmasa da. Ben onun karısıydım. Evet demiştim ve şimdi o benim saflığımı almıştı.

Bitti.

Hızla göz kırptım. *Beyazlık*. Tek gördüğüm buydu. Bileklerimdeki kelepçeleri çekiştirdim ama yakıcı bir acı dışında hiçbir şey olmadı. Çırlıçıplaktım ve deli gibi bağıırıyordum ki biri arkamdan gelip omuzlarıma bir pelerin geçirdi.

"Onu odasına kilitleyin!" Marcelle bağırdı.

Kendimi kafese kapatılmış vahşi bir hayvan gibi hissediyordum. Ellerimi uzattım, beni taşıyan kişiyi körü körüne tokatladım ve kollarında çırpındım.

"Leydim, lütfen sakın olun," diye yalvardı bir erkek muhafızın sesi.

Göremiyordum. Güçsüzdüm ve Marcelle ile evliliğimi yeni tamamlamıştım.

Öfke, hissettiklerimi karşılamaya yetmiyordu.

Çılgılık attım ve beni tutan dev muhafıza doğru savruldu. Çıplaktım ve üzerimi örtecek bir pelerinin bile yoktu ama umurumda değildi.

"Prenses, dur!" diye tısladı muhafız.

Şu anda savaşırsam geceleri uyuyabileceğimden emin değildim. Buradan çıkmak için mümkün olan her şeyi yapmazsam, gelecekte kendimle yaşayabileceğimden emin değildim.

Ama attığım her yumruğa ve tekmeye rağmen işe yaramadı. Daha önce hiç fiziksel olarak dövüşmem gerekmemişti. Her zaman rüzgar büyüm vardı. Çok zayıftım.

Gardiyan beni bir yatağa attı ve yavaş yavaş görüşüm geri gelmeye başladı. Gölgeler odanın içinde hareket etti ve sonra bir kapı çarptı ve bir kilit kapandı.

Az önce olanların çaresizliği üzerime çöktü ve ardından bir utanç dalgası geldi. Bunun olmasına neden izin vermiştim? Daha önce karşı koyup durdurabilir miydim? Marcelle anneme ya da kız kardeşime zarar verir miydi?

Güçsüzdüm.

Evliydim.

Lucien'e değil.

Battaniyeye sarılıp feryat ederken hıçkırıklar bedenimi sarstı. Yastığa tutunarak onu ağzıma götürdüm ve çılgılık attım. Lucien için sakladığım bir şeyi kaybetmenin yasını tuttum. Bunu onunla birlikte yaşamak istemişim... ama artık asla yaşayamayacaktım. Neredeyse bir saat boyunca hıçkırmakla çılgılık atmak arasında gidip geldim ve sonunda kendimden geçtim.

Kapının menteşelerinin gıcırdama sesiyle uyandım. Bir an için nerede olduğumu unuttum, sonra gerçekliğimin kabusu bana geri döndü. Odama girmek üzere olan kişiye çılgınca bakarken kalp atışlarım göğsümde hızlandı.

Lütfen Marcelle olma.

Mütevazı bir hizmetçi görünce biraz rahatladım. Kapı arkasından kapandı ve bana derin bir selam verdi. Sarı saçları iki örgüyle bağlanmıştı ve on yedi kıştan daha yaşlı görünmüyordu. Bana yaklaşıırken elleriyle düzelttiği kahverengi önlüğünün üzerinde Summer fae arması vardı.

"Merhaba, Prenses Madelynn." Sesi yumuşak ve sakindi. "Benim adım Birdie ve sizin nedimeniz olarak atandım."

"Birdie?" Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim ama tuhaf bir isimdi. Gülümsedi, çekingen bir tavırla yatağa yaklaştı. "Annem doğum sırasında öldü,

Babam da bana onun en sevdiği şey olan kuş gözlemciliğinin adını vermiş. Yaygın bir isim olmadığını biliyorum ama çok seviyorum."

Onun çocuksu masumiyeti o anda göğsümü acıttı. Çünkü bana birkaç gün önceki halimi hatırlattı.

"Bir nedimeye ihtiyacım yok. Bu odadan asla çıkmayacağım." Yatağa geri döndüm ve ona sırtımı vermek için yuvarlandım. Eğer Marcelle'i yatağa atmaya zorlanacaksam ve sonra da güçlerim bağlanmış bir mahkûm gibi kilit altında tutulacaksam, sarayın onurlu bir misafiriymişim ya da gerçek bir eşmişim gibi beni bir nedimeyle aşağılamasına izin veremezdim.

Sertçe yutkunduğunu duyabiliyordum ve tam bir an boyunca tek kelime etmedi. Onu şaşkına çevirdiğime inanıyordum ve duygularını incittiysem kendimi kötü hissediyordum ama Marcelle'in oyunlarını oynayıp kendimle yaşayamazdım.

Sonra yatak alçaldı ve aniden üzerime çıktı, ağzını kulağıma dayadı. "Oylama bir gecede yapıldı. Yaz, İlkbahar ve Sonbahar Kış'tan ayrıldı. Marcelle Hazeville'in yeni kralı ve taç giyme töreniniz yapıldıktan sonra kraliçemiz olacaksınız."

O ana kadar daha fazla şok olabileceğimden emin değildim. Boğazıma bir inilti düğümlendi ve hıçkırıklarımın kaçmasına engel olamadım. Babam Thorngate'ten ayrılmak için oy kullandı. Lucien daha yeni üç saray kaybetti... Kraliçe saldırırsa... Kış ezilirdi.

Elini koluma koydu ve hafifçe sıktı. "Kral Marcelle'in bir danışmanla konuşmasına kulak misafiri oldum. Annen ve kız kardeşinin takip edilmesini istediğini, eğer onun karısı ve kraliçesi olarak bu yeni rolünde işbirliği yapmazsan... onlara bir... *kaza* yaptıracağını söyledi."

O kadar hızlı döndüm ki geriye doğru sıçradı.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Ona kuşkuyla baktım, Marcelle'in anneme ve bana zarar verebileceği tüm yolları düşünürken zihnim hızla çalışıyordu.

Abla. Dün gece karşılık vermemeliydim, aptalca davrandım ama haksızlığa gülümseyerek katlanmak benim doğamda yoktu.

İ   ekti. "Kral Thorne'la birlikte geldiğiniz gece yemek salonunda hizmet veriyordum. Samimi  zr nden etkilendim ve Marcelle'in olayları ele alış biçimine katılmıyorum. Zaten Kral Thorne'a söz vermiştiniz ve o sadece... burada kendi isteğiniz dışında bulunduğunuz açık ve bu bana doğru gelmiyor."

Her şeye rağmen burada bir m ttefikim varmış gibi görünüyordu. Uzandım ve elini sıktım. "Teşekkür ederim."

Bana küçük bir g l msemi verdi. "Umarım kraliçemiz olarak burada geçireceğiniz zamanı daha rahat hale getirebilirim."

Krali emiz olarak burada geçireceğim zaman. Bir  m r boyu. Burada o kadar kalacağım. Marcelle Haze ile evlenmiştim ve hala alışmamıştım.

Bütün bunlar nasıl bu kadar çabuk olmuştu? Lucien'in haberi var mıydı? Ayrılık haberi mutlaka ona da ulaşmıştır. Dört b lgenden üçünün sana ihanet ettiğini bilmek onu öldürürdü ama benim d ğ n m ze gelmemem kadar değil.

Boğazımda bir hıçkırık oluştu ve tekrar yastığa gömüldüm. O sırada sırtıma sıcak ve rahatlatıcı bir el dokundu ve burnumu çekerek yastıktan kalkıp Birdie'nin gözlerinin içine baktım. "Kral Thorne hakkında bir şey duydun mu?"

Dudaklarını b zdd  ve başını salladı. "Artık ayrıldığımıza göre Kış'a hiçbir haberci girip çıkamıyor. Sonbahar ve İlkbahar sınırlarını kapattı ve Kış artık... bir düşman olarak görülüyor."

Nefesim kesildi. "Düşman mı? Yıllardır bizi güvende tutan kralı düşman mı ilan edeceğiz?"

Yüzünü yere eğerken utanç yanaklarını yaktı. "Kimse Nightfall kraliçesiyle savaşmak istemiyor. Marcelle bir anlaşma yaptı-"

"Anlaşmadan haberim var." Doğruldum ve beni bekleyen yeni kadınıma baktım. Benden sadece birkaç yaş küçüktü ama yine de çok daha naif görünüyordu. "Gerçekten Zaphira'nın bizi bağışlayacağını düşünüyor musun? Tüm büyülü yaratıkları Avalier'den silme arzusunu açıkça ilan eden kraliçenin?"

Birdie zorlukla yutkundu. "Sanmıyorum."

"Hayır. Marcelle sana zaman kazandırdı. Hepsini bu kadar. Ve bu süre içinde Nightfall kraliçesi her zamankinden daha g   l  olacak," diye hırladım. "Marcelle hepinizi mahkûm etti."

Ondan sonra bir daha konuşmadık. Yeni odamı sessizce toplamaya başladı ve sonra bana banyo yaptırdı ve saçlarımı taradı.

Ondan hoşlanıyordum ama Piper'ı istiyordum. En sevgili arkadaşımın Kışlık Saray'a gidip Lucien'e olanları anlatıp anlatmadığını merak ettim. Ne olduğunu biliyor muydu ki? Marcelle'in beni kelepçeleyerek dışarı çıkardığını ve üzerinde güneş arması amblemi olan bir arabaya bindirdiğini görmüş olmalıydı. Tahmin yürütmek o kadar da zor değildi. Acaba Lucien başka bir adamı, rakibini kaçırdığım için öfkelenmişti ve sonra da onu gönderdi mi? Acaba Piper bu yeni Hades hayatımda yürürken en azından yanımda yaşamak için beni almaya gelir miydi?

Ama hayır, Birdie'nin dediği gibi sınırlar kapalıydı. Kimse bana ulaşamayacaktı. Gözyaşlarımın tekrar aktığını hissettim ve onları ısırarak geri çektim. Ağlama zamanı sona ermişti. Şimdi buradan çıkış yolumu çizme zamanıydı.

Emin olduğum üç şey vardı.

1. Lucien Thorne'u seviyordum. Marcelle'le evlenip ona saflığımı verdiğim için beni asla affetmeyecekti ama düşmanına kraliçelik yaparak Lucien'e ihanet edemezdim.
2. Buradan çıkmalı ve annemle kız kardeşimi Kışlık Saray'a götürmeliydim; orada Lucien'e bizi koruması için yalvaracaktım. Unvanımın elimden alınması ve yeni kralın hizmetkârı olarak çalışmam gerekse bile. eşini seçti.
3. Tüm bunları başarmak için Marcelle Haze'i öldürmem gerekiyordu.

Yeni bulduğum planımla, Marcelle'in bana tekrar güvenmesini sağlamanın en kolay yolunun iyi davranmak olduğuna karar verdim. Belki kelepçelerimi çözer ve gücümü geri almama izin verirdi. O zaman bu gücü, morarıp ölene kadar ciğerlerindeki havayı emmek için kullanabilirdim. Artık her an hayalini kurduğum bir şeydi bu.

Diğer fikrim odama bir bıçak sokmak, sonra da onunla yalnız bir gece geçirmek ve onu yatağa atmaktı. Ama o benden daha güçlüydü ve bıçağı elimden alıp bir daha bana güvenmeyeceğinden korkuyordum.

Hayır, uzun bir oyun oynayıp kelepçelerimi çözmesini ve gücümü geri kazanmasını sağlamalıyım.

Birdie bir süreliğine ayrıldı ve geri döndüğünde bir avuç dolusu yüksek kaliteli elbise getirdi. Onu elbiseleri asarken gördüğümde

Kendi odam olduğu ve her gece Marcelle'in yanında uyumak ya da onunla yatmak zorunda olmadığım için rahatlamıştım.

"Yani kendi odam mı olacak?" Ona sordum.

Bana biraz yaramazca gülümsedi. "Marcelle'in personel müdürüne aylık kanamanızın başladığını ve bu nedenle önümüzdeki hafta boyunca kendi odanıza ihtiyacınız olacağını bildirdim. Bu sana alışman için biraz zaman kazandıracak."

Bunun üzerine içimi bir rahatlama kapladı. Ağlamamak için yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım. Şu anda gerçekten ihtiyacım olan şey oydu, ben kendim için savaşıyordumken benim için savaşacak biriydi. *Alışmak* için zamana ihtiyacım yoktu, Marcelle'in cinayetini planlamak için zamana ihtiyacım vardı. Ama bunu ona söylemeyecektim. Neyin peşinde olduğumu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi.

Marcelle'in güvenini kazanarak kelepçeleri çıkarması için bana sadece bir hafta vermişti. Ya da içkisine koyacak bir zehir bulmam için. Nasıl öldüğü konusunda seçici değildim, sadece ölmesi gerekiyordu.

"Bir elbise seçebilir misin? Akşam yemeği için yeni kocama katılmak istiyorum" dedim.

Buna şaşırmış görünüyordu ama başıyla onayladı. Bana açık mavi ipek bir elbise giydirdi, elbisenin benim için özel olarak dikildiğini görünce dehşete kapıldım. Anlaşılan babamın Lucien'le nişanlandığımı bildirmek için haberci gönderdiği gün, Marcelle saray terzisine karısı olmam için hazırlık yaptırmıştı. Bunu başından beri planlamıştı. Beni gördüğünde söylediği ilk şey bu değil miydi? Eğer teklifleri kabul ettiğimi bilseydi babama da bir tane verirdi. Kartlarını tam orada gösterdi ve ben bunu görmedim.

Şimdi... yeni keşfettiğim uyumluluğumu taklit etmediğimi düşünmesini nasıl sağlayacaktım? Bir gece önce pençelediğim ve yumrukladığım bir adamla neden akşam yemeği yemek isteyeyim ki?

Giyindiğimde ve Birdie makyajımı ve saçımı yaptığında, ondan Marcelle'i getirmesini istedim, böylece akşam yemeğinden önce özel bir sohbet yapabilirdik. İşin içine biraz gerçek katmam gerekecekti yoksa bu yeni planıma kanmayacaktı.

Birkaç dakika sonra kapımı çaldığında kollarımı kavuşturdum ve kaşlarımı öfkeyle çattım.

"İçeri gel," diye sertçe seslendim ve kapı açıldı.

İçeri girdiğinde yüzünde neredeyse aynı ifade vardı. Hafif bir kızgınlık. Ama sonra bakışları saçıma, makyajıma ve elbiseme kaydı ve biraz yumuşadı. Kapıyı arkasından kapattı ve fark ettim ki

Hayatımda ilk kez bir odada bir erkekle yalnızdım, yanımda refakatçi olmadan, çünkü o benim *kocamdı*.

Sertçe yutkundum. "Bunu tamamen yanlış yaptın!" Onu tersledim. "Evlenmek istediğini bana Lucien'le buradayken söylemeliydin. Kocam olma arzun hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beni gafil avladın." Gerçek öfkem gösterdiğimden çok daha fazlaydı ama birazını görmesi gerekiyordu yoksa işleri tersine çevirmek istediğime inanmayacaktı.

Kaşları birbirine düğümlendi. "Peki ya sana söyleseydim, teklifimi kabul eder miydin? Lucien'i nasıl savunduğunu gördüm. Ona değer veriyordun. Bunu nasıl başardı, hiçbir fikrim yok."

Alay ettim. "Ne yapacağımı nereden bilebilirim ki? Bana hiç seçenek sunulmadı. Lucien'i önemsiyordum, evet. Bana karşı iyiydi ve hayatımın geri kalanını onunla geçireceğim izlenimine kapılmıştım, bu yüzden onu savundum. *Senin* bir olasılık olduğunu bilseydim, bu bazı şeyleri değiştirebilirdi."

Olayların bu şekilde gelişmesi hakkında ne düşüneceğinden emin değilmiş gibi dudaklarını büzdü. Kaşları hafifçe kalktı ve düğümlerinden kurtuldu.

"Üç bölgenin Thorngate'ten ayrıldığı bilgisini aldım ve artık Hazeville'in kraliçesi olacağım, ölene kadar senin yanında olacağım," diye ilan ettim.

Sertçe başını salladı. "Evet." Gururlu görünüyordu. "Yarın akşam için taç giyme törenini ayarlamak istiyorum." Kendini beğenmiş piç kurusu, verdiği zararın farkında bile değildi.

Başımı salladım ama içten içe Lucien'in ihanetinin kraliçesi olmaktan nefret ediyordum.

"O zaman güvenimi kaybetmekle verdiğin zararı onarmaya çalışabiliriz, çünkü hayatımın geri kalanında kocamdan nefret etmek istemiyorum," dedim ona.

Biraz sırtıttı. "İtiraf etmeliyim ki bana kocam dediğini duymak bana büyük keyif veriyor."

Kusacaktım ama onun yerine içimi çektim ve kelepçeli ellerimi havaya kaldırdım. "Bundan ve annemle kız kardeşime yönelik tehditlerinizden sonra, *bana* büyük bir neşe getirmek için çok şey gerekecek."

Marcelle'in yüzü sanki bu konuşmanın gidişatından memnunmuş gibi daha da gevşedi. "Eminim size mutluluk getirecek bir şey sunabilirim?"

Şu kelepçeleri çıkarın ve annemle kız kardeşimi rahat bırakın! Çılgılık atmak istedim. Ama bu elimi çok çabuk gösterirdi.

Dudağımın kenarını çiğnedim. "Yazlık Saray'ın tüm diyardaki en güzel mücevherlere sahip olduğunu duydum."

Böyle bir zamanda elmas istediğimi düşünmek bile delilikti ama o bunu yuttu.

"Saray kuyumcuma sizi kasaya götürmesini söyleyeceğim. Beğendiğiniz her şey sizindir."

Etkilenmemiş görünüyordum. "Biraz çikolatalı kekin de zararı olmaz."

Marcelle elime uzandı ve geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. Dudaklarını parmak eklemlerime götürerek onları öptü. "Bitmiş

say." Başımı salladım. "Tamam o zaman, yemekte görüşürüz?"

"Yemekte görüşürüz." Gülümseyerek gitti ve az önce yaptığım şey için kendimden nefret ettim. Ama yüzüne tükürmek ve bir zindana atılmak beni buradan kurtarmayacaktı. Bundan kurtulmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

AKŞAM YEMEĞİ SIKICIYDI. Sadece Marcelle ve ben vardık. Saraydan birilerinin gelmesini umuyordum ama hayır, Marcelle beni en son on üç yaşımıdayken Yaz Ortası Festivali'nde gördüğünden beri yaptıklarından ve başarılarından bahsetmek istiyordu.

"O gece ne giydiğini hâlâ hatırlıyorum," dediğinde omurgamdan aşağı inen ürpertiye tepki vermemeye çalıştım. Bunca zamandır benim için yanıp tutuştuğunu bilmiyordum.

"Turuncu ve krem rengi kıyafetini de hatırlıyorum. Sırtındaki işlemeli güneş patlaması çok güzeldi," dedim ona. Kıyafetini hatırlıyordum, çünkü çok iğrençti ve Piper'la iki gün boyunca bu kıyafetten bahsettik.

Marcelle buna çok sevinmiş görünerek gülümsedi.

Bu plan umduğumdan çok daha iyi işliyordu. Üç gün daha düşündüm ve sanki işe yaramadığını unutmuş gibi masadan bir şey kaldırmak için sihrimi kullanmayı deneyecek ve hayal kırıklığımı görmesine izin verecektim. O zaman kelepçelerimi çıkarmayı teklif edecekti. O zamana kadar rolümü oynamak zorundaydım.

Marcelle'in Güneş Muhafızlarından biri paniklemiş bir halde odaya girdiğinde biz de tam ana yemeğe yumulmuştuk. Hızlı adımlarla

Kral'ın tarafında.

"Lordum, hassas haberlerim var." Bana baktı.

Marcelle de kafasında bir şeyler tartıyormuş gibi bana baktı. Ben de umurumda değilmiş gibi gözlerimi devirdim ve ağzıma bir parça ekmek attım.

Marcelle, "Serbestçe konuşun," dedi.

"Soğuk algınlığı ülkeyi kasıp kavuruyor." Verdiği haber neredeyse ekmeğimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyordu. "Kış Kralı evliliğinizi öğrendi ve ordusu muhtemelen bu tarafa gelmek üzere Bahar Sarayı'na doğru yola çıktı."

Donup kaldım, herhangi bir tepki verememiş gibi yaptım.

Marcelle bana baktı. "Senden ne kadar etkilendi? Senin de ölebileceğini bilse diyarı tekrar dondurur muydu?"

Ne diyeceğimi bilemedim. "Gerçekten ne yapacağını bilmiyorum. Artık seninle evli olduğuma göre, beni defterden silmiş olmalı ve ikimize de inat beni dondurabilir." Bu, inandığımı itiraf etmekten nefret ettiğim dürüst bir değerlendirmeydi. Bunu yapabilirdi. Kendini ihanete uğramış hissedirdi.

Marcelle başıyla onayladıktan sonra muhafızına baktı. "Acil durum için depolanan yakacak odunları dağıtın. Sokağa çıkma yasağı ilan edin. Hava karardıktan sonra kimse dışarı çıkmasın. Sıcaklık düşerse, hazır olacağız."

Acil yakacak odun mu? Bunu planlamış mıydı? Muhtemelen Büyük Donma'dan beri.

"Güneş Muhafızları'nı savunmalarına katılmaları için Bahar Sarayı'na gönderin. Kış Askerleri daha buraya ayak basmadan onları yakabiliriz." Marcelle sırtıttı.

Yak onları. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Lucien kendi halkıyla savaşmakla meşgulse, Nightfall kraliçesi saldırmak ve Kış Sarayı'nı yıkmak için bu anı seçebilirdi. Umarım bundan haberi olmazdı.

Muhafız kaçtı ve sonra Marcelle bana döndü. "Gerçek yüzünü gösteriyor. Büyük Dondurma için üzüldüğüne dair o konuşmadan sonra, aynı hatayı yapmak üzere."

O zaman Marcelle'in bunun olmasını ummuş olabileceği aklıma geldi. Lucien, Marcelle'in nişanlısını çaldığını öğrenecek ve Lucien, onu Summer halkına karşı daha da bölecek bir şekilde tepki verecekti.

"Kendi iyiliğimiz için umarım öyle değildir." Omuzlarıma sarıldım ve odaya giren ani serin esintiyi hayal edip etmediğimi merak ettim.

Marcelle uzanıp elimi kavradı ve koluma sıcak güneş ışığı gücü gönderdi. Elimi geri çekmek istedim ama yapmamak için kendimi zorladım.

"Benim yanımda korkacak hiçbir şeyiniz yok," diye söz verdi.

Hiçbir fikri yoktu. Lucien'in neler yapabileceğini gerçekten bilmiyordu. Güneş Muhafızları Lucien'in Kış Askerlerini yakabilir miydi? Gündüz vakti belki. Ama Marcelle, Lucien'in kendisine karşı bir savaşı kazanabileceğini düşünüyorsa, *fena* halde yanılıyordu.

Kış kralı Marcelle'i yüz mil öteden öldürebilir, tüm Yaz sarayını ve içindeki herkesi dondurabilirdi.

Peki neden yapmadı?

Zihnimin küçük bir kısmı bunun Lucien'in beni incitmek istememesinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti. Burada olduğumu biliyordu ve bu yüzden beni de dondurmak istemedi. Ama o zaman neden diyar boyunca soğuk bir dalga göndersin ki?

Kollarımda bir ürperti yükseldi çünkü sıcaklık kesinlikle düşüyordu. Bu bir işaret miydi? Geldiğini haber vermek için mi?

İç çektim. Böyle bir şeyi sadece hayal edebilirdim ama bazen tutunacak tek dalımız hayallerimiz oluyordu.

ON BİR

Birdie gece iki kez odamdaki ateşi harlamak ve bir kütük daha eklemek için içeri girmek zorunda kaldı. Soğuktu ama öldürecek kadar değil. Sanki Lucien tüm diyarın onu terk edip ayrıldıkları için kızgın olduğunu ve isteseler de istemeseler de onlar üzerinde hâlâ kontrolü olduğunu bilmesini istiyordu.

Zar zor uyuyordum, dönüp duruyordum, Lucien'in gelip beni kurtarmasını bekliyordum - içeri girip beni hâlâ istediğini ve kirletilip başka bir adamla evlendirilmemi umursamadığını söylemesini.

Ama hiç gelmedi ve bu düşünceler gerçekçi değildi. Sabah olduğunda üzerime ağır bir yün pelerin giydim ve yemek salonuna doğru yürüdüm. Kapımın artık kilitli olmadığını görünce sevindim ama kelepçelerim hâlâ takılıydı, yani kesinlikle hâlâ tutsaktım.

Ben içeri girdiğimde Marcelle masada yemek yiyordu.

"Üzgünüm geç oldu. Zar zor uyudum." Etkili olması için esnedim. Sanki onunla yemek yemek için erken kalkmamak beni gerçekten rahatsız ediyormuş gibi.

Bana el salladı, sinirli görünüyordu. "Bu soğukta kim uyuyabilir ki? Bu canavarın sürekli soğukta nasıl yaşadığını aklım almıyor."

Sertçe yutkundum. Belli ki Marcelle de havadan pek memnun değildi. "Ortamı ısıtabilir misin? Güneşi getirebilir misin?" diye sordum.

Marcelle bana bir bakış fırlattı. "Elbette yapabilirim. Ama sırf herkes dışarı çıkıp oynayabilsin diye gücümü tüketmek istemiyorum."

Hmm ilginç. Güç tükenmesinin onun için bir sorun olduğunu bilmiyordum. Benim hiç gücüm tükenmedi. Etrafta her zaman rüzgar vardı; hava her yerdeydi. Ama güneş battığında ya da bulutlarla gizlendiğinde, bu Marcelle'i zayıf düşürüyor olmalıydı. Lucien bunu biliyor muydu? Bu yüzden mi

Soğuk büyüyü o mu getirdi? Güneşi örtmek ve Marcelle'i zayıflatmak için bulutların gelmesini o mu sağladı?

"Anlaşıldı." Oturdum ve bir ekmek yağlamaya başladım. "Sınırdaki Kış Askerleri'nden haber var mı?"

Marcelle bana hafif bir şüpheyile baktı ve ben de gözlerimi devirdim. "Memleketlerimin saldırıya uğradığını söyleyip bana haber veremezsin! Sonbahar ve İlkbahar Kış'ı püskürtüyor! Onlar benim halkım."

Biraz rahatladı. "Üç saray bütün gece Kış'la savaştı ve geri çekildiler. Birlikte çalışan üç sarayla boy ölçüşemezler."

Tıpkı Nightfall kraliçesine karşı çalışan dört sarayın bir eşleşme olmayacağı gibi, demek istedim. Savaş istememişti ama yine de savaş çıkmıştı. Ne kadar ironik.

"Kahvaltıdan sonra saray kuyumcusuyla görüşmeniz için bir randevu aldım. Taç giyme töreniniz için bir taç yaptı ve gözünüze çarpan diğer mücevherleri de alabilirsiniz. Annemin mükemmel bir zevki vardı."

Merhum annesinden bahsetmesi bana kardeşi Mateo'yu hatırlattı. "Mateo nerede? Onu görmedim," dedim, belki ayrı yaşamayı seçmişlerdir ya da evlenmiştir diye düşündüm, gerçi bunun için oldukça genç olmalıydı.

Marcelle'in ağzının kenarı tik tak etti. "Çok asiydi, bu yüzden onu yeniden eğitime göndermek zorunda kaldım."

Yeniden eğitim. Çok mu asi? Marcelle yıllar önce onu Yaz Ortası Festivali'nde gördüğümünden beri değişmiş gibiydi ve bir canavar olduğunu düşündüğüm halde beni Lucien'le evlendirdiği için babama ağlasam da... gerçek canavarın tam karşımda oturduğu açıktı.

Tüm taç giyme töreni boyunca hissizleştim. Sahte gülümsemeler, birliğimize verilen iyi dileklere sahte t e ş e k k ü r l e r . Bu beni hasta etti. Her geçen an Marcelle'den daha fazla nefret ediyordum. Kendime sorup duruyordum, buraya nasıl geldim? Her şey çok ileri gitmişti ve ben de artık geri dönemeyecek kadar iyi oynamıştım. Sıkışmıştım ve sürekli annemle kız kardeşimin iyiliği için endişeleniyordum, bu yüzden karşı koymadım. Yoluma devam ettim.

Marcelle'in kelepçeleri çıkaracak kadar bana güvenmesini sağlamak benim mantramdı.

O an, buradan kurtulduktan sonra kılıç eğitimi alacağıma yemin ettim. Bir daha asla bu kadar çaresiz hissetmek istemedim. Gücüm olmadan zayıftım. Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama gerçek buydu.

Taç başıma konduğunda ve sevdiğim adama karşı gelen bir halka liderlik edeceğime dair yemin ettiğimde içimden birazcık öldüm. Resmen Lucien'in düşmanı olmuştum.

Kaldırabileceğim kadar çok nimet aldıktan sonra Marcelle'e yürüyüşe çıkmama izin vermesi için yalvardım.

"Kasaba halkını görmek ve dükkanları kontrol etmek istiyorum. Bugün gelemeyenlere kendimi tanıtmak istiyorum." Gerçekten, sadece buradan gitmeye ihtiyacım vardı. Yalnız kalmak, ne kadar soğuk olursa olsun temiz havayı solumak istiyordum.

Taç giyme törenindeki herkes sıkı sıkıya sarınmıştı. Lucien'in soğuğu hala topraklarımızı rahatsız ediyordu ama acıtacak kadar değil, sadece Lucien'in ayrılıktan dolayı kızgın olduğunu unutturmayacak kadar.

Marcelle, insanlar evlerine doğru yol alırken azalan kalabalığa ve sonra da bana baktı.

Kelepçeli ellerimi kaldırdım. "Başımı belaya sokmayacağıma söz veriyorum," dedim tatlı bir sesle.

Sessizdi ve tüm gücün onda olmasından nefret ediyordum.

"Yürüyüşe çıkmak için gerçekten izin mi istiyorum, Marcelle?" O zaman hırladım. "Ben senin yeni karın ve kraliçen miyim yoksa bir *tutsak* mı?"

Son kelimeyi tükürerek söyledim ve gardiyanlardan biri bize doğru döndü. Marcelle gergin bir kahkaha attı ve iki muhafızı yanımıza çağırdı.

Önünde hazırolda durduklarında beni işaret etti. "Yeni kraliçeniz halkının arasına karışmak için şehre gitmek istiyor. Lütfen onu güvende tutun ve gözünüzün önünden ayırmayın." Sonra bana baktı. "Uslu dur. Sana bir şey olursa annen ve kız kardeşin yıkılır."

Annemin ve Libby'nin hayatlarına yönelik üstü kapalı tehdit karşısında yüzüm asıldı.

O piç. Bok yiyen, at suratlı, yalaka piç!

Rüzgâr gücümü çekti ama hiçbir şey yoktu ve çılgılık atmak istedim, Marcelle'in o güzel suratına burnundan ağzına kan damlayana kadar yumruk atmak istedim.

O zaman içimde öfkeli bir cinayet olduğunu fark ettim. Zamanı geldiğinde bir insanı öldürebilecek, onu öldürebilecek kapasitede olup olmadığımı merak etmişim.

Artık
biliyordum.
Öyleydim.
Ben *yapardım*.
Bir fae için bu çürümüş bahane benim elimde acı çekecek.
Büyük ölçüde.
"Evet sevgilim," dedim elimden geldiğince az kinle ve sonra
topuklarımın üzerinde döndüm.
Marcelle Haze beni karısı olarak aldığı güne pişman olacaktı.

TAZE HAVA ruh halim için harikalar yarattı. Hava serindi ve yün pelerininin altına daha kalın bir katman giymem gerekiyordu ama soğuk güzeldi. Bana Lucien'i, Kışlık Saray'ı ve onu öperken kirpiklerime düşen karı hatırlattı.

Artık başka bir adamla evliyken hâlâ Lucien'i öpme hayalleri kuruyor olmak gerçeküstü geliyordu. Birdenbire başıma gelen her şeyle başa çıkmaya çalışırken zihnimin çatırdamasından korkuyordum.

Marcelle'in beni gölgelemelerini emrettiği iki muhafız gerçekten de gölge oldular. Birdie yanımda sessizce yürürken onlar her zaman üç adım arkamda yürüyorlardı. Ondandır hoşlanıyordum çünkü ruh halimi okuma konusunda Piper'la aynı yeteneğe sahip görünüyordu ve ne zaman sessiz olması gerektiğini biliyordu.

İnsanlar beni tebrik etti ve yanımdan geçerken gülümseyip el salladı. Bu arada ben de onların tüm bu senaryo hakkında ne düşündüklerini merak ediyordum. Daha birkaç gün önce Lucien ve bana gülümsemeseler de el sallıyorlardı. Bu muydu yani? Lucien'den nefret ettikleri için Marcelle'in başkasının nişanlısını çalmasını kolayca kabullenebiliyorlar mıydı?

Yürüyüşümüzde ilk kez konuşan Birdie'ye, "Bunu bu kadar çabuk kabul etmelerine şaşırdım," dedim.

Birdie bana iyi dileklerde bulunan kadınlara baktı ve başını salladı.

"Marcelle gençliğinden beri senden hoşlandığını açıkça belirtti. Herkes bunun bir aşk evliliği olduğunu ve senin Lucien'le evlenmeye zorlandığını düşünüyor." Yürümeyi bırakıp ona baktım, yine rüzgâr gücümü çektim ve yine hiçbir şey hissetmedim. O anda içimde kaynayan öfke zapt edilemeyecek kadar çiğdi. Sanki ateşten yapılmıştım ve Eğer onu bırakmazsam yanacak.

Birdie bendeki değişimi fark etmiş olmalı ki telaşlanmış görünüyordu. "Hadi yerel kadın butiğine bir göz atalım," diye önerdi ve arkamdaki bir mağazayı işaret etti.

   derin nefes aldım, az önce söylediği şeyi algılamayı bile reddediyordum. Gökyüzünden hafif bir kar yağmaya başlarken hepsini aşağı ittim.

Sokakta toplanan insanlar pelerinlerini daha yukarı çekerek Lucien'e lanet okurcasına gökyüzüne baktılar.

Hiçbir fikirleri yoktu. Marcelle'in beni isteğim dışında kaçırdığını ve aslında bir tutsak olduğumu bilmiyorlardı.

"Butikte çok güzel mumlar, parfümler, örme eldivenler var..." Birdie beni düşüncelerimden kopararak konuşmasını sonlandırdı.

Bu d kk na girip zihnimi bu ölümcül düşüncelerden arındırmamın daha iyi olacağına karar vererek başımı salladım. Aksi takdirde elimde k r bir taşla kaleyi basar ve Marcelle'i öldüresiye dövmeye kalkışırdım.

Vitrine doğru adım attığımızda muhafızlar bizi takip etmek için harekete geçti ve Birdie onları durdurmak için elini uzatarak kapıdaki tabelayı işaret etti.

Sadece bayanlar.

"Bu uygun değil. Dışarıda beklemelisiniz," diye onları bilgilendirdi.

Bu küçük bir zaferdi ama biz d kk na yalnız girerken muhafızlar geri çekilip dışarıda beklerken ıssız hüznümün içine bir parça sevinç sızdığını hissettim.

Birdie haklıydı, çok güzel bir butikti. Sandal ağacı ve lavanta kokan mumlar,  i ek işlemeli zarif eldivenler. Hatta arka tarafta, sadece i  çamaşırlarıyla bir kaidenin üzerinde duran bir kadını ölçen bir terzi bile vardı. Bu yüzden erkek kuralı yoktu.

Birdie dükkânın karşısında mumları kokluyordu ve ben de süslü bir cam broşa hayranlıkla bakıyordum ki kapının üzerindeki zil çaldı. Kim olduğunu görmek için arkamı döndüğümde siyah saçlı ve açık tenli genç bir kadınla g z göze geldim. Karla tozlanmış pelerininin başlığı yukarıdaydı ve bana gülümsedi.

Bir Yaz fae'si olamayacak kadar açık tenli görünüyordu, ancak saraylar birbirleriyle evlenmişti, bu yüzden onun Kış fae'si ya da melezi olduğunu varsaydım. Broşu incelemek için arkamı döndüğümde, benimle konuştuğunda irkildim.

"Bu çok güzel." Sesi tam arkamdan geldi ve sonra pelerinimin cebinde bir çekiştirme hissettim. "Hava çok güzel," diye fısıldadı kulağıma ve sonra bir hayalet gibi yanımdan geçip d kk ndan  ıktı.

Zihnim az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Acaba beni yankesmiş olabilir mi diye düşündüm. Ama yanımda değerli bir şey getirmemiştim ve havayla ilgili söyledikleri beni şaşırtmıştı.

Yazlık Saray'da yaşayan biri için berbat bir havaydı. Tabii buralı değilse.

Elimi yavaşça cebime sokup içinde katlanmış bir not hissettiğimde kalbim çılgınca çarpıyordu.

Birdie bana baktı ve bir mum uzattı. "Bu Yaz Gündönümü gibi kokuyor!" diye sevinçle haykırdı.

Gülümsedim, aklım notun ne içeriyor olabileceğiyle doluydu. Terziye ve müşterisine bakarken, hiçbir şey fark etmediklerini görmek beni memnun etti.

Burada açmaya cesaret edemedim, üzerimde çok fazla göz vardı, yeni kraliçe. Hızlı adımlarla Birdie'ye doğru yürüdüm, Yaz Gündönümü mumunu elinden aldım ve broşu üstüne taktım.

"Senin için getireyim. Sonra geri dönüp uzanmak istiyorum. Uzun bir gündü," dedim ona.

Bedava mum beklentisiyle sıırttı ve ben de her iki ürünün parasını Marcelle'e ödedim. Hiçbir şey satın almadan bu kadar uzun süre beklemiş olmamızın dışarıdaki gardiyanlara şüpheli görünmesini istemiyordum.

Tekrar dışarı çıktığımızda, bakışlarım pazar tezgâhları ve sokak dükkânları arasında kadını aradı, ama o gitmişti.

Çok hızlı olmasa da tempolu bir şekilde yürüyerek şatoya geri döndük ve kendimi yalnız başıma odama kapattım.

Mektubu cebimden çıkardıktan sonra yatağa tırmandım ve açtım. Piper'ın el yazısını tanıdığımda boğazımda bir hıçkırık oluştu.

M,

Kışlık Saray'da güvendeyim. Seni kurtarmaya çalışıyoruz ama üçümüz de Mahkemeler Kış'a karşı savaşıyor! Kız kardeşini ve anneni Sonbahar'dan kaçırmaya çalışacağım çünkü gizli yeraltı tünellerini sadece ben biliyorum. Güçlü olun. Siz özgür olana kadar dinlenmeyeceğiz.

-P

Çok şey söylüyordu ama yine de çok az. Kalbimin Lucien'den bir mektup istemesi yanlış mıydı? Bana yazanın o olması? Piper *biz* dedi. Seni kurtarmaya çalışıyoruz. O ve Lucien? O ve korumaları mı? Lucien bunu bir iyilik olarak mı yapıyordu, yoksa... başka bir şey mi? En azından Piper'ın güvenliğini sağlıyordu ve eğer çıkarılırlarsa annemle Libby'nin de Kışlık Saray'da kalmasına izin verecek gibi görünüyordu. Fall Court'un savaş zamanlarında iki yeraltı çıkış tüneli vardı. Bunlar Kış sınırına yakın ormanın derinliklerine açılıyordu, bu yüzden Piper annemi ve Libby'yi oradan çıkarabilirse mükemmel olurdu. Bunların hepsi iyi haberdirdi... ama... Lucien'in Marcelle'le benim zorunlu birlikteliğimiz hakkında ne düşündüğünü bilmek içimi acıtiyordu...

Yine de bir mektuba ihtiyacım yoktu. Gökyüzünden yağan kar, gevrek Havadaki soğukluk bana her şeyi anlatıyordu.

Hades kadar deliydi.

Mektubu güröl güröl yanan ateşe attım ve sonra yatağa yuvarlandım. Genelde hiç uyumazdım, her zaman çok enerjik olurum ama buraya geldiğimden beri gün boyu uyumak ve ağlamaktan başka bir şey istemiyordum. Güçlü kalmaya, yoluma devam etmeye çalışıyordum ama her şey biraz umutsuz hissettirmeye başlamıştı. Yine de bu mektup bana devam etmem için ihtiyacım olan şeyi verdi. Kendimi yataktan kaldırdıktan sonra kocamla akşam yemeği yemeye gittim ve uzlaşmacı eş rolünü oynadım.

Kelepçeleri çıkarmasını sağlayacaktım ve sonra ciğerlerinden nefesini çalarken tüm ordusuna izletecektim.

Eğer Hazeville halkı güçlü bir lider isteseydi, bir tane bulurlardı.

Ben.

ON İKİ

Yemekte, yerel dükkanların ne kadar harika olduğundan ve aldığım ve taktığım güzel broştan bahsettim. Marcelle gülümseyerek broşa iltifat etti ve Summer Court'u sevdiğim ve buradaki rolüme uyum sağladığım için ne kadar memnun olduğunu söyledi.

Tam tatlıya yumulmuştuk ki sıcaklık aniden düştü. Ateş söndü ve Marcelle telaşla hizmetçiye baktı.

Zavallı genç çocuk ellerini birbirine sürterken ateşe iki odun daha ekledi. Yün pelerinimi omuzlarıma daha sıkı sararak titredim.

Marcelle parmaklarını masaya vurarak bana baktı. "Merak ediyorum Madelynn, rüzgâr gücünle soğukla savaşıabilir misin? Onu geri itebilir misin?"

Kelepçelerin çıkarılmasına yol açacak böyle bir şeyden bahsetmek bile beni neredeyse rahatlatıp ağlatacaktı ama sakın davranmak zorundaydım.

Sadece başımı salladım. "Evet. Eminim Lucien geçen sefer kontrolü kaybettiğinde annem ve benim rüzgâr gücümüz sayesinde diyarımı elimizden geldiğince koruyabildiğimizi duymuşsundur. Soğuğu biraz geri püskürttük. O zamanlar daha gençtim ve güçlerim tam olarak eğitilmemişti. Eğer kar yaratırsa, taneleri Yazlık Saray'dan uzaklaştırıp ona geri gönderebilirim. Eğer sıcaklığı düşürürse, güneşi ortaya çıkarmak için bulutları hareket ettirebilirim."

Marcelle başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. *Ama* daha önce çok yerinde söylediğin gibi, vücudumdaki deriyi de soyabilirsin."

Hades. Hatırladı.

Ağzıma bir parça çikolata attım ve umursamaz davrandım. "Yapabilirim. Tıpkı senin beni yakabileceğin gibi. Sanırım sadece

bir noktada bana güvenmelisin, Marcelle. Artık sonsuza dek birbirimize bağılıyız."

Bana dikkatle baktı ama konuyla ilgili başka bir şey söylemedi. Biraz kızgın ama sonsuza dek onun karısı olmaya razı rolümü iyi oynadığımı umuyordum. Beni serbest bırakmaya ve bir müttefik olarak görmeye çok yakınmış gibi hissediyordum. Eğer hava daha da soğursa, Marcelle Büyük Dondurucu'nun geri geleceğini düşünürse, kesinlikle kelepçeleri çıkaracak ve herkesi kurtarmama izin verecekti.

Yemeğin geri kalanını sessizlik içinde yedik ve Marcelle'in beni serbest bırakmayı düşünmesi için Yaratıcı'ya dua ettim. İnsanlarını kurtarmak için soğuğu geri iter miydim? Kesinlikle. Tüm bu olanlarda onlar masumdu. Ama önce ben onu öldürmeden olmazdı.

"Yorgunum ve üşüyorum. Sanırım bu gece için odama çekileceğim," dedim.

"İyi geceler," dedi dalgınca, uzak duvardaki ateşi izledi ve sonra pencereleri kaplayan kırağıya baktı.

Geceyi geçirmek üzere odama dönerken, acaba yedek bir plan yapsam mı diye düşündüm. Marcelle'in kelepçeleri çıkarmaması durumunda buradan kaçıp gidebileceğim bir plan. Parlak kıvıll saçlarıyla krallığın kraliçesi olarak fark edilebilirdim ama Birdie'nin yiyecek satın alma ve hanlara ödeme yapma konusundaki yardımıyla Kış sınırına kadar gidebilirdim. Bu daha riskli bir seçenektir ve Birdie'yle planım hakkında konuşmamı gerektiriyordu, bu yüzden bunu saklamaya karar verdim. Burada geçirdiğim altıncı güne kadar Marcelle beni serbest bırakmazsa ya kaçacaktım ya da denerken ölecektim. Tek bildiğim onunla tekrar yatamayacağımdı. Yaptığı şey doğru değildi ve bunu asla unutamayacaktım. Buraya asla *uyum* sağlayamazdım.

Gecenin geri kalanı yavaş geçti ve sıcaklık düştü. Donma noktasına yakın seyreden hava, diyardaki tüm çiçeklerin solmasına ve hasta görünmesine neden oldu. Bulutlar güneşi tamamen kapatmıştı ve hava zifiri karanlıktı. Zorlukla uyudum, soğuk yüzüme çarptıkça ve ateşçim kütük üstüne kütük ekledikçe, beni çatırdayan odun sesleriyle uyandırdıkça dönüp durdum.

Sabah olduğunda huysuz ve aşırı yorgundum. Birdie'yle kahvaltıya doğru yürürken Marcelle'in gittiğini fark ettim.

"Benimle yer misin?" Masaya oturmasını işaret ederek sordum. Masa iki kişilikti, ortasında bir tabak yemek ve kükreyen bir ateş vardı.

Heyecanla başını salladı ve yanıma oturdu. Kaçmak zorunda kalırsam ve yardımına ihtiyacım olursa diye Birdie ile ilişkimi güçlü tutmak istiyordum. Marcelle'e olan sadakatinin güçlü olmadığını ve yanımda kalacağını hissediyordum ama emin değildim.

"Marcelle nerede?" diye sordum. Buralarda pek çok şeyi biliyor gibi görünüyordu.

"Kral güneş doğarken gitmişti. Sınırdaki savaşa ilgili bir şey," dedi.

Marcelle'in artık bir kral olarak anılması beni çok rahatsız ediyordu ama ben daha çok bu savaşa odaklanmıştım.

"Birbirleriyle dövüşüyorlar." Onaylamamak için dilimi şaklattım. "Büyükannem kendini kaybederdi."

Birdie başını salladı, yalnız olmamıza rağmen sesini fısıltıya indirdi. "Babam Fae'lerin bir arada kalması gerektiğini düşünüyor. Ayrılığa karşı oy kullandı."

Bunun üzerine rahatladığımı hissettim ve şimdi Birdie'yi yedek planım konusunda eğitmek için iyi bir zaman olup olmadığını merak ettim. Yemek odasında hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için tekrar etrafıma bakındım, öne doğru eğildim ve gözlerinin içine baktım. "Birdie, Marcelle'in beni Güz Mahkemesi'nden isteğim dışında aldığını ve evliliğimizi yasal hale getirmek için zorla yatağa attığını biliyorsun, değil mi?"

Yanakları kızardı. "Babanın kabul ettiğini ve başlık parası ödediğini söyledi."

Sakin kalmaya çalışırken parmaklarım elimdeki çatalı sıktı. "Teknik olarak evet, bu doğru. Ama annemi ve kız kardeşimi öldürmekle tehdit etti ve işleri yasal tutmak için çeyiz parasını ödedi." Kelepçeli ellerimi havaya kaldırdım. "Ben bir mahkûmum Birdie. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Utanç içinde başını öne eğdi. "Sanırım öyle. Evet," diye itiraf etti sonunda.

Güzel. Şu anda kimsenin inkar etmesini istemem.

"Bilmenizi isterim ki, eğer 'aylık kanamamın' sonunda buradan kurtulmamış olursam, kaçıp gideceğim."

Sözcükler dudaklarımdan henüz çıkmıştı ki kafasını kaldırdı ve çılgınca etrafına bakınarak dinleyicileri aramaya başladı.

Hâlâ yalnızdık. Kapılar kapalıydı. Ateş kükrüyordu.

"Ama... Marcelle seni bulabilir." Korkmuş görünüyordu.

Başımı salladım, elini kavradım ve bakışlarını tuttum. "Sana söylediğim şey, burada kalıp o canavarın karısı ve kraliçesi olmaktansa ölmeyi tercih ederim."

Sertçe yutkundü ve boynundaki nabzın düzensiz bir şekilde atmasını izledim.

Kaşlarını çattı. "Ölmeni istemiyorum."

Bu iyiydi. Elini okşadım. "O zaman zamanı geldiğinde, buradan kurtulmama yardım edersen seni bol bol ödüllendireceğim."

Babamı ona istediği her şeyi ödemeye zorlardım.

Sonra bana baktı, yüzümü inceledi. "Onu sevdin mi?" diye sordu aniden.

Sorusu bir an için kafamı karıştırdı, Marcelle'i kastettiğini düşündüm ama geçmiş zaman kullanması kimden bahsettiğini anlamamı sağladı.

Lucien.

"Evet. Babam ve ben Lucien'e onunla evleneceğime dair söz verdik. Ve sonra Marcelle bunu benden aldı. Sonsuza kadar."

Kesinliği beni öldürdü. Krallar kirletilmiş kadınlarla evlenmezdi. Ne de boşanmışlarla. Ne de dullarla. Ya da adında skandal olan bir kadınla bile. Kraliçe olmak için mükemmel olmalısınız ve ben değildim. Lucien benimle birlikte olmak istese bile, bunu yapamazdı. Bu onun tüm soyunu ve çocuklarımızı lekeleyecekti.

"Bu doğru değil. Çok özür dilerim," dedi Birdie ve yemeğimizin geri kalanını sessizce yedik.

Öğleden sonrası Birdie ile bahçede yürüyüş yapmak ve odamda ateşin başında kitap okumak arasında gidip gelerek geçirdim. Dışarısı kesinlikle soğuktu. İnce bir kar tabakası birikmişti ve erimiyordu. Lucien'in hepimizi dondurarak tüm Yazlık Saray'ı öldürebileceğini biliyordum ama o kendini tutuyordu.

Bunun beni incitmek istemediği için olduğunu ummak zorundaydım.

O GECE, Marcelle hangi cephe toplantısına gittiyse oradan dönmüştü. Bize ateşin hemen yanında yemek servisi yaptırmıştı ama yine de havada bir serinlik vardı. Sanki Lucien'in gücünün havaya nüfuz etme yeteneği vardı.

ve sarayı arıyordu. Gücümü tam olarak kullanabilmeyi ne kadar isterdim. Açık bir pencere olmadan bile bir odanın içindeki havayı hareket ettirebilirdim. Bir pencereyi kırıp dışarıdaki sınırsız havaya erişmem gerektiğinde genellikle bunu kullanırdım. Kelepçeli bileklerime baktım ve kaşlarımı çattım. Hiç gücümü kullanmadan bu kadar uzun süre geçirmiş miydim? Büyürken gücümüzü her zaman kullanmamız teşvik edilirdi, çünkü bu onu kullanmamıza ve kontrol etmemize yardımcı olurdu. Yemek masasında tuzu rüzgâr gücüyle uzatır ya da kâğıdı odanın içinde dalgalandırırdık. Ben yaşayan en güçlü fae'lerden biriydim ve bir işe yaramaza dönüşmüştüm.

Hiçbir şey.

Şöminenin yanına yerleştirilmiş küçük masanın üzerinden Marcelle'e baktım, o bir pasaklı gibi yahnisini yerken. Nasıl bir soylu olarak yetiştirildiğini anlayamıyordum. Ona savaş haberlerini sormamıştım ve o da teklif etmemişti. Lucien'den haber almak için fazla hevesli görünmek istemiyordum ama her şeyi öğrenmek için can atıyordum.

Marcelle'in başı bana bakmak için yukarı doğru hareket etmeye başlayınca bakışlarımı indirdim ve ona meraklı bir bakış attım.

"Bu gece yatağı paylaşmak ister misin?" diye sordu. "Bu ikimizi de daha sıcak tutar." Gözleri kapalıydı ve tepki olarak kaslarımın küçük tiklerine engel olamıyordum ama vücudumun bu soruya verdiği içgüdüsel tepkiyi fark etmemesi için dua ettim.

"Aybaşındayım." Utanmış gibi yaparak karnımı tuttum. Birdie ve harika fikri için Yaratıcı'ya şükürler olsun.

Başını öne eğdi. "Biliyorum. Sadece sıcaklığı paylaşmak için. Söz veriyorum."

Hayır. Hayır. Hayır. Bütün gece bana sarılması beni delirtecekti. Saflığıma bu kadar hoyratça davrandığı için erkekliğini kesip atmak istiyordum. Annem bana görücü usulü evliliklerde bile kocanın zıfaf konusunda sabırlı olacağını söylemişti, özellikle de ilk seferinde. Biraz garip olur ve çabuk bitebilirdi ama asla sert ya da korkutucu olmazdı. Marcelle beni korkutmuştu. Çok sertti ve yaptığı şey *yanlıştı*. Bir erkeğe yalan söylemek hakkında çok şey bilmiyor olabilirdim ama bunu biliyordum. Ama buradan çıkmaya da ihtiyacım vardı. Gücüme erişmemi sağlayacak kadar bana güvenmesine ihtiyacım vardı. Belki de bunun yolu buydu.

Çok uzun süre tereddüt etmiştim ve şimdi bana şüpheyle bakıyordu. Cevabıma birazcık gerçeğin sızmasına izin vermeliydim yoksa yalan söylediğimi anlayacaktı. "Biz... yatağa girdiğimizde hevesinle beni korkuttun. Affedersiniz.

Seninle yatakta yalnız kalacağım için gerginim. Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmadım, bu yüzden... utangacım ve bu kısmın bir evlilikte nasıl gelişmesi gerektiğinden emin değilim." Yüzü aydınlandı ve elimi tutmak için uzandı. "Çok hevesli davrandığım için özür dilerim. Anlaşmadan caymaya çalışacağımı düşündüm ve sadece yapılmasını istedim. Bir dahaki sefere daha yavaş olacağım ve bundan keyif alacaksın."

O anda içimde mide bulantısıyla karışık dizginlenemez bir öfke oluştu. Hiçbir fikri yoktu. Ondan nefret ediyordum. Ölmesini istiyordum. Bana tekrar dokunacağı düşüncesi et bıçağını avucumda sıkımda neden oldu ama parmaklarımı gevşetmek için kendimi zorladım. "Eğer sadece birbirimizi sıcak tutmak içinse, sanırım bu hoşuma gider," diye yalan söyledim, sesimi hissettiğim kadar canı değil de ürkek çıkarmaya çalışarak.

Eğer beni rahatsız edecek bir şey yapmaya kalkışırsa, onu boğmaya çalışmak ve o anda ondan daha güçlü olduğumu ummak zorunda kalacaktım.

Bir esneme sesi çıkardım. "Artık yorulduğum. Ben odana çekileyim, sen sonra bana katılırsın?"

İçeri girip uyuyormuş gibi yapmak istedim, böylece yatağı sıcak tutmaktan başka bir şeye kalkışamayacaktı.

Başını salladı, gözleri parlıyordu. "Dört gözle bekliyorum."

Ondan uzaklaşırken kalbim göğsüme çarpıyordu. Ona ve bu rolü oynamak zorunda kaldığım için kendime çok kızgındım. Babama. Herkese çok öfkeliydim. Lucien yatağa girdiğimizde zorlayıcı olmazdı. Aslında, ben hazır olana kadar beni bunu yapmaya zorlamayacağını biliyordum. Asla olmayacak bir evliliğin ve bir ömrün yasını tutarken içimde keder kabardı. Kış Kralı'na karşı hissetmeme izin verdiğim tüm duygular, bu kadar kısa sürede beklemediğim derin bir aşka yol açmıştı. Babasının ona nasıl kötü davrandığını görmek beni ona daha çok sevdirdi. Onun karısı ve kraliçesi olarak Kış Sarayı'nda bir hayat hayal etmişim ve şimdi bu hayal ölmüştü.

Odama gittiğimde uzanıp dudaklarıma dokundum, Lucien'in sıcak dilini ağzımda hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu hatırladım. Bu tür bir tutku daha önce hissettiklerime hiç benzemiyordu ve bir daha hissedebileceğimi de sanmıyordum. Kesinlikle Marcelle ile değil.

Birdie kısa bir süre sonra elinde beyaz bir gecelikle odaya girdi. "Bu gece kralla aynı yatağı paylaşacağınızı öğrendim?" Gergin bir kakhaha attı. Daha önceki konuşmamızdan sonra bu bir şok olmalı.

Bakışlarım onunkilere kaydı ve kakhahası boğazında düğümlendi. "Hayatta kalıyorum," dedim ona.

Bakışlarını yere çevirirken dudakları çatıldı. "Evet, kraliçem. Özür dilerim."

Yaklaştım, bana bakana kadar çenesini kavramak için uzandım. "Üzülme. Sadece benim hakkımda şunu bil: Alışmak için ne kadar zamanım olursa olsun, o adamla *asla* mutlu bir evliliğim olmayacak."

Benim için gerçekten üzgün görünürken kaşları daha da çatıldı. Bu noktayı ona iyice anlatmak istedim çünkü o benim en büyük kaçış şansım olabilirdi.

"O zaman buradan çıkmaya yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacağım," dedi cesurca ve tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "Ben tutsakların tutulmasına yardım etmek için yetiştirilmedim. Ben bir kraliçenin nedimesiyim ve bu da *sizin* çıkarlarınızı ön planda tutacağım anlamına geliyor."

Boğazım duygularla tıkanıp kaldı. Burada benim yanımda olan birinin olmasının benim için ne anlama geldiğini bildiğini sanmıyordum. "Teşekkür ederim," demeyi başardım.

Kapının kapalı olduğundan ve hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak istercesine arkasına baktı. "Belki seni buradan çıkarabilirsek, kış kralına gidip seni geri alıp almayacağını sorabilirsin. Eminim Marcelle başka bir eş bulabilir. Bütün kadınlar ondan hoşlanıyor..."

Alaycı bir kahkaha attım ve ikimizi de şoke ettim. "Birdie, kış kralı zaten saflığını başkasına vermiş bir dul kadını kabul etmez. Ben bir kraliyet mensubuyum, sizden farklı kurallar altında yaşıyoruz."

Yüzü düştü ve bu ciddi konuşmayla onun masumiyetinin bir kısmını aldığım için nefret ettim. Belli ki umutsuz bir romantikti. "Sadece düşündüm ki-"

"Ben hasarlı malım." Üzerindeki sabahlığı çekip aldım ve kendimi tuvalete kapattım. Kapı kapandığında, kapıya yaslandım ve boğazımdan bir hıçkırık koptu.

Ben hasarlı malım. Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylememiştim ve kasvet beni bir bıçak gibi kesti.

ON ÜÇ

Birdie'den bana mutfaktan bir bıçak getirmesini isteyip sonra da onu elbisemin altına saklamayı düşündüm. Ama Marcelle onu bulursa, bütün planım suya düşerdi. Bir daha gün yüzü görmemek üzere zindana atılırdım. Rüzgâr gücüm onu yenmek için en iyi şansımdı. Gün ışığında bile, onun güneş büyüüne karşı kazanacağımı hissediyordum.

Geceliklerimi giydikten sonra Marcelle'in odasına doğru ilerledim. Masumiyetimi zorla elimden aldığı yatağa bakarken sertçe yutkundum ve yüzümü duvara dönerek içeri girdim. Ateş çıtırdıyordu ama duvarlar ve pencereler buz tutmuştu. Hava gittikçe soğuyordu. Lucien hâlâ Marcelle'e kızgın olduğunu göstermek için uzaktan gücünü gösteriyordu.

Bana huzur veriyordu. Buzla kaplı pencereye bakmak, Lucien artık bana sahip olamasa da, bizden alınanlar için bir tür adalete hükmettiği anlamına geliyordu. Sadece birkaç gün olmuştu ama elf bağlantımın Lucien'in babasını elf tedavi merkezine götürüp götürmediğini merak ediyordum. Lucien'in arkadaşları ejderha kralı ve elf kralıyla temasa geçip onlara Nightfall kraliçesinin güçlerini yuttuğu haberini verip vermediğini merak ediyordum.

Lucien'in çalışanlarının sarayı bir düğün için hazırlayıp hazırlamadığını merak ettim ve sonra neden hiç gelmediğimi merak ettim.

Umarım Marcelle'le zorla evlendirildiğim haberi ona ulaşmıştır. Aksine inanırsa bu beni öldürürdü. Piper'dan gelen ve yaktığım notu düşündüm ve annemle kız kardeşimin kurtulması için kalan küçük inanç kırıntısıyla Yaratıcı'ya dua ettim. Sonunda Marcelle'i öldürdüğüm an, ailemi güvenli bir yere götürmem gerekecekti, böylece

Adamları misilleme yapmadı. Marcelle öldükten sonra beni hâlâ kraliçeleri olarak kabul edip etmeyecekleri hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kapı arkamdan açıldı ve gözlerimi kısıtım, nefesimi düzene soktum. Ayak sesleri yatağa yaklaştı ve sonra birinin ayakkabılarını ve muhtemelen bir kemeri yere bırakma sesi geldi.

Yatak eğildi ve nefesim hafifçe kesildi. Birden Marcelle'in kolları bana sarıldı ve uykulu görünmeyi umarak yarı akıllıca bir şeyler mırıldandım.

Dokunmayın bana! Çığlık atmak istedim. Arkamdan sokulurken kolu karnımın üzerinde duruyordu, vücudu sırtıma yaslanmıştı ve bu gece buna bir son vermem *gerektiğine* karar verdim. Ya şimdi ya da asla. Bu canavara eş rolü oynayıp sabah hâlâ kendime saygı duyamazdım. Hayatta kalmak için çok şey yapardım ama haysiyetimin de bir sınırı vardı.

Beni *gerçekten* sevdiğim kişiyle birlikte olma şansından mahrum bırakan bir adamın yanında yatmak zihnimin karanlık bir yere çekilmesine neden oldu. Sonsuza kadar burada sıkışıp kalacağımı hayal ettikçe, hayata karşı normalde güneşli olan bakış açımın yavaş yavaş öldüğünü hissedebiliyordum.

Hayır.

Marcelle'in nefes alış verişini düzleşirken aklımda bir plan oluştu. Denesem de uyuyamazdım, bu yüzden serin hava odayı doldururken ve yanaklarım buz gibi havadan yanarken uyanık kaldım. Sonra titremeye başladım, etkili olması için dişlerimi birbirine vuruyordum.

Marcelle arkamdan kalktı ve doğrulup oturdu. O da titredi; hava soğuktu ama benim sandığım kadar soğuk değildi. Marcelle sönmekte olan ateşe baktı.

Yataktan kalkarak kapıya doğru yürüdü ve kapıyı kırarak açtı. "Ateşi körükleyin," diye nöbet tutan bir muhafıza emretti.

Muhafız içeri girdi ve ben dişlerimi yüksek sesle takırdatmaya devam ettim. "Marcelle, lütfen soğuğu geri itmeme izin ver, en azından saray için. Donuyorum."

Marcelle bana kuşkuyla baktı. "Sadece daha fazla yakacak oduna ihtiyacımız var," diye ısrar etti.

Başka bir muhafız hızla odaya girdi. Saçlarından ayak parmaklarına kadar ince beyaz bir buzla kaplıydı. "Kralım. Az önce ilk ölümümüz oldu, yaşlı bir adam, sınırimızın kenarında bir çiftçi. Donma orada başlıyor ve bu tarafa doğru ilerliyor."

Marcelle'in yüzünü panik kapladı ve içimi eşit ölçüde umut ve korku kapladı. Marcelle'in beni serbest bırakacağını ve kelepçeleri çözeceğini umuyordum,

ve Lucien'in bir can almış olmasından korkuyordum. Bunun ona ağır geleceğini ve gücü üzerinde çok az kontrolü olduğunu biliyordum. Krallığı bölme kararı aldıkları ve Marcelle beni çaldığı için saraya o kadar kızgın olmalıydı ki sonunda kontrolünü kaybetmişti. Babası Kışlık Saray'da ona kötü şeyler mi söylüyordu? Umarım öyle değildir. Onu korumak için orada olamamak bana acı veriyordu.

Yorganı üzerimden atarak ayağa kalktım. "Bu kadar yeter, Marcelle! Daha fazla can alınmasına gerek yok. Lucien'in donuyla savaştık kadar güçlü olan tek kişi benim."

Marcelle çelişkili görünüyordu.

"Lordum, çocuklar evlerinde ağlıyor," diye yalvardı muhafız. "Kasabada yürürken onları duyabilirsiniz. Bir şeyler yapılmalı."

Marcelle önce yüzüme sonra da kollarımdaki kelepçelere baktı. Hayatımın en uzun on saniyesini geçirdikten sonra baş muhafızına döndü. "Bana en güçlü beş adamını getir. Madelynn'in gücünü serbest bırakacağım ve derimi kemiklerimden ayırma sözünü yerine getirmesi ihtimaline karşı koruma istiyorum."

Vay canına, bunun ölmesine gerçekten izin vermiyordu. Keşke hiç söylememiş olsaydım. Beş yetenekli Güneş Muhafızının beni hedef alacağı düşüncesi planımda yoktu.

Annem ve babamla aynı anda antrenman yapardım, rüzgârı birçok yöne fırlatırdım ama asla iki kişiden fazlasına değil.

Ancak gecenin bir yarısıydı, bu da güneşten güç alamayacakları ve güçlerini sonsuza kadar kullanamayacakları anlamına geliyordu. Sadece önceki gün depoladıkları rezervlerini kullanabilirlerdi. Güçlerini benim üzerimde kullanmalarını sağlayabilirsem, ama bir şekilde kendimi koruyabilirsem, güçleri tükendiğinde saldırabilirdim.

Ama gücünüz rüzgârken kendinizi yangından nasıl koruyabilirsiniz? Rüzgâr ateşi besleyerek daha da büyümesini sağladı.

Lucien'e ihtiyacım vardı.

Boğazımda oluşmaya çalışan iniltiyi yuttum ve Marcelle'i kesinlikle öldürebileceğim sonucuna vardım, ama sonra muhafızları tarafından alt edilecek ve sonunda yenik düşecektim. Ölmek istemiyordum, yaşamak istiyordum ama Marcelle'in ayrılıkla ve Nightfall kraliçesiyle yaptığı anlaşmayla diyarı zehirlemesine izin veremezdim. Bu doğru değildi. Onu ortadan kaldırmak Lucien'in kontrolü tekrar ele almasını sağlayacaktı. Ailem ve Piper güvende olacaktı.

Açık kapı çalındı ve Marcelle ile ben Birdie'yi görmek için baktık. Uykulu görünüyordu ama elinde kalın bir pelerin vardı. "Muhafızı duydum. Leydim geceliğiyle kocasından başkası tarafından görülmemeli." Birdie krala baktı. "Bu uygun değil."

Tanrı onu korusun, böyle bir zamanda adabı önemsemişimi sanıyordu. Bu şeytani güç emici kelepçelerden kurtulacağım için çok mutluydum.

Yüzünde sinirli bir ifadeyle ona el salladı.

Birdie bana yaklaşırken pelerini salladı ve iç astarını tamamen görebilmem için açtı. İçindeki krem rengi ipek astarın üzerine karakalemle bir şeyler yazdığını fark ettiğimde kaşlarım çatıldı.

Kış Kralı geldi, diye yazıyordu.

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı ve neyse ki Marcelle o anda bana bakmıyordu çünkü neredeyse bayılacaktım. Birdie pelerini omuzlarıma doladı ve düğmelerini ilikledi, mesajını anladığımdan emin olmak için gözlerimin içine baktı.

O burada mı? Sarayda mı? Nereden biliyordu? Bana kızgın mıydı?

Aklımdan pek çok soru geçiyordu ama hiçbirini dile getiremiyordum.

"Kraliçem, gücünüz en iyi dışarıda, temiz havada mı işe yarayacak?"

Birdie bana bakarak sordu.

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Mesaj açık ve net bir şekilde alındı. Lucien sarayın dışındaydı.

"Evet," dedim çabucak. "Çatlak bir pencere donmuş havayı Summer Court'un tamamından dışarı atmak için yeterli değil."

Marcelle içini çekti, gardırobuna doğru yürüdü ve kendi pelerini giydi. "Bu çabuk olacak mı?" diye sordu.

Omuz silktim. "Kış Kralı'nın benimle savaşıp savaşmayacağına bağlı."

Marcelle bu fikirden rahatsız olmuş gibi görünse de başını salladı. Baş muhafız geri döndüğünde, yanında getirdiği beş muhafıza yakından baktım ve üçünün kadın olduğunu görünce şaşırdım.

Beni şaşırtan kadınların güçlü olması değil, onlardan birini öldürmek ya da yaralamak zorunda kalabileceğim gerçeği idi. Aklımda, bir erkeği öldürmek benim için daha kolaydı. Bunun benim hakkımda ne söylediğini bilmiyordum ama başka bir kadını öldürmek bana doğru gelmiyordu.

Onları bayıltmaya ya da uzağa uçurmaya çalışırdım ama iş o noktaya gelirse... Bu kelepçelerden kurtulmak ve bir daha asla içine girmemek için her şeyi yapardım.

İnsanları öldürmeyi düşündüğüme bile inanamıyordum. Marcelle ile başlamıştı ve şimdi beş hayat daha benim merhametime kalmak üzereydi.

Bu muhafızların canını alabilir miydim? Marcelle bizi odadan çıkarıp koridora götürürken merak ettim.

Bileklerimdeki kelepçelere baktım. İçimdeki boşluk hissi, sihriime erişimim olmadığını hatırlatıyordu ve bununla yaşayabileceğimden emin değildim.

Evet, kendime söyledim. Bu zincirlere geri dönmekle tehdit edilseydim, özgür olmak için cinayet işlerdim.

Dış kapıya ulaştığımızda Marcelle Birdie'ye döndü. "Artık sana ihtiyaç yok. İyi geceler," dedi ve onu kovdu.

Bana baktı ama hiçbir şey belli etmedi. Sadece çenesini bir kez eğdi ve sonra koridordan odasına doğru yürüdü.

Kış kralı geldi.

Pelerininin iç tarafında yazan kelimeler beni hem endişelendirdi hem de rahatlattı. O adamın öfkesini bildiğimden, Lucien Marcelle'i isteyerek terk ettiğimi ya da ona karşı komplo kurduğumu düşünürse, bu gece ölümümle de karşılaşabileceğimi biliyordum.

Kapılar açıldığında bizi soğuk hava karşıladı. Marcelle sıkıntıyla homurdandı.

Kasaba meydanına bakan ön merdivenlere adım attığımda Güneş Muhafızları arkamda yayıldı. Tüm çatılar beyaza bürünmüştü ve nefesim önümde bir nefeslik havaya dönüşmüştü. Gökyüzünden parçalar halinde kar yağıyor ve donmanın acısı bedenimi kaplarken tenim sızlıyordu. Bu bana yıllar önce büyükannemi kaybettiğim o geceyi hatırlattı. Nefes aldıkça ciğerlerimi yakan, tüylerimi diken diken eden bir soğuktu. Yine de bu sefer düşüncelerim kış kralına öfke değil, ona karşı merhamet doluydu. Gücünüzden, istemeden de olsa insanlara zarar verebileceğinden korkmak, daha önce hiç tecrübe etmediğim bir şeydi.

Sarayın açık avlusunda durdum ve Marcelle gözlerimin içine bakarken bileklerimi havaya kaldırdım. "Çatıda bir okçum var. Eğer bana zarar verirsen, boynuna bir ok saplar." Sonra öne doğru eğildi ve dudaklarıma istenmeyen bir öpücük kondurdu.

Kaskatı kesildim, gözlerim çatıya doğru kayınca bir okçunun çömelmiş, yayını bana doğrultmuş olduğunu gördüm.

O anda içimi dizginlenemez bir öfke kapladı. Marcelle uzandı ve sihrini kelepçelere bastırdı. Kelepçeleri kollarımın üzerine kapatan o olduğu için sadece o açabilirdi. Bir klik sesi duyuldu ve kelepçeler yere düşerken benden uzaklaştı. Beş Güneş Muhafızı etrafımı sardı ve ben de rüzgârı içime çekerek nefes aldım.

Gücümün kuyusunun açıldığını hissettiğimde gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. O ana kadar gücüme erişmenin beni ne kadar tamamladığını, kim olduğumu ne kadar tanımladığını fark etmemiştim.

Erkek Güneş Muhafızlarından biri tam önümde duruyordu, elleri sanki yanlış bir dönüşte başımı alevler içinde bırakmaya hazırmış gibi havadaydı.

"Spring Court'a uçmak istemiyorsan çekil," diye homurdandım ve o da arkamda duran Marcelle'e baktı.

Muhafız kraldan gerekli izni almış olmalı, çünkü hareket etti.

Zihnim tüm olasılıklarla yarışıyordu. Marcelle'i nasıl saf dışı bırakabilir ve iş bitene kadar okçudan nasıl kaçabilirdim? Rahatlamaları için önce kasabayı donmuşlardan temizliyormuşum gibi görünmem gerektiğini biliyordum. Basit bir nefes vererek etrafımdaki havayı ittim. Her yerdeydi, saçlarımda, avlunun saçaklarının altında, ciğerlerimin içinde. Yere çökmüş olan sis, devasa bir rüzgârla birlikte hareketlendi ve benim isteğim üzerine kasabanın içinden geçti. Kar taneleri ve bulutlar da onunla birlikte hareket ederek daha sıcak bir havaya yol açtı. Aklıma parlak bir fikir geldiğinde saçlarım havaya kalktı ve savruldu.

"Marcelle!" Rüzgârın üzerinden seslendim. Bir adım öne çıktı, yanıma geldi.

"Muhafızlarınız güçlerini ateşe yönlendirsin. Ben de donu eritmek için kasabaya sıcak hava göndereceğim."

Yüzünü görmedim, elimdeki işe çok odaklanmıştım ama hoşuna gitmiş olmalı ki yapmaları için havladı.

Keşke Marcelle'i öldürmeden önce güçlerini tüketmelerini sağlayabilseydim. Bu durumdan canlı çıkmayı başarabilirdim.

Okçuyu çatıdan aşağıya uçurabilirdim ama Marcelle görmeden olmazdı. Muhafızlar güçlerini teker teker yakıp avuçlarına ateş çağırırken zihnim hızla çalıştı.

Rüzgârımı hafifçe ellerinin içine ve dışına gönderdim, ısıyı topladım ve kasabaya dağıttım. Pencerelerin ve çatıların buzları erimeye başladı ve sıcaklık dramatik bir şekilde yükseldi. Kar

zemini kaplayan su birikintilerine dönüştü ve yolun kenarındaki drenaj hendeklerinde bir dere akmaya başladı. Kar yağışı durdu.

"İşe yarıyor!" Marcelle'in sesi heyecanlıydı.

Yaptığım şeye karşı hiçbir direnç hissetmiyordum, bu da bana kış kralı buradaysa bile benimle savaşmadığını gösteriyordu. Dondurucu hava ve buz gibi sis kasabadan kolayca uzaklaşıyordu.

Biraz fazla kolay.

Bana yardım ediyor.

Lucien her neredeyse... sıcaklığın bu kadar hızlı yükselmesine ben neden oluyormuşum gibi görünmesi için gücünü geri çekiyordu.

O sırada Marcelle yanıma doğru eğildi, dudakları yanağıma değdi. "Her bir altın parçasına değdin," diye mırıldandı.

İşte o zaman patladım. İçimde onun yarattığı kafesteki canı hayvan serbest kaldı.

Gücümün tam kapasitesini hiç test etmemiştim. Bir ağacın kabuğunu saniyeler içinde soyabileceğimi ya da bir elmanın kabuğunu soyabileceğimi biliyordum. Bin kiloluk bir kayayı bir dağdan fırlatabilir ya da bir ağacı ikiye bölebilirdim. Eğitim sırasında bana iki taraftan saldıran annem ve babamla aynı anda savaşmak zorunda kalmıştım. Ama Marcelle'in sabrımı sınadığı ve yetersiz bulduğu ana kadar ne kadar güçlü olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Rüzgâr sanki ondan yapılmışım gibi içimden fişkırdı. O anda, sanki artık var değildim. Rüzgâr olmuştum ve aynı anda her yerdeydim. Büyüm yirmi metrelik bir yarıçap içindeki her şeyi okşadı, nerede olduğunu algıladı ve sonra patladı. Etrafımı saran muhafızlar üç metre havaya uçtu, aynı anda Marcelle'in bedeni de kalenin taş duvarına çarptı ve orada kaldı.

Çünkü ben rüzgârdım ve rüzgâr her yerdeydi, okçunun oku bıraktığı anı hissettim. Ok havada savruldu ve ben onu parçalara ayırdım.

"Mantıklı ol!" Marcelle ona doğru yürürken çığlık attı, rüzgârı da yanıma alarak avluda bir huni oluşturdum. Verandayı tutan ahşap kirişler gıcırdadı ve taşların arasındaki harç kuma dönüştü. Ayaklarım yerden kesildi ve uçup gitmemek için odaklanmak zorunda kaldım.

Makul mü? O piç kurusu bana yaşattığı onca şeyden sonra onunla konuşmamı mı istiyordu? Bir cevabı bile hak etmiyordu. Ölümü hak ediyordu.

Rüzgâr hunisini sıkışmış bedenine doğru fırlattım ve acı dolu çığlıkları gecenin serinliğini yırttı. İlk birkaç saniye onun acı çektiğini duymak bana keyif verdi ama sonra derisinin parçaları vücudundan ayrılmaya başladı ve çığlıkları inlemelere ve merhamet yakarışlarına dönüştü ve kalbim yumuşadı.

Bu bir işkenceydi. Bu ben değildim. Temiz ve hızlı bir ölüm daha insancıldı. Bununla yaşayabilirim.

Öfkem hafifçe dağıldı. Rüzgârı geri çektim ama onu havada asılı tuttum, sırtı soğuk gri taşa dayanırken kolları ve bacakları bir yıldız gibi dışarıdaydı. Yüzündeki ve kollarındaki birkaç noktadan kan akıyordu. Ellerinde sanki bana saldırmak istiyormuş ama gücü yokmuş gibi titrek alevler tutuyordu.

Ona yaklaştım, nefes alış verişini ve ciğerlerine çektiği havayı ölçerken bakışlarımı ondan ayırmadım.

"Marcelle, sen-"

Kelimeler ağzımdan henüz çıkmamıştı ki soğuk bir rüzgâr sırtıma çarptı ve ardından bir düzineden fazla jilet gibi keskin buz sarkıtı Marcelle'in vücuduna saplandı. Boynu, göğsü, kolları, bacakları ve karnı aynı anda delinmişti. Bir kelebeğin tahtaya yapışması gibi sıkışmıştı. Ağzından kan damlayıp başı öne düştüğünde, sesi boğazında boğulurken zar zor bir feryat kopardı.

Ölmüştü.

O anda Lucien Thorne'un arkamda olduğunu biliyordum ama henüz arkamı dönüp onunla yüzleşecek cesaretim yoktu.

"Madelynn." Lucien'in sesi kalp ağrısı ve acıyla dolu bir fısıltı gibiydi.

Gözyaşlarım görüşümü engellemekle tehdit ediyordu, bu yüzden onları hızla geri kırıştırdım ve derin nefes alıp verdim.

Orada öylece durdum, şok, keder ve *utanç* içinde donup kalmıştım. Lucien'in Marcelle'i benim öldürmeme gerek kalmasın diye öldürdüğünü biliyordum ve artık özgürdüm.

"Şeker eriği," diye denedi Lucien.

Dudaklarıma bir gülümseme getirmeliydi, bana karşı hala biraz şefkat gösteriyor olması, kızgın olmaması. Ama bildiğini sanmıyordum, bunun boyutunu bilmiyor olmalıydı...

Sonunda dönüp kış kralına baktım. Hatırladığımdan daha yakışıklı görünüyordu ama bakışlarım hemen arkasında duran dev kara ejderhaya kaydı.

Ejderha kralıydı.

Kutsal Fae, buraya ejderha kralıyla mı *uçmuş*? Demek üç sarayın ordularını bu şekilde geçmiş. *Uçmuş*.

Sersemliğimden sıyrılıp alt dudağım titrerken başımı yukarı kaldırdım ve Lucien'in sert bakışlarını yakaladım. "Lucien, Marcelle ve ben bir şahit eşliğinde bir arabada evlendik ve daha sonra..." Sesim kesildi. "...o evlilik benim isteğim dışında gerçekleşti. Her şey yasaldı. Bu yüzden artık saf olmadığımı bildirmekten üzüntü duyuyorum."

Lucien'in yüzünde öfke parladı ve bir soğuk hava dalgası tenime çarparak gözyaşlarımın yanaklarıma düşmesine ve orada donmasına neden oldu. Avuçlarından fırlayan buz bıçakları arkamdaki Marcelle'in bedenine çarptı. Döndüm ve kasık bölgesinin dört buz parçasıyla delindiğini fark ettim.

Tahmin ettiğim gibi, olayın boyutunu bilmiyordu.

Lucien'e dönerek gözlerimi kapattım, onu bu şekilde görmeye dayanamıyordum ve sonra öne doğru itildiğini duydum. Elleri çenemi kavradı ve sonra dudakları dudaklarımın üzerindeydi. Şok içinde nefesim kesildi ve gözlerimi açtım.

Benden uzaklaşan Lucien bakışlarımı karşıladı. "Madelynn Windstrong, Seninle ilgili *her şey* saf. Gülüşün, kalbin, iyi niyetin."

Söyleyecek söz bulamıyordum... "Ama kararnameler bir kraliyet mensubunun saf olması gerektiğini belirtiyor-"

"Sence ben saf mıyım?" diye dürüstçe sordu ve ben kızardım. Kontrol etmenin bir yolu olmadığı için erkekler bu konuda hiçbir zaman sorumlu tutulmadı. "Seni *hiçbir zaman* saflığın için istemedim Madelynn ve yarın bu hükmü değiştireceğim."

Bu bende bir parça gülümseme yarattı. "Ama ben... evliyim." Zihnim Lucien'in ne söylediğini, nasıl davrandığını kavrayamıyordu.

Lucien, Marcelle'in buz sarkıtlarıyla duvara çivilenmiş cesedini işaret etti. "Teknik olarak artık bir dulsun."

Boğazımdan bir hıçkırık kaçtı. "Lucien, ne diyorsun? Beni hâlâ istiyor musun?"

Umutlanmaya izin veremezdim. Lucien bana delirmişim gibi baktı. "Eski dostumu, ben her şeyi dondururken beni diyarın öbür ucuna uçurmaya sırf arkadaş olalım diye ikna etmedim Madelynn."

İçimden kahkahalar yükseldi, sonra hızla kollarına atıldım, yüzünü ve köprücük kemiğini öpücüklerle boğdum. Kollarını bana doladı ve günlerdir ilk kez kendimi güvende hissettiğimde bana sarıldı. Ona bakmak için geri çekildim. "Sen iyi bir adamsın, Lucien Thorne."

"Şşş." Orada kimsenin olmadığından emin olmak istercesine omzunun üzerinden baktı. "Korumam gereken bir itibarım var."

Marcelle beni evimden sürüklediğinden beri içimde tuttuğum küçük umut ışığı kükreyerek canlandı. "Seni seviyorum." Eğildim ve onu tekrar öptüm, dudaklarım aç bir şekilde onunkini arıyordu, bunun uygun olmadığını ve teknik olarak tam bir yıl boyunca bekâr kalan kederli bir dul olmam gerektiğini umursamıyordum.

Kuralları unut.

Bundan sonra kendim ve mutluluğum için yaşayacaktım.

Lucien hevesle öpücüğüme karşılık verdi ve sonra geri çekilip ejderha kralına baktı. "Artık gitmeliyiz. Nightfall kraliçesi sınırında bir savaş başlattı ve bizden çaldığı fae güçlerine sahip savaşçılardan oluşan koca bir ordusu var."

Gözlerimin açıldığını hissettim. "Ve sen benim için mi geldin? Deli misin sen?" Bana yarım yamalak bir gülümseme verdi. "Birazcık."

Yani çalınan güçleri halkına vermişti! Bu hiç mantıklı değildi, büyüden nefret ederdi. Ya da belki de sadece kendisinde olmadığı için nefret ediyordu ve şimdi sahip olduğu için, ona sahip olan tek kişi olmak istiyordu.

"Yazlık Saray'a ne olacak? İlkbahar ve Sonbahar'a?" Annemle babamı, kız kardeşimi, Birdie'yi ve buradaki tüm masum insanları düşünerek sordum.

Lucien bana öfke ve incinmişlik karışımı bir bakış attı. "*Hazeville* yatağını yaptı, içinde yatabilirler! Unutun onları. Kendi başlarındalar." Bizi ejderha kralına götürmek için döndü ve ben de kolunu çektim.

Yüzünü bana döndüğünde bakışları hafifçe yumuşadı.

"Sevgilim," diye mırıldandım ve sanki bir şey soracağımı biliyormuş gibi kendini çelikleştirdi. "İnsanlar sadece korkmuşlardı ve Marcelle onları zorlamış ya da bazı oyları taklit etmiş olabilir, bilmiyoruz."

Lucien başını salladı. "Sahte değildi. Buraya uçmak zorunda kalmamın nedeni at sırtında gelmeye çalıştığımda savaşa girmemdi. Güz, Bahar ve Yaz Muhafızlarının *hepsi* bana saldırdı."

Kaşlarını çattım, haklı olduğunu biliyordum ama Birdie'yi ve ayrılmaya karşı çıkan babasını düşünüyordum. Sonra aklıma bir fikir geldi. "Eğer Nightfall kraliçesi fae'lerin tekrar birleştiğini ve Marcelle'in öldüğünü görürse, geri adım atabilir, bu da sana gidip Kral Moon'u görmen için zaman kazandırır." Axil Moon, daha önce hiç tanışmadığım ve hakkında çok az şey duyduğum münzevi kurt kralıydı ama Lucien'in Zaphira'ya karşı tüm ırkları birleştirme planının ayrılmaz bir parçası olduğunu biliyordum.

Kış Kralı iç çekti, kederli görünüyordu. "Onda Yaz ve Güz gücü var. Dün gece denediğimde beni defetmeye yetecek kadar."

Üzerime bir şok çöktü ve bu şok öfkeye dönüştü. "Rüzgâr gücü mü var?" "Çok fazla, sanırım birden fazla Fall fae'den geliyor."

Şu hırsız! Kayıp fae'lerimizden kaçtığı için gerçekten sadece bilimsel deneylerdi? Onları aylardır mı alıyordu? Bunu düşününce midem bulandı.

Öfkemi yatıştırmaya çalışırken rüzgâr arkamda hızlandı. "Marcelle öldü, bu da beni Hazeville'in kraliçesi yapıyor. Taç giydim. Halkımı toplayıp seninle Kış Sarayı'nda buluşacağım. Seninle tek vücut olarak savaşacağız ve sonra sen ve ben evleneceğiz, böylece Fae'lerin Thorngate'e geri dönüşünü sağlamlaştıracacağız."

Lucien sertçe yutkundu, gözleri ay ışığında gümüş gibi parlıyordu. "Bundan anladığım tek şey hâlâ benimle evlenmek istediğindi."

Uzanıp ellerimi saçlarında gezdirirken göğsümden kahkahalar yükseldi. "Elbette hâlâ seninle evlenmek istiyorum. Ama halkımızı ilk sıraya koymalı ve Nightfall kraliçesini geri püskürtmeliyiz."

Lucien sanki insanları ön planda tutma fikrine katılmıyormuş gibi homurdandı.

Göz ucuyla bir Güneş Muhafızları birliğinin yaklaştığını gördüm.

İleri atılarak Lucien'i iffetle öptüm ve sonra onu ejderha kralına doğru ittim. "Savaş alanında görüşürüz."

Kaşlarını çattı, kımıldamadı. "Hayır, seni bir daha terk etmeyeceğim."

Marcelle'in cesedine baktım. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Söz veriyorum."

Eminim beni herkesle dövüşürken görmüştür. Marcelle konusunda yardıma ihtiyacım vardı çünkü ona işkence etmek istemiyordum. Yumuşak davrandım ama onu öldürmeye niyetliydim.

Lucien gitmemiştii ve şimdi muhafızlar yaylarını ve kılıçlarını çekip avuçlarında güneşi tutuşturarak bize ulaşmışlardı. Diğer Yazlık Saray sakinleri de bu kargaşanın ne olduğunu görmek için evlerinden dışarı çıkıyorlardı. Bakışları Marcelle'in cesedine takıldığında nefesleri kesildi ve şok içinde ağızlarını kapattılar. Gözlerini Marcelle'in ölü bedeninden Kış Kralı'na diktiler.

Muhafızlara bir rüzgâr fırlattım ve kılıçları ve yayları yere çarptı. "Geri çekilin!" diye bağırdım. "Marcelle vatana ihanetten yasal olarak idam edildi. Artık kraliçeniz ve lideriniz benim ve eğer bununla ilgili bir sorunuz varsa Cinder Dağı'na kaçabilirsiniz," dedim onlara sert bir şekilde. Bir ayaklanma için zamanımız yoktu.

Ejderha kralı solumuzda durduğu yerden kıkırdadı ve ben irkildim. "Özür dilerim," diye mırıldandım ona. Cinder Dağı onun topraklarındaydı ama herkesin hayattan memnun olmadığına oraya gittiği iyi bilinirdi.

Muhafızlar önce birbirlerine, sonra da duvarda asılı duran Marcelle'e baktılar.

"Gece Kraliçesi şu anda Kış Sarayı'na saldırıyor," dedim onlara. "Ona karşı birleşmeliyiz yoksa bizi teker teker avlayacak!"

Tek bir muhafız bile kımıldamadı. Hepsi Lucien'e mutlak bir nefretle bakıyordu. O da onlara ters ters bakıyordu.

"Kraliçenizin önünde eğilin!" Lucien homurdanarak onlara doğru ilerledi. "Yoksa hepinizi dondururum ve tüm bu maskaralıkla işim biter."

Etrafımızı saran muhafızlar ve insanlar tereddüt ederek birkaç adım geri çekildiler ve ondan uzaklaştılar, ama sonra soğuk havanın bir tokat gibi üzerlerine çarpmasıyla dizlerinin üzerine çöktüler. Teker teker diz çöktüler.

Tamam, onların sadakatini kazanmak isterdim ama korku da işe yaradı.

"Marcelle nişanımı rızası dışında çaldı!" Lucien, biriken kalabalığın duyabileceği şekilde bağırdı. "Geleceğimi elimden almaya çalıştı ve bizi zayıf göstererek büyük topraklarımızı böldü. Şimdi de Nightfall kraliçesi saldırıyor ve bana kalsa hepinizi kendi başınızın çaresine bakmak zorunda bırakırdım."

Konuşma yazma becerileri üzerinde çalışmamız gerekiyordu.

"Ama hükümdar kraliçeniz olarak bu bana bağlı..." Yoğun enerjisini yatıştırmayı umarak Lucien'in yanına yaklaştım. "...ve bu yüzden benimle Kış Sarayı'na gelir ve birlikte savaşırsanız, üzerimize geleceği kesin olan savaşa karşı iyi korunmanızı sağlayacağıma karar veriyorum. Sizi kendi ailemi koruduğum gibi koruyacağım."

İnsanlar kendi aralarında endişeyle baktılar ama sessiz kaldılar, korku içinde donup kaldılar. Kimse savaş istemiyordu, bunu anlıyordum ama savaş bize gelmişti.

Dev siyah ejderha kralı endişeyle kanatlarını çırpı.

"Gitmeliyiz," dedi Lucien bana. "Benimle gel. Diğer saraylar da bize katılırsa ne âlâ, ama katılmazlarsa bırakalım kendi hatalarını sonra yaşasınlar. Artık onları korumak umurumda değil. Hükümdarlığımın topraklarımıza getirdiği rahatlık ve huzur için nankörlük ediyorlar."

Ahh. Bunu fısıldamadı. Tam ne yapacağıma karar verirken Birdie birden ortaya çıktı. Arkamdan atladı ve "Dikkat et!" diye bağırdı. Uyarı dudaklarından henüz çıkmıştı ki bir ok karnıma saplandı. Bağırsaklarımda daha önce hiç yaşamadığım yakıcı bir acı alevlendi. Her şey o kadar hızlı oldu ki, bir okla oyulduğumu fark etmem çok uzun sürdü. Ağzım şokla açıldı ve sonra her şey bir anda oldu.

Lucien'in göğsünden acı dolu bir çığlık yükseldi ve ellerinden fırlayan buz sarkıtları çatının tepesinde bana saldıran okçuyu delip geçti. Okçunun bedeni bir un çuvalı gibi yere düştü.

Öldü.

İnsanlar ve çevredeki muhafızlar nefes nefese kaldı ve korku içinde geri çekilmeye başladı, aralarında fısıldaşmalar başladı.

"Kimse kımıldamasın yoksa hepinizi dondururum!" Lucien böğürdü ve durdular. "Sizi *nankör*, aşağılık insanlar. Ne cüretle onu öldürmeye çalışırsınız!" Bulutlar yuvarlanırken gökyüzü gök gürültülü bir alkışla gevşedi. Sesi paniğin eşiğinde geliyordu. Gökyüzünden kar kümeleri düşerken sıcaklık düştü.

Birdie yanıma koştu ve ben düşerken beni yakaladı. Çok garipti. Bu yüzden ölebileceğimi ve geriye kalan tek anlarımın bunlar olabileceğini biliyordum ama yine de düşünebildiğim tek şey Yaz Sarayı'nın veraset sırasıydı. Hâlâ bölünmüş bir ulustuk ve Marcelle gitmişti, şimdi de ben yaralıydım... "Birdie, Prens Mateo'yu Marcelle onu nereye gönderdiyse oradan geri getirmelisin. Ben dönene kadar yetki onda..."

Aramızda söylenmemiş sözler de geçti. *Ben ölürsem yetki onda.* Başını salladı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Ölüyken bile mükemmel bir kraliyet mensubuydum. Annem gurur duyardı.

Lucien o anda oradaydı, beni Birdie'nin kollarından çekip aldı ve göğsüne bastırdı. Avluda ejderha kralının beklediği yere doğru koşarken homurdandı. Omzunun üzerinden baktığımda tüm askerlerin ve kasaba halkının diz çökmüş, Lucien'in onları dondurarak öldürmesinden korktukları için kıpırdamadan durduklarını gördüm. Lucien'in gözleri kalabalığı taradı, sanki her an onları buz kütlelerine dönüştürmeye hazırdı.

Ejderha kralının tepesindeki bir tür eyere bağlı olan sepete adımını atarken ona sarıldım.

"Cidden uçmak üzere miyiz?" Midemdeki ıslaklığı ve acıyı görmezden gelmeye çalışarak mırıldandım.

Lucien elini yarama bastırmaya devam etti, içime saplanmış olan ok hâlâ parmaklarının arasından dışarı çıkıyordu. "Evet ve diğer durumlarda oldukça eğlenceli."

Bununla birlikte ejderha kralın kanatları açıldı ve yerden tekme atarak uçmaya başladı. Boğazımdan bir şaşkınlık çılgılığı koptu ve ardından öksürdüm, yeni bir acı dalgasıyla irkildim. Daha önce hiç böyle bir acı hissetmemiştim. Keskin ve sıcaktı ama aynı zamanda derin ve zonkluyordu.

"Shhh..." Lucien beni vücuduna bastırdı, öyle sıkı sarıldı ki hem acıttı hem de iyi hissettirdi.

Gözlerinin içine baktım ve yüz hatlarını gölgeleyen mutlak dehşetten yaramın kötü olduğunu anladım. Ani ve keskin bir soğukluk midemi deldi ve nefes nefese kaldım, neredeyse bayılacaktım.

"Üzgünüm, yarayı dondurmak zorunda kaldım. Çok fazla kanama var." Sesi kendini kaybetmek üzereymiş gibi geliyordu ve ona bunu yaşattığım için kendimi kötü hissediyordum. Annesini kaybettikten ve korkunç bir babaya sahip olduktan sonra, onun hayatında iyi bir şey olmaya çalışmak istedim.

Görüşümün kenarlarında siyahlık dans ediyordu ve onu kovmak için hızla gözlerimi kırptım. Beni nereye uçurduğu, amacının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Lucien?" Fısıldadım.

"Evet, erik şekeri?" Alnını benimkine yasladı.

Uzanarak yüzünü okşadım ve bakışlarıyla yüz yüze geldim. Yaratıcı'nın yanına gitme ihtimalime karşı bir şeyi bilmesine ihtiyacım vardı. "Ben seni seçerdim. Krallıktaki herhangi bir erkeği seçme şansım olsaydı bile seni seçerdim," dedim ona. Görücü usulü evlilikler, istenildiğinize dair iyi bir güven vermiyordu. Babamın katkısı ya da kraliyet soyumuz ve önümüze konan kurallar ne olursa olsun, onun benim seçimim olduğunu bilmesine ihtiyacım vardı.

Boğazında bir inilti düğümlendi ve sonra her şey çok soğuk oldu. Bunu Lucien mi böyle yapıyordu yoksa ruhum sonunda atalarımın yanına mı gidiyordu bilemiyordum.

"Benimle kal!" Lucien omuzlarımı salladı ve göz kapaklarım açıldı. Uyuyakalmış mıydım? Ne zaman? Gökyüzünden kar kümeler halinde düşerken ve gök gürültüsü etrafımızda şakırdarken titredim, dişlerim takırdadı.

"Özür dilerim aşkım. Seni soğuk tutmak zorundayım yoksa kan kaybından öleceksin," dedi Lucien ve sonra inişe geçtik.

Gıcırdayan dişlerimin arasından ona "Artık acımıyor," dedim. "Hiçbir şey hissetmiyorum..."

Bunun üzerine paniklemiş görünüyordu ve görüş alanımın kenarlarındaki siyahlık her şeyi kaplayana kadar genişledi. Birdenbire karanlığın içinde boğuluyordum. Ağır bedenim sanki düşmüştü ve sonunda özgürdüm.

OceanofPDF.com

ON DÖRT

LUCIEN

Madelynn'in bedeni kollarımda gevşedi ve en kötü kabusum hızla gerçeğe dönüştü. Boynuna uzanarak soğuk parmaklarımı oraya bastırdım.

Hiçbir şey.

"Nabızı atmıyor!" Eski dostumun bu konuda bir şeyler yapabileceğini umarak Drae'ye bağırdım. Kış göğünü yararak daha hızlı alçalırken kanatları daha sert pompalanıyordu.

Böyle bir şey olmayacak.

Madelynn'in yüzüne baktım, her çilini ve kıvrımını inceledim. Sanki Yaratıcı Madelynn'i yarattığı gün, bir şaheser yaratmak için yola çıkmış gibiydi. Yüzü porselenden oyulmuştu ve burnunun her tarafı çillerle kaplıydı. Sivri çenesi tüm kafasını bir kalbe benzetiyordu ama en sevdiğim şey, içinde ateş parçaları sıkışmış gibi duran turuncu ve kızıl saçlarıydı. Renkler açığa ve güneş ışığının vurup vurmamasına göre değişiyordu. Başparmağımı yumuşak pembe dudaklarının üzerinde gezdirdim ve annem öldükten sonra kalbimde biriktirdiğim hayat o anda yok oldu. Her şeyi ve insanları seven biri olarak doğmuştum ama babam her sarhoş olduğunda içimdeki sevgiyi söküp atıyor, nefrete ve intikama dönüştürüyordu. Sevgimi canlı tutan tek kişi annemdi ve sonra o da öldü ve ben kayboldum. Sevdiğim genç kız beni aldattığında

En iyi arkadaşım Raife ile kalbim karardı ve onu çelikle kapladım, kimseye geçit vermedim.

Sonra Madelynn'in kız kardeşiyle rüzgârda dans ettiğini, güneşin saçlarını kükreyen bir ateş gibi aydınlattığını gördüm ve sanki göğsüme bir tekme yemiş gibi oldum. Kalbim titreyerek canlandı, çelik kafesini bıraktı ve hala çarpmak istediğini bana bildirdi.

Ona sahip olmalıyım.

Madelynn'i beni ilk gördüğünde benden nefret ettiği için suçlamadım. Etrafımdaki söylentilerin korkunç olduğunu biliyordum, hatta bazıları doğrudu. Ama Marcelle ve Summer fae'lere karşı beni savunduğunda ve sonra tekrar babama karşı çıktığında, ona kolayca aşık oldum.

Kalbimin ve ruhumun sahibiydi.

Bu kadın için her şeyi yapardım ama artık o yoktu.

Beni hep terk ediyorlar.

Etrafımızda soğuk bir kar fırtınası eserken gökyüzüne doğru çılglık attım. Güçlerim tehlikeliydi ve kontrol edilmezse insanları öldürebilirdi ama şu anda umurumda değildi. Kederim beni tüketmişti.

Drae hızla düştü, o kadar hızlıydı ki Madelynn'in sepetten uçmasını engellemek için göğsüme bastırmak zorunda kaldım.

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Belki de Summer'da bir şifacı bulmaya çalışmalıyım ama ona yardım edebilirler miydi? Marcelle'i daha yeni öldürdük ve orada hiç şifacı elf yoktu, değil mi? Şimdi her şeyi sorguluyordum, bu ana gelene kadar verdiğim her kararı.

Birdenbire en eski arkadaşım ve başımın en büyük belası Raife Lightstone, Drae'nin sırtındaki sepete atladı.

Avalier'deki en iyi şifacıydı. Ama ölüleri geri getiremezdi.

"O gitti." Sesimin içi boştu, ölü gibiydi. Kalbim son atışını yaptı ve sonra etrafına bir daha asla çözülmeyeceğine yemin ettiğim bir buz duvarı örmeye başladı.

Yaşayan başka bir ruhu asla sevemezdim, bu sadece hayal kırıklığıyla sonuçlanırdı. Ve asla onun gibi olamazlardı. Madelynn Windstrong'un yeri doldurulamazdı.

Raife elini Madelynn'in yüzüne götürdü ve ağzı açık kaldı. "Henüz ölmedi. Kalp atışları çok zayıf ama yaşıyor," dedi Raife ve parmaklarımı sıkamak için kavradı. Yüzünü buruşturdu: "Kardeşim, parmakların nabzını hissetmek için çok soğuk. Şu fırtınayı dindir de onu içeri alayım!" diye çıkıştı bana.

Yaşıyor muydu? Ona baktım: dudakları morarmıştı, göğsü kıpırdamıyordu. Emin miydi?

Nereye indiğimizi göremiyordum, fırtına çok şiddetliydi, beyaz bir denizdi. Raife'yi en son Kış Kalesi'nde bırakmıştım, o yüzden oraya yakın bir yerde olmalıydık.

Raife aniden uzanıp Madelynn'i kollarımdan çekmeye çalıştı ve bu beni harekete geçirdi.

"O çok soğuk. Fırtınayı dindir, kardeşim. Onu ateşin yanına götürmem lazım." Raife sanki aklımı başıma getirmeye çalışıyormuş gibi omuzlarımı hafifçe salladı.

"Kanı durdurmak için onu dondurmak zorunda kaldım," dedim ona düşüncesizce. Hâlâ hayatta olabileceği umudunu kendime vermek istemiyordum. Kendimi sersemlemiş gibi hissediyordum. Sanırım şoka girmiştim ve bundan nasıl çıkacağımı bilmiyordum.

"Lucien, onu donduruyorsun!" Raife bağırdı ve önümde mor bir ışık patladı. Büyüsü üzerimdeki her türlü şoka çarptı ve dağıldı. Sanki zihnimdeki fırtına bulutları anında dağıldı. "O yaşıyor," dedi tekrar.

Bu sefer üzerime çığ gibi düştü.

Hava üzerindeki gücümü anında kaybettim. Ayağa kalkarak Madelynn'i göğsüme bastırdım ve sepetten dışarı fırladım. Ayaklarım dizlerime kadar gelen kara battı ama kasabamı fırtınayla vurduğum için kendimi kötü hissetmeye vaktim yoktu.

Yaşıyor. Yaşıyor. Yaşıyor.

Son kar parçaları da yere döküldü.

Ben sarayımın açık giriş kapısından içeri koşarken Raife de benimle birlikte koşuyor, parlayan mor elleri Madelynn'in yarasının üzerinde geziniyordu. Karla kaplı botlarım serin taş zeminde kayarken onu salondaki ateşin önüne getirmek için uğraştım.

Gevşekti, saçları başının etrafında yarı donmuş parçalar halindeydi ve dudakları morarmıştı. Kanamaması için yarayı soğuk tutma çabam sırasında onu dondurarak öldürmüş olmaktan korkuyordum.

Raife'nin güçlü eli omzumu kavradı ve sıktı. "İyi yapmışsın. Aksi takdirde bunu başaramazdın," dedi bana.

Bir gün çok yakında evlenmeyi umduğum kadının önünde diz çökerken yarım adım geri çekildim. Raife ve Drae bir zamanlar en yakın arkadaşlarımdan bazılarıydı ama birbirimizden uzaklaşmıştık. Ayrılmaktan da öte, Raife'yle o zamanlar sevdiğim kadınla yattığı için aramız açılmıştı. Sonradan duydum ki

Kraliyet Muhafızlarımın yarısıyla da yatmıştı, bu yüzden muhtemelen beni kalp acısından kurtarmıştı, ama konu bu değildi. Annemin ölümünden hemen sonra açtığı yara bende bir iz bırakmıştı. Bir daha onunla ilgilenebileceğimi ya da ona güvenebileceğimi sanmıyordum.

Sonra Madelynn'in nedimesi çıplak at sırtında geldi ve bana Marcelle'in ne yaptığını anlattı. Marcelle'in nişanlını onun rızası dışında kendine aldığını söylediğinde, sırf ona inat olsun diye neredeyse tüm diyarı donduracaktım. İşte o zaman Drae ve Raife ortaya çıktı. Müstakbel eşimle ilgili haberleri duyar duymaz, sınırda ona ulaşmak için savaşmama yardım ettiler ve bu başarısız olunca, Drae hayatını riske atarak beni Yaz'a uçurdu. Artık biliyordum ki, zaman ve koşullar bizi ayırmış olsa da, bu adamlara her zaman kardeş olarak güvenebilirdim.

"O nasıl?" Drae'nin sesi arkamdan geldi ve beni biraz sarstı. Raife Madelynn'in üzerine eğilmiş, mor iyileştirici ışık yayları fırlatıyor ve homurdanıyordu. Oku çıkarmıştı ve ok ikiye ayrılmıştı. onun yanındaki parçalar.

"Drae, karımı getirmeni istiyorum. Olabildiğince hızlı uç. Zaphira için birlik gösterisi yapan ordularımızla birlikte sınırda. Ona insan ilaç setini getirmesini söyle," dedi Drae'ye ve midem bulandı.

Yeni karısının ölülerini hayata döndürme yeteneği olduğuna dair söylentiler duymuştum. Raife, Madelynn'in ölmesinden mi korkuyordu? Ama bu yeteneğinin kendisine büyük bir maliyeti vardı ve ne kadar iyi arkadaş olursak olalım, Madelynn'i kurtarmak için kendi karısının hayatını riske atacağını düşünemezdim. Ve bir insan ilaç seti, şimdi bize nasıl yardımcı olabilirdi ki? Raife yaşayan en iyi şifacıydı; hiçbir insan karışımı onun yeteneğinin yanına yaklaşamazdı.

Drae odadan fırladı, daha kapıya varmadan ejderha formuna geçmişti bile.

"Konuş benimle." Kendi sesimi tanıyamadım. İçi boş ve duygudan yoksundu ama aynı zamanda paniğin eşiğindeydi.

Raife başını kaldırıp bana baktığında gözlerindeki ifadeden hoşlanmamıştım. "Her yarayı iyileştirebilir, her büyümeyi küçültebilir, vücudu neredeyse her zehirden kurtarabilirim..."

Nefes almadım, bana söyleyeceklerinin tek kelimesini bile kaçırmak istemiyordum. Gerçekle yüzleşmek istiyordum ki onu özümseyebileyim.

"...ama vücudu terk ettikten sonra kan yapamam. Yarasını kapattım ama kalbi... iflas ediyor." Durakladı ve evin içindeki sıcaklık düşerken boğazımdan gırtlaktan bir feryat koptu.

Hayır. Hayır. Hayır. Onu kaybedemezdim. Bu şekilde olmaz.

Raife dudağını çiğnedi. "Madelynn yakında kan bulamazsa ölecek. Karım bir insandan kan alıp diğerine vererek onu nasıl kurtaracağını bilir. Revirimizde bunu yaptığını gördüm."

Necromere büyücülüğüne benziyordu. Hiçbir şey yapmak istemediğim bir şey. "Ona kan vermek mi? Delirdin mi sen?"

İç çekti. "Kailani'nin bunu yaparak bir hayat kurtardığını görene kadar ben de bunun çılgınca olduğunu düşünüyordum. Benim işim bitti, yara iyileşti ama kana *ihtiyacı var*."

Bir yabancınn kanını onun vücuduna mı koyacaktım? Bu beni dehşete düşüren çılgınca bir fikirdi. Ama onu kaybetme düşüncesinden daha fazla değil.

Şimdi kül rengi olan dudaklarına baktım ve onları ilk kez tattığım anı hatırladım. Onu ilk gördüğüm andan beri öpmek istiyordum ve bu beni hayal kırıklığına uğratmamıştı. Onunla binlerce öpücük daha istiyordum ve daha azına razı olmayacaktım.

"Ne gerekiyorsa yap," dedim ona, sonra dizlerimin üzerine çöktüm, başını kucağıma aldım. "Ona benimkini ver," diye yalvardım. "Lütfen. Neye ihtiyacı varsa."

"Annesi burada mı?" Raife birden etrafına bakınarak sordu.

Annesi mi? Kızına veda edebilmek için mi? Öne doğru eğildim ve Madelynn'in başını öptüm. "Hayır. Babasını ihanetten öldürmeden önce annesini ve kız kardeşini getirmesi için leydisini gönderdim," diye homurdandım.

Raife sanki bu fikirden hoşlanmamış gibi boğazını temizledi. Umurumda değildi. Bana söz verdikten sonra onu başkasına satmıştı. Onu cezalandıracaktım.

"Soruyorum çünkü aynı kanı paylaştığı birinin olması en iyisi olacaktır. Fall Court'tan bir personeliniz var mı?"

Yüzüm düştü, midem düğümlendi ve başımı kaldırıp arkadaşımın gözlerine baktım. "Kışlık Saray dışında personel çalıştırmıyorum."

Bu itiraf üzerimize çöktü ve ona Güz Mahkemesi kanını veremezsek Madelynn'in ölüp ölmeyeceğini soracak cesareti kendimde bulamadım.

Tam da habercilerimden birinin bir Güz Sarayı fae'sini kaçırıp bana getirmesinin ne kadar süreceğini merak ederken, Kailani geldi.

Yarı insan, yarı elf kraliçe nefes nefese ön kapımdan içeri girdi. Elinde siyah bir çanta vardı ve önünde kahverengi bir çizgi bulunan sarı saçları omuzlarına dökülmüştü.

"Ben buradayım. Konuş benimle," diyerek öne atıldı ve çantayı açarak içinden tüpler ve bir iğne çıkardı.

"Ölümçül şekilde yaralanmıştı," dedi Raife, bakışları Madelynn'in içinde bulunduğu vahim durumu kavrarken. "Lucien yarayı dondurarak bana ulaşana kadar onu kurtardı ama çok kan kaybetti. Açıklığı kapattım ama kalbi iflas ediyor."

Kailani'nin üzerinde ipekten mor bir elbise vardı ama yine de Madelynn'in yanındaki kan birikintisinin üzerine diz çöküp iki parmağını boynunun yan tarafına bastırmaktan çekinmedi. "Yakınlarda bir akrabamız var mı?" Henüz bana bakmamıştı, ki bu benim için sorun değildi. Şifacı moduna geçmişti ve Madelynn'e odaklanmasını tercih ederdim. Onu son gördüğümde ona asılmış ve Raife'yi öldürmeye çalışmışım, bu yüzden bana biraz kızmış olsa bile bunu anlayabilirdim.

"Hayır," dedi Raife. "Ve Lucien'in Güz Mahkemesi personeli yok."

Kailani iğneyi Madelynn'in koluna batırdı ve sonra bana baktı. "Bunun onun güçlerine ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama yaşamasını istiyorsan kolunu bana ver."

Sözleri beni şok etti. Güçleri etkilenebilir miydi? Şu anda bunu umursuyor muydum? *Hayır*. Ama o umursayabilirdi. Yine de, güçlerini mahvettiğim için bana bağışmak için hayatta olsaydı, umurumda değildi. Onun tarafından tekrar azarlanmak için kasamdaki tüm altını öderdim.

Soru sormadan kolumu uzattım ve Raife bir elini karısının beline koydu. "Bunun Lucien'in gücüne zarar vermeyeceğinden emin misin?"

Omuz silkti. "Ortalama bir bedende fazlasıyla kan bulunur. Uyurken sırtını büyütecektir. Bir iki gün güçsüz kalabilir ama o kadar... Sanırım."

Zayıf mı? Hayatımda hiç zayıf olmamıştım. Bunu düşünmekten bile nefret ediyordum. Ama Madelynn buna değdi.

"Sadece onu kurtar. Lütfen," diye yalvardım. Gerekirse yalvarırdım ama Kailani'nin buna ihtiyacı yoktu. Islak bir pamuk topunu koluma sildi ve ardından bir iğne batırdı.

Acıdan değil ama kırmızı can damarımın vücudumdan ayrılıp onun bağladığı tüpe dolduğunu görünce irkildim. Madelynn'in yerde yattığı yere doğru aktı ve koluna girdi.

"Bu çok çılgınca. Bunun işe yarayacağından emin misin?" Hayatımda daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve büyürken pek çok iyileştirme görmüştüm.

Kailani başını salladı. "Benim büyüdüğüm Nightfall'da şifacılar yok. İnsanlar hayatta kalmak için icatlar ve ilaçlar gibi başka şeyler kullanmak zorunda.

Bu da onlardan biri. Bir kişi çok fazla kan kaybettiğinde, başka bir kişiden kan bağışı alınabilir." Endişeli görünüyordu, yüzünde bir şeyler saklıyordu.

"O zaman neden bu kadar endişeli görünüyorsun?" Ona sordum.

Dudağını çiğnedi. "Henüz nedenini bilmiyoruz ama bazı insanlar kan bağışına tepki gösteriyor."

Sertleştim. "Ne tür tepkiler?"

Titrek bir nefes aldı. "Birinin öldüğünü hiç duymadım ama..."

Madelynn'in durumunda zaten çok zayıf olduğu için bu iyi olmaz."

Bu durumdan kurtulması için beslediğim tüm umutlar o anda yok oldu.

Raife, "Bir tepki olursa belki ben yardımcı olabilirim," diye teklif etti.

Kailani ona tatlı bir gülümseme verdi ama kendinden pek emin görünmüyordu. "Bu yüzden mi annesini ya da Güz Sarayı'ndan birini sordunuz?"

Dedim ki.

Kailani onaylayarak çenesini eğdi. "En yakın akraba her zaman en iyisidir. Onunkine en yakın kanın reaksiyon gösterme olasılığı daha düşüktür."

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı ve artık kanım azaldığı için mi yoksa sadece onun sözlerini işlediğim için mi olduğundan emin değildim.

"Bunu hiç fae üzerinde yaptın mı?" Ona sordum. Başını salladı. "Sadece insanlar ve elfler."

Harika. "Yani bir Kış Fae'sinin bir Güz Fae'sine kan vermesinin ne yapacağı hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

Kailani yüksek sesle yutkundu, ağzı bir çizgi gibi inceldi. "Bilmiyorum ama her iki durumda da ona zaman kazandırdığınızı biliyorum. Eğer kanın başarısız olursa, bunu hemen öğreniriz ve o zamana kadar anne ve kız kardeş burada olurlar."

Buna tutundum, onu kurtaramasam bile belki annesinin kurtarabilmesi için ona zaman kazandırmış olabileceğim sözüne tutundum.

Boğazındaki nabza bakarken birkaç dakika geçti. Hayal mi görüyordum yoksa daha mı güçlü görünüyordu? Kailani nefesinin altında mırıldanıyor, sayıyordu. Bağışa ihtiyacım olmadan önce ne kadar kan kaybedebileceğimi hesapladığımı sanıyordum.

Sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen bir işlemten sonra Kailani tüpü sıkıştırdı ve sonra iğneyi kolumdan çıkardı ve aynısını Madelynn'e yaptı. Daha sonra tüpü ve iğneleri ateşe attı ve bana baktı. "Nasıl hissediyorsun?"

Paniklemiş. Kalbi kırık. Çaresiz.

"Peki," diye mırıldandım.

Raife elini Madelynn'in önce göğsünde, sonra karnında gezdirdi ve sıırıttı. "Kalp atışları daha güçlü. Henüz herhangi bir tepki hissetmiyorum."

Henüz.

"Ne zaman uyanacak?" Onun soğuk elini kendi elime aldım ve evin buz gibi olduğunu fark ettim. Duygularımı kontrol altında tutma konusunda çok kötüydüm ve gücümle duygularım birbirine bağlı olduğu için işleri zorlaştırıyordu.

Raife'nin tek söylediği, "Sadece dinlenmeye ihtiyacı var," oldu.

"Onu sıcak bir yatağa yatıralım. Ben de ona kuru giysiler giydireyim," diye önerdi Kailani.

Kıyafetleri kar ve kan yüzünden ıslaktı, ben de başımı salladım. Hizmetçisinin üstünü değiştirmesini tercih ettiğini biliyordum ama ısınmaya ve dinlenmeye ihtiyacı vardı, ben de buna izin verdim.

Onu üst kattaki odasına taşıdıktan sonra yatağa oturttum ve başını omzuma koyarak ondan uzaklara baktım.

Kailani hızlıca giysilerini çıkarıp yere attı. Gevşek kolları homurdanan elf kraliçesi tarafından sallanırken başını göğsümde tutmaya devam ettim, ta ki Kailani bana bakabileceğimi söyleyene kadar.

Madelynn'e kuru ve sıcak tutan sade beyaz bir sabahlık giydirmiştim. Başını tekrar yastığa koydum ve kalın yün battaniyeyi göğsüne kadar çektim. Sonra yatağın kenarına bir sandalye çektim.

Madelynn'in ellerini kendi ellerimin arasında tutarak başımı battaniyeye yasladım ve umudumu kaybetmemeye çalıştım.

"Müstakbel eşi gelene kadar refakatçi olarak kalmamı ister misiniz?" Kailani açık kapı aralığından sordu.

Fae'ler saflık ve evlilik konusunda kültürümüze çok bağlıydı. Bu yüzden elime geçen ilk fırsatta geri dönecek ve müstakbel karımı zorladığı için Marcelle'in erkekliğini cesedinden kesecektim. Bu düşünce bile bende tüm Yazlık Saray alemini dondurma isteği uyandırdı. Madelynn'in uyuyan yüzüne ve göğsünün yumuşak iniş çıkışlarına baktım. Henüz resmi olarak evli değildik, onunla yatmamıştım ama o şimdiden karım gibi hissediyordu.

O benim sonsuzluğumdu.

"Sanırım bunu aştık," dedim Kailani'ye, "ama emin olmak için baş hizmetçimi gönderebilirsiniz." Madelynn'in ne isteyeceğini bilmiyordum. Onun itibarı

onun için önemliydi ve bunu daha fazla lekelemek istemedim.

Kailani başını salladı ve gitmek için hareketlendi. "Kailani," diye seslendim arkasından.

Kapı aralığından dönüp yumuşak bir ifadeyle bana baktığında, arkadaşım Raife'nin altın vuruş yaptığını düşünmeden edemedim. Son gördüğümde ona ve kocasına davranışından sonra Madelynn'i kurtarmak için bir anda bir ejderhanın sırtına binmişti.

"Teşekkür ederim," dedim.

Gülümsedi ve beni hafifçe selamladı, kendisinin de bir kraliçe olduğunu düşünürsek bu çok nazik bir davranıştı.

Birkaç dakika sonra baş hizmetçim geldi. Kirli elbiseyi yerden aldı ve okumak için köşeye bir sandalye koymadan önce dışarı attı.

Saatler geçti. Raife gelip gidiyor, onu kontrol ediyor ve bana her şeyin iyi görüldüğünü söylüyordu. Baş muhafızım bana savaş cephesinden haberler verdi. Fırtınayı durdurduğumdan beri Nightfall kraliçesi sessizdi. İkimiz de muhtemelen bu anı yeniden toparlanmak ve savunmasını güçlendirmek için kullandığı konusunda hemfikirdik. Şu anda umurumda değildi.

Son yirmi dört saatin stresi üzerimdeydi. Madelynn'i geri almak için kendi halkımla durmaksızın acımasız bir savaş vermiştim. Sınırımda Zaphira'dan gelen bu saldırıdan bahsetmiyorum bile. Çok yorulmuştum. Bu yüzden yüzümü Madelynn'in karnının yanındaki battaniyeye koyarak uykunun çekiciliğine teslim oldum. Yaratıcı'ya inanmayı hiçbir zaman pek önemsemedim. Annemi kaybettikten ve ardından babam tarafından sürekli istismar edildikten sonra, buna izin verecek bir Yaratıcı'yı kavrayamadım. Ama uykuya dalmadan önceki son düşüncem, Madelynn'in yaşamasına izin vermesi ve onu sonsuza dek karım yapması için Yaratıcı'ya dua etmek oldu.

ON BEŞ

Madelynn

Farkındalık zihnimi çekti ve göz kapaklarım açıldı. Üstümdeki tavanı şaşkınlıkla inceledim ve sonra her şey gözümün önüne geldi. Lucien Marcelle'i öldürdü, sonra ben vuruldum. Ejderha kralının üzerinde uçuyordum ve sonra hava o kadar soğudu ki... Bayıldım.

Lucien.

O zaman ağır, hafif soğuk bir elin benimkine dolandığını fark ettim. Kış kralının uyuyan yüzüne baktım.

Nadiren yaptığı bir şey olan huzurlu bakışına gülümsedim. Odada etrafıma bakarken köşedeki sandalyede yığılmış bir figür fark ettim. Lucien'in hizmetçilerinden biri. Şaperon olmalı. Marcelle'le olanlardan sonra bile hâlâ itibarımı korumaya çalışmasını çok hoş bulmuştum.

Kendimi ayarlamak için biraz kıpırdandım ve Lucien bana iri gözlerle bakarken kafası havaya kalktı.

"Yaşıyorsun," diye nefes aldı.

Gülümsedim, gözlerinin etrafındaki endişeli çizgilere dokunmak için uzandım. "Senin sayende öyleyim."

Eğer yaramı dondurmasaydı, Summer Court'ta kan kaybından ölebilirdim.

Lucien kıpırdamadı, sanki bu anın gerçek olduğuna inanmıyormuş gibi şok içinde bana baktı.

Bir saniye bile kaybetmeden öne doğru eğildim ve dudaklarını kendime çektim. Artık edep ya da saflık umurumda değildi. Lucien'in dudaklarını günde mümkün olduğunca çok kez dudaklarımda görmek istiyordum. Biz açlıkla birbirimizin tadına bakarken o ağzımın içinde inledi. Dün öleceğimden oldukça emindim, bu yüzden hayatımın bir anını daha dolu dolu yaşamadan boşa harcamayacaktım.

Aniden geri çekildi, başını salladı ve şaşkın görünüyordu. "Bekle Madelynn, anlamıyorsun. Raife seni kurtaramadı, tam olarak değil. Karısının özel bir işlem yapması gerekti."

"Prosedür?" Başımı yana eğdim ve o da alnını benimkine yasladı.

"Çok fazla kan kaybettin... bu yüzden sana benimkini verdiler."

İtirafı beni dehşete düşürdü. *Kan mı?* "Bana seninkini mi verdin?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Lucien boğazını temizledi. "Kanımı senin içine yerleştirdiler."

Onun kanını *içime* mi koydular? Bu düşünceyle ürperdim. Kulağa karanlık büyücülük gibi geliyordu ki buna tamamen karşıydım. Ama onu yutmadığımı duyduğuma sevindim.

"Lucien, nasıl? Necromancy?" Sadece Necromere'de yaşayan aşağılık canavarlar kan büyüsü yapardı, ya da ben öyle duymuştum. Kendilerine saklıyorlardı. Hayatım boyunca oradan birini ne duymuş ne de görmüştüm.

"Bu bir insan mekanizmasıydı. Kara büyü değil. Emin oldum," diyerek beni rahatlatmaya çalıştı ama bu düşünce beni hâlâ panikletiyordu.

Lucien'in kanı vücudumda mıydı?

İşte o anda ne giydiğimi görmek için aşağıya baktım.

Elbisemin değiştiğini fark ettiğimde gözlerim doldu.

"Kraliçe Kailani seni değiştirdi. Ben bir şey görmedim," diye beni temin etti. Artık bir önemi var mıydı? Neredeyse ölüyordum. Lucien'in beni evlenmeden önce çıplak görmesi endişelerimin en önemsiziydi.

"İyi misin?" Vücudunda yaralanma belirtisi olup olmadığını kontrol ederek ona sordum.

Bana kolunu ve kanı aldıkları yerdeki küçük kırmızı noktayı gösterdi. "Ben iyiyim ama... İtiraf etmeliyim ki bunun büyüne ya da vücuduna ne yapacağını bilmiyorum. Üzgünüm, bir seçim yapmak zorundaydım ve-"

Korkuyla saçmalamasını durdurmak için parmağımı dudaklarına götürdüm. "Seninle uzun bir hayat yaşayabileceğim anlamına gelseydi tüm büyülerimden vazgeçerdim."

Yüzünde mide bulandırıcı bir sırıtış belirdi ve bana hayranlıkla baktı. "Evlen benimle. Hemen şimdi."

Bunun üzerine kıkırdadım. Sabah ışığı odaya yeni yeni süzülüyordu ve yüzüne dokunmak için uzandım. "Seninle evlenmeyi çok isterim. Ailem yolda mı? Piper'ın notunda onları dışarı çıkaracağı yazıyordu."

O anda yüzü değişti, bir anlık bir öfke maskesine büründü ama bunu fark etmeme yetecek kadar uzun sürdü. O zaman hatamı anladım.

Babamın *da* dahil olduğu *aile* demiştim. Ona ihanet eden bir adam.

Lucien'in zayıf görünme korkusuyla böyle bir ihanetin kontrolsüz kalmasına izin vermeyeceğini içten içe bilsem de babamı da seviyordum. Yaptıklarından dolayı ondan nefret ediyordum ama onu hayatım boyunca olduğum kişi olduğu için sevdim.

"Annemi ve kız kardeşimi kastetmiştim. Babama gelince, gerekirse unvanını elinden alın ama lütfen onu öldürmeyin," diye yalvararak elini uzattım.

"Onun canını almaya hakkım var," diye hırladı.

Yaptı. Ama yapmayacağını biliyordum. Öfkeliydi ama durup düşündüğü zaman bana bir gram bile acı vermeyecekti. Bunu biliyordum.

"Annem Güz Mahkemesi'ni yönetebilir ve Kış'ın yanında yer alır. Her şeyi onun arkasından yaptı," dedim ona. "O ve kız kardeşim masumdu."

Çelik grisi gözleri derin derin benimkilere bakıyordu. "Yaratıcı bana yardım et, seni hiçbir şeyden mahrum edemem."

Gülümsedim, babamın hayatına devam edeceği için rahatlamıştım. İhanetinden sonra babam burada hoş karşılanmayacaktı ve bu beni üzse de onu görmeye de hazır değildim. Bu yaranın iyileşmesi için zamana ve boşluğa ihtiyacım vardı.

Lucien, "Gelin, kahvaltı edelim ve annenizle kız kardeşiniz buraya gelir gelmez evlenmeye hazırlanalım," dedi. "Nightfall kraliçesi şimdilik geri çekildi."

Bu sevindirici bir haberdı. Hizmetçi kadın yıkanmama ve giyinmeme yardım etti ve Lucien'le büyük yemek odasında buluştuk.

İçeri girdiğim anda babasını ve buradaki tartışmamızı hatırladım.

"Oh, Lucien, babanı sormayı unuttum. Elf şifacılar onun için geldi mi?"

Lucien tabağına baktı ve yüzüne bir hüznün çöktü. "Yaptılar. Ama babam son anda senin ona verdiği diğer seçeneği seçti."

Şu anda dağlardaki bir kulübede sonsuz bal likörü ve şarabın tadını çıkarıyor."

Onun bu açıklamasıyla kalbim karnıma saplandı. Onca şeyden sonra hasta kalmayı seçmişti. Yanına gittim ve parmaklarımı Lucien'in gür siyah saçlarında gezdirdim. "Özür dilerim," dedim ona.

Bana sarsılmaz bir güçle baktı. "Üzülme. Annem buraya geldiğinden beri ilk kez kendi evimde huzurlu hissediyorum. Aramızda çıkacak kavgadan ve gücümün yapacaklarından korktuğum için ondan gitmesini istemekten hep korktum."

Söyledikleri karşısında göğsüm gerildi ve beni kollarının arasına almasına izin verdim. Acı tatlıydı. Babasının artık onu incitmek ve zorbalık yapmak için burada olmaması güzeldi ama yardım almak istememesi de üzücüydü.

"Belki çocuklarımız olduğunda fikrini değiştirir ve-" Yemekhanenin kapısının patlayarak açılması ve tuğla duvara çarpmasıyla sözlerim kesildi.

Annem orada Piper'la birlikte duruyordu. İkisi de solgun yüzleri ve karla kaplanmış saçlarıyla bitkin görünüyordu. Annemin yanağı küçük bir kesikten dolayı kanıyordu ve Piper'ın üzeri kir ve yapraklarla kaplıydı.

Arkalarındaki boşluğu taradım, içime bir taş oturdu. "Libby nerede?"

Annem ayaklarının üzerinde sallanıyordu. "Nightfall kraliçesinin adamları onu almaya çalıştı. Ama ben savaştım. O iyi."

Bayılırken onu yakalamak için tam zamanında ileri atıldım.

Lucien masadan fırladı ve Piper önümüzde diz çökmüş, kolunu göğsüne bastırırken annemi yere indirmeme yardım etmek için yanıma geldi. Annem yaralanmıştı.

"Konuş benimle, Piper!" diye bağırdım. Şoka girmiş gibiydi.

"Baban ve annen onlarla savaştı ama... onların fae güçleri vardı. Rüzgar, kar, ateş, ağaçları kökünden sökme." Durakladı ve kendimi çelikleştirdim.

"Nerede o, Piper?" Annemin başını hafifçe yere koydum ve bulundukları yere gidip kız kardeşimi geri almaya hazır bir şekilde ayağa kalktım.

"O burada. Senin odanda bir hemşireyle birlikte. Sarsılmış ama iyi," dedi Piper ve yüzüme baktı. Gözlerinin ardında saklanan travmayı görebiliyordum. Arkadaşım gördüklerinden sonra asla eskisi gibi olamayacaktı. "Maddie, metal *kanatları* vardı. Libby'yi oradan *uçurmaya* çalıştılar. Annen..." Annemin gevşemiş haline baktı. "Onu hiç böyle görmemiştim. O

o kadar güçlüydü ki, bir mil boyunca her ağacı dümdüz etti, ama... Libby'yi kurtarıken gücünü tüketti."

"Hayır," diye hıçkırdım.

Benim tatlı annem. Bir fae olarak gücünün tükenmesi kalıcı bir şey olabilir. Bir anda büyüünün o kadar çoğunu kullandın ki kuyu kurudu.

"Emin misin?" diye sordum.

Oda birden derin bir soğukluğa gömüldü. Başımı kaldırıp Lucien'e baktım. Gözleri adeta gümüş gibi parlıyordu. "Savaş başladı. Bu affedilemez."

Annem inlemeye ve uyanmaya başladığında ona doğru koştum. Piper ona yardım etmek için eğilirken ben de ellerimi Lucien'in göğsüne koydum. "Lütfen. Lütfen bana bunun intikamını alacağımızı söyle. Çok ileri gitti," diye homurdandım.

Yüzünde çelişkili bir ifade belirdi ve midem bulandı.

"Elbette gideceğiz Madelynn, ama şu anda acele edemeyiz.

Bir ordu toplamalıyız."

Bunu söylemesinden korkuyordum.

Sakin kalmaya çalışırken duygularım boğazımı sıktı. Rüzgârı odanın içine çekip bir ağaca fırlatmak istiyordum ama aklımı korumam gerekiyordu. "Eğer çok beklersek, Zaphira önemli birini daha kaçırabilir." Ne cüretle kız kardeşimi kaçırmaya çalışır! Onun gücünü mü tüketecekti? Bu düşünce bile kanımı kaynattı.

"Tüm topraklarını ölüm dondurucusuna sokabilirim ama oradaki masumları öldürme riskini alırım" dedi bana. Asıl mesele de burada yatıyordu. Nightfall diyarından kaçan sığınmacıların raporlarından, orada Zaphira'dan nefret eden masumların olduğunu ve deli kraliçelerinin eylemleri yüzünden ölmeyi hak etmediklerini biliyorduk.

Kapı çalındı ve baktığımda beyaz saçlarının önünde kahverengi bir çizgi olan güzel bir kadın gördüm. Krallara layık bir elbise giymişti ve yanında şık görünümlü bir elf duruyordu. İçgüdüsel olarak bunların elf kral ve kraliçesi olduğunu biliyordum.

"Kaçırma girişimini duyduk. Nasıl yardımcı olabiliriz?" dedi kraliçe.

Neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım.

"Zaphira giderek cesaretleniyor. Bunun kabul edilemez olduğunu anlaması için bir darbe indirmeliyiz," dedi Lucien elf kralına.

Raife Lightstone başını salladı, ay ışığı rengindeki saçları omuzlarına dökülüyordu. "Bu savaş için yıllardır bekliyorum, bunu biliyorsun."

Böyle bir şeyin bir daha asla yaşanmaması için birlikte çalışan bu adamlara çok minnettardım. Annemin ya da kız kardeşimin kaçırıldığı düşüncesi beni o kadar korkutuyordu ki midem bulanıyordu.

"Bunu sormaktan nefret ediyorum..." Elf kralına baktım. "...ama nedimem yaralandı." Annem kucağında yatarken kolunu göğsünde tutan Piper'ı işaret ettim.

Tek kelime etmeden Piper'ın yanına diz çöktü ve kolunun üzerinde parlayan mor bir el salladı. Daha önce acıyla sıkışmış olan yüzü gevşedi, sonra annem üzerinde çalışmaya başladı.

"Sadece dinlenmeye ihtiyacı var. Yorgunluktan." Bilinci gidip gelen annemin yanından bana baktı.

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Beni iyileştirmeye yardım ettiğin için de teşekkür ederim." Elf kraliçesine baktım. "İkinize de."

Elf kralı önemli bir şey değilmiş gibi el sallayarak beni uğurlarken o da bana gülümsedi. Sanırım her gün hayat kurtarıyordu ve bu onun için önemli bir şey değildi. Ama benim için öyleydi.

"Biz saldırırken savaş alanına gönderebileceğiniz yedek şifacılarınız var mı?" Lucien elf kralına sordu, tamamen savaş moduna geçmişti, ki bunu takdir ettim. Nightfall kraliçesinin kız kardeşimin peşine düşmüş olması beni hem kızdırmış hem de korkutmuştu. Tam anlamıyla savaşa girene kadar birkaç ayımız olacağını düşünmüştüm ama Lucien'in dediği gibi savaş başlamıştı. Zaphira'nın bir kraliyet mensubunu kaçırmaya çalışıp kurtulmasına izin veremezdik. Daha cesurca bir şey yapmadan önce onu ezmemiz gerekiyordu.

"Kesinlikle. Onları şimdi hazırlayacağım," dedi elf kralı. Elf halkı iyileştirici güçleriyle tanınırdı. Aralarındaki en zayıfların bile bir çeşit iyileştirme gücü vardı ve hepsi de usta okçulardı. Onların bizimle birlikte savaşması paha biçilmez olurdu.

"Kış Askerlerimiz var," dedi Lucien bana, "Her biri dediğimi yapacak."

Anneme baktım. Soğukkanlılığını kazanmış görünüyordu ve Piper'ın yardımıyla ayağa kalktı. "Güz Mahkemesi çoktan giysilerini giydi ve bu tarafa doğru yola çıktı," dedi bana. "Baban bu sabah liderlikten çekildi ve sorumluluğu bana bıraktı."

Sesinde utanç vardı. Olayları ele alış şeklinden dolayı hayal kırıklığına uğramış olması gerektiğini biliyordum. Evlilikleri güçlüydü ve umarım bunu atlatırlardı. Lucien henüz onun unvanını elinden almamıştı ama nefes alacak zamanı olduğunda alacaktı. Bu, halkımıza onlarca yıl hizmet etmiş olan babamı mahvedecekti ama beni Marcelle'e satmakla ve Lucien'le yaptığı anlaşmadan caymakla hata etmişti. Hayatta kaldıysa, kendimizi şanslı sayardım.

"Eğer Nightfall kraliçesinin Yaz ve Bahar Sarayları güçleri varsa, o zaman onlara da ihtiyacımız olacak. Ben gidip kalan sarayları toplayacağım," diye ilan ettim.

Lucien homurdandı. "Thorngate'ten ayrıldılar. Bırakın gitsinler! Zaphira eninde sonunda onlar için gelecek ve ben de onların yardım taleplerini reddedeceğim."

Başımı çevirip ona ters ters baktım. "Artık onların kraliçesi benim Lucien! Ya dediğimi yaparlar ya da Yaradan ruhlarına merhamet eder."

Lucien patlamamdan etkilenmiş görünüyordu. Belki de sesimin tonundandı ama buraya bir ordu olmadan dönmeyeceğimi bildiğine inanıyordum.

"Peki plan nedir?" diye sordum.

Koridorun derinliklerinden biri boğazını temizledi ve hepimiz döndük. Ejderha halkını gözden kaçırmak zordu, at gibi yapıydılar ve bu da farklı değildi. Önümde duran ve insan formunda hiç görmediğim için ejderha kralı olduğunu tahmin ettiğim adam, Lucien kadar uzun ve iki Lucien kadar geniş, devasa bir beyefendiydi. Kas yığınıydı, siyah saçları Lucien'inkine benzer şekilde arkadan atkuyruğu şeklinde örülmüştü.

Yemek odasına girdi, annem ve herkes onun girebilmesi için yolundan çekildi ve sonra beni hafifçe selamladı. "Sizi daha iyi görmek güzel leydim. Ben Drae Valdren, ejderha kralıyım."

"Madelynn Windstrong," dedim ona ve reverans yaptım.

"Kulak misafiri olduğumu kabul ediyorum ve kız kardeşini kaçırma girişimine nasıl misilleme yapacağımıza dair bir planım var," diye açıkladı. "Bu bize savaşta avantaj sağlayacak ve Axil Moon'u buraya getirmek için bize zaman kazandıracak."

Dinliyor olması umurumda değildi ve sadece planını duymak istiyordum. Kral Drae Valdren mücadele edilmesi gereken bir güçtü. Bir keresinde halkından birini öldürmesinin intikamını almak için Kraliçe Zaphira'nın oğlunu öldürmek üzere Nightfall bölgesine uçmuştu. O konuşuyorsa, ben dinliyordum.

Drae Lucien'in sırtını sıvazladı. "Kış Kralı sınıra on metrelik bir kar ve buz duvarı inşa edecek. Bu da Raife'nin şifacılarını buraya getirmesi için

zaman kazandıracak."

Lucien başını salladı. "Bunu kolayca yapabilirim."

Drae sonra bana baktı. "Bu aynı zamanda sana ve bana zaman kazandırır. Seni halkına geri götüreceğim ve sen de onları savaşa katılmaya ikna edeceksin."

Başımı yukarı kaldırdım. Harika bir plandı. "Bir an önce gidelim!"

Drae hevesim karşısında kıkırdadı. "Karımı çağırttım. O buraya gelene kadar sen ve ben geri dönmüş oluruz, destek de yolda olur. Fae ordusu sınıra saldırırken, Zaphira'nın güçlerini dışarı çekecektir."

Lucien sırttı. "Ve sen onların üzerinden uçup ateş yağıdırıyorsun."

Drae başını salladı. "Arwen de uçabiliyor. Sayılarını önemli ölçüde azaltabiliriz."

"Nightfall halkının artık sihirli güçleri var," dedim. "Ya ikiniz de öldürülürseniz?"

Drae derin düşünceler içinde çenesini ovuşturdu. "Haklı olduğu bir nokta var." Sonra Lucien'e baktı. "Eğer ölürsek, her şeyi dondur ve intikamımızı al."

İyi geceler! Bu ürkütücüydü.

Lucien kıkırdadı. "Yapacağımı biliyorsun."

Kailani boğazını temizledi. "Son çare olarak, değil mi? Çünkü Nightfall'da iyi insanlar var, Zaphira'dan nefret eden ve sadece ayrılmak isteyen insanlar. Onları sokağa çıkma yasağı altında tutuyor ve genç yaşta orduya katılmaya zorluyor."

Bunun odaya yerleşmesine izin verdik. Liderlerinin eylemleri yüzünden bütün bir halkı yok etmek istemek kolaydı ama bu onu doğru yapmazdı.

"Son çare olarak, evet. O zamana kadar halkımızın geri kalanını toplayacağım ve Kraliçe Zaphira'ya yanlış fae'lere bulaştığını göstereceğiz," diye homurdandım.

Lucien boğazını temizledi. "Alınma şekerim ama güçlerinin hâlâ çalıştığından emin değiliz. Kendini koruyabileceğini bilmeden seni yalnız göndermek istemem."

Kanı tamamen unutmuştum. Lucien'in kanının vücudumda dolaştığını düşünmek bile midemi bulandırıyor. Ama bunun üzerinde duracak zaman yoktu.

"O zaman gücümün hâlâ yerinde olup olmadığını görelim, olur mu?" Odaya söyledim.

Annem neredeyse tüm bu süre boyunca sessiz kalmıştı ama şimdi kaşlarını çatıyordu. "Gücüne ne oldu?"

Birkaçımız kıkırdadı ve ben herkesi dışarı çıkardım, yolda anneme kan bağıışı konusunda neler olduğunu anlattım. Hepimiz arka bahçeden geçerek küçük bir açık alana doğru yürüdük. Her şeyin üzerinde ince bir kar tabakası vardı ve hava soğuktu. Ağaçlarda yaprak yoktu ve burası pratik

yapmak için mükemmel bir yerdi.

Lucien, ejderha kralı, elf kralı ve kraliçesi, annem ve Piper bana bakıyordu.

"Baskı yok," diye sinirli bir şekilde güldüm.

"Ben sadece hayatta olduğun için mutluyum. Artık güçlü olup olmamanızın bir önemi yok," dedi Lucien.

Çok tatlıydı, gerçekten, ama yıkılırdım. Her zaman kendime güvendiğim tek şey rüzgâr büyümdü.

Parmaklarımı yanıma bırakarak onları açtım. Arkamdaki grup bir adım geri çekildi ve ben rüzgârı kendime çağırdım. Ağaçların donmuş dalları arasında ıslık çalarak buz sarkıtlarının kopup yere düşmesine neden oldu. Bu bir ısınmaydı ve şimdiye kadar iyiydi. Gözlerimi açarak sağ elimi uzattım ve Kraliçe Zaphira için biriktirdiğim öfkenin bir kısmının içimden sızmasına ve gücümü cesaretlendirmesine izin verdim. Bir rüzgâr duvarı kanyonunu sağa doğru yardı ve ağaca çarparak onu ikiye böldü. Arkamdan soluklar geliyordu ama ben gücüme odaklanmaya devam ettim.

Orada yeni bir şey vardı, vahşi, soğuk ve pervasız bir şey. Büyünün içimden akmasına izin vererek onu çektim ve bir buz parçası avucumdan fırlayıp bir ağacın gövdesine çarptığında irkildim.

Güçlerimin üzerindeki hakimiyetimi bırakıp döndüm ve iri gözlerle Lucien'e baktım. Kalbim kafesteki bir kuş gibi göğsümde takırdıyordu ve onun bir şekilde kızacağından korkuyordum.

"Benim gücümün bir kısmına sahipsin." Sesi huşu içinde geliyordu. "Bu inanılmazdı!" Kailani ekledi.

Elf kralı ensesini ovuşturdu. "Artık kan bağışının işe yaradığını biliyoruz. İşe yaramaktan da öte."

Bu beni neşelendirdi. "Sence kalıcı mı?" diye sordum.

Elf kralı omuz silkmiş olan karısına baktı. "Bunu bilmenin bir yolu yok. Bu konuda yeni bir zemindeyiz. Ama tıp günlüğüme kapsamlı notlar alacağım ve halkınızla tekrar kullanmanız gerekirse diye bir kopyasını size bırakacağım," dedi.

Ona minnettar bir gülümseme verdim ama Lucien'in ne düşündüğü konusunda endişeliydim ve herkes bunu anlamış gibiydi çünkü teker teker içeri dönmek için ayrıldılar.

"Delirdin mi sen?" Beni kollarının arasına alabilmesi için ona yaklaşıp sordum.

Yaptı, onları bana sıkıca sardı. "Asla. Şaşırdım ve mutlu oldum. Ne kadar güçlü olursan, o kadar korunmuş ol u r s u n," dedi.

dedi.

Kaşlarımı çattım. "O zaman neden üzgün görünüyorsun?" diye sordum. Belki de duygularını ne kadar açığa vurduğunun farkında değildi ama yüzündeki ifadeden bir şeylerin canını sıktığını anlayabiliyordum.

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Bu bencilce."

Boynumu bükerek ona baktım. "Söyle bana!"

Dudaklarına bir öpücük kondurdu ve sonra elimi çekti. "Sana göstereceğim."

Karla kaplı bahçenin yanından geçip uzaktan fark etmediğim dev bir katedrale doğru yürüdük. Taştan yapılmıştı ve iki kat yüksekliğindeydi, koyu renkli ahşap kemerleri ve süslü kafes kirişleri vardı. Yaklaştıkça, ayın evrelerini ve tüm farklı unsurları tasvir eden güzel vitraylar karşısında nefesim kesildi.

"Kışlık Saray'da bir katedral olduğunu bilmiyordum." Katedraller genellikle Yaratıcı'ya ibadet edenlerle ilişkilendirilirdi. Güz Sarayı'nda çok sayıda vardı. Ancak Kışlık Saray'da yüce bir güce ya da önceden belirlenmiş bir kadere inanılmadığı söylenirdi.

"Burayı annem inşa ettirdi. Babamdan Yaratıcı'ya ibadet edebileceği bir yer talep etti," dedi süslü oymalı ahşap kapıya uzanırken. Annesinin, inançsız babasından kendisine bir katedral inşa etmesini talep ettiği düşüncesiyle gülümsedim.

Kapıyı açtığı anda içeri adımımı attım ve küçük bir şaşkınlık sesi çıkardım.

Tavandan yeni sarkıtılmış yüzlerce beyaz çiçek koridoru ve ön sunağı kaplıyordu. Kimse Yaratıcı'nın neye benzediğini bilmiyordu ama her şeyin ondan geldiğini ve ona döndüğünü biliyorduk, bu yüzden onu gökyüzünde asılı duran parlak güneş gibi hayal ettik. *Hayat veren*. Devasa turuncu ve sarı bir güneş, vitrayın uzak duvarında ortalanmıştı. Beyaz çiçekler boyunca tereyağı tonları yayıyordu.

"Üzgünüm çünkü seninle burada evlenmek istiyordum. *Bugün*. Beklemek istemedim, şu anda Zaphira'yla savaşmak zorunda kalmak istemedim. Hayatımı senin kocan olarak huzur içinde yaşamak istiyorum."

Döndüm, gözyaşlarımı sildim, bu çiçeklerin taze olduğunu biliyordum çünkü personelinden benimle evlenmek için bu odayı hazırlamalarını istemişti.

Burnumu çektim. "Bunu ne zaman yaptırdın?"

Ben de bencil olmak istiyordum. Evlenmek ve tehlikeli bölgelere gidip muhtemelen öldürülmek zorunda kalmamak istiyordum.

"Dün, seni almak için Drae ile ayrılmadan önce. Ekibime müstakbel gelinimle döneceğimi ve hemen evleneceğimizi söyledim. Sonra Zaphira saldırdı ve sen yaralandın ve... gerisini biliyorsun." Yüzü çökmüş görünüyordu.

"Özür dilerim." Çenesinin iki yanını kavradım. "Sana söz veriyorum, Bahar ve Yaz'ın askerlerini savaşa göndermelerini sağladıktan sonra evleneceğiz. Şimdi gideceğim ve hemen döneceğim. Drae uçarken, birkaç saat içinde geri dönebilirim."

İçini çekti, üzgün görünüyordu. "Bunu en son söylediğinde başka bir adam tarafından kaçırılmıştın ve seni yarı ölü bulmuştum."

Onu kendime çektim, içimde bir sızı oluşurken dudaklarını dudaklarıma bastırdım. Onu ne kadar çok istediğim hakkında bir fikri var mıydı? Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar arzulamamıştım.

Geri çekilerek bakışlarını tuttum. "Seninle evleneceğim, Lucien Thorne. Bu ibadethanede Yaratıcı üzerine yemin ederim."

Lucien sırtıttı. "Şimdi bunu yapmak zorundasın yoksa seni yıldırım çarpacak." Kocakarı masasına güldüm. "Aynen öyle. O yüzden korkma."

Lucien uzanıp parmaklarını saçlarımin arasından geçirdi ve yüzümü dudaklarına götürerek alnıma bir öpücük kondurdu.

Katedralin arka kapısı pat diye açıldı ve bir muhafız hızla içeri girdi. İşte o anda Lucien'le ilk kez refakatçi olmadan yalnız kaldığımı fark ettim ve umursamadım.

Muhafızın üzerinde bir ulak amblemi vardı ve çok koştuğu için hırıltılı nefes alıyordu. Konuşmak için ağzını açamadan yer sarsıldı ve bir çatlak katedralin sanatsal bir şekilde tasarlanmış cam pencerelerinden birini parçaladı.

Nefesim kesildi, Lucien'e baktım. "O da neydi?" diye bağırdı.

Haberci o zaman konuştu. "Kraliçe Zaphira bin adamıyla sınırda. Sana ihtiyacımız var."

Bin! *Şimdiden mi?* Hızla harekete geçiyordu.

"Ayrılıktan haberdar olduğu için Winter'ı ortadan kaldırmaya çalışacak," dedim.

Lucien kendini sakinleştirmek istercesine derin bir nefes aldı. "O zaman git ve halkını topla. İçlerinden biri bile sana bir *daha* zarar verirse, Bahar ve Yaz'ı dondurur, oradaki herkesin canını alırım. Kaç masumun öldüğü umurumda değil."

Yaptığı açıklama tüylerimi diken diken etti, çünkü bunu yapacağını biliyordum. Sevdiğim adamın içinde sürekli kontrol altında tutmam gereken bir karanlık vardı.

OceanofPDF.com

ON ALTI

Yaz ve Bahar askerlerini buraya geri getirmeye çalışırken ölme ihtimalim çok yüksekti. Bana zaten bir kez suikast girişiminde bulunmuşlardı. Bu, Lucien ve benim birbirimizle umutsuzca istediğimiz geleceği elimizden alacaktı. Bu yüzden avluda durup sevdiğim adama bakarken ne diyeceğimi bilemiyordum.

Lucien boynuma eğilerek oraya bir öpücük kondurdu ve sonra dudaklarını kulağıma götürdü. "Beni hayata döndürdün Madelynn," diye fısıldadı bana karşı ve tüm vücudum sızladı.

Beni hayata döndürdün.

Sözleri kafamın içinde yankılandı ve en azından ölürsem onun kalbini bir başkası için onarmış olacağımı bilerek rahatladım. Benden sonra gelen kadın onu benden daha çok sevsin, çünkü o bunu hak ediyordu.

Beni bekleyen kara ejderhaya doğru iki adım attım ama sonra vazgeçtim.

Eğer bu Lucien Thorne'u muhtemelen son görüşümse, bunu iyi değerlendirecektim.

Dönerek ona doğru koştum. Gözlerindeki sıcaklık vücudumda uğuldayan sıcaklıkla eşleşti. Etrafımı saran kollarına atladım, dudaklarımız aç bir ihtiyaçla birbirini bulurken beni vücuduna sıkıca bastırdı. Evli değildik. Refakatçimiz yoktu. Dillerimiz herkesin gözü önünde birlikte dans ediyordu ve ben bunların hiçbirini umursamıyordum. Gitmeden önce onun tadına bakmalıydım.

Eli saçımın arkasına gelip hafifçe çekiştirdiğinde, açık ağzına doğru inledim ve o da sesi yuttu.

Sonunda ayrıldık, ikimiz de nefes nefese kalmıştık ve ben daha fazlası için can atıyordum. Parmak uçlarımda durarak dudaklarımı kulağına bastırdım. "Kalbim senin, Lucien Thorne. Şimdi ve daima." Bunu söyledikten sonra geri çekildim ve yüzünü göremeden arkamı döndüm. Ağlamak istemiyordum. Bu işe duygusal bir enkaz olarak girmek istemiyordum. Güçlü olmam gerekiyordu.

Yanımda oturan Piper'la birlikte sepete atladım ve ejderha kral gökyüzüne doğru havalandı. Savaşa ya da Lucien'in şu anda ne yaptığına değil, önümüzdeki göreve odaklanmaya çalıştım. Kendisini ve halkını koruyabilecek kapasitede olduğunu biliyordum. O aramızdaki en güçlü fae idi. Ama Nightfall kraliçesi aylardır büyümümüzü çalışıyordu! Sınırımızda sadece bin savaşçısı yoktu, aynı zamanda onları... bizim gücümüzle geliştirmişti.

Şimdi ben de üzerime düşeni yapmalıydım. Kendimiz kırılmışken Archmere ve Embergate'ten yanımızda savaşmalarını isteyemezdik. Thorngate'i bir kez daha birleştirmek zorundaydım. Nightfall'a karşı savaşmak ve onları Kış'ın sınırından uzaklaştırmak için her şeyi zamanında bir araya getirmek büyük bir grup çabası olacaktı.

Piper'ın elini tutmak için uzandım. Sessiz davranıyordu ve muhtemelen şokta olduğunu biliyordum. Ona gelmek zorunda olmadığını söyledim ama o ısrar etti. Kışlık Saray'dan çıkarken annemi ve Libby'yi zar zor kontrol edebilmişim. İkisi de uyuyordu, yanlarında da bir elf şifacı vardı. Ama sonuna kadar sadık dostum olan Piper, Drae ile birlikte beni bekliyordu.

"Mektup için sana hiç teşekkür edemedim. Bana umut verdi ve devam etmemi sağladı!" Rüzgâra karşı bağırdım.

Piper o sırada bana baktı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Arabayı durdurmadığım için özür dilerim. Bir taş atmalıydım ya da-"

Sözünü kestim. "Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

Sesi kesildi. "Marcelle seni aldığı anda her şeyi gördüm ve ne yapacağımı bilemedim. Ben senin gibi güçlü değilim. Savaşamayacağımı biliyordum, bu yüzden yardım getirmek için koştum, ama şimdi savaşmaya çalışıp çalışmadığımı merak ediyorum-"

Onu kollarıma çektim ve hıçkırıklara boğuldu, bastırılmış kederini dışarı atarken göğsümde titriyordu. Bu yüzden mi bu kadar sessizdi? Beni kurtaramadığı için kendini suçlu mu hissediyordu?

"Piper, seni öldürebilirlerdi. Sen doğru olanı yaptın. En iyi şeyi. Lucien'e söyledin, böylece o da beni kurtarabildi." O ağlarken sırtını okşadım. Bu suçluluk duygusunu taşıdığını fark etmediğim için kendimi kötü hissettim.

"O...?" diye boğuk bir sesle ceketime sarıldı. "...seni incitti mi?" Geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. Ne sorduğunu biliyordum: beni *yatağa* attı mı? Piper saflığımı korumayı çok ciddiye alıyordu ve bunun onu öldüreceğini biliyordum. Bilmek zorundaydı.

"Evlilik yasaldı," dedim, onun için çok açıklayıcı olabilecek bir şey söylemekten kaçınmaya çalışarak. "Ama Lucien beni hâlâ istiyor, o yüzden bir önemi yok."

Önemi vardı. O gün küçük bir parçam öldü ve bir daha asla geri gelmeyecekti. Dünyanın güvenli bir yer olduğunu ve her zaman korunacağımı düşünen o masum, kaygısız çocukluk parçam ölmüştü. Ama Piper'ın bunu bilmesine gerek yoktu.

Kendinden geçmiş görünüyordu. "Ben... Ben çok üzgünüm."

Omuzlarını kavradım ve bana bakmaya zorladım. "Bu senin hatan değil. Yapabileceğin hiçbir şey kaderimi değiştiremezdi."

Kaşlarını çatı. "Sihrimin bu kadar zayıf olmasından nefret ediyorum. Kılıç kullanmayı öğrenmek istiyorum!" dedi aniden.

Sırıttım. "Büyüm bağlandığında ben de aynı şeyi düşünüyordum. Birlikte öğrenelim."

Başını salladı ve sonra yanıma sokuldu.

Yolculuğun geri kalanı sorunsuz geçti ve Bahar sarayının zirvelerinin görünmesi hiç zaman almadı.

"Oraya inin!" Rüzgârın üzerinden ejderha kralına bağırdım. Rüzgârı onun için en uygun uçuş hızını sağlayacak şekilde yönetiyordum ama hâlâ kar ve buz çağırma yeteneğimi kabullenmeye çalışıyordum. Bunun kalıcı mı yoksa sadece birkaç gün mü süreceğini merak ediyordum. Kailani bunun deneysel olduğunu söylemişti, o yüzden emin değildi. Ya benim kanım onunkini emecek ve dışarı atacak ya da ona bağlanarak büyüsünü sonsuza dek benimkiyle birlikte tutacaktı.

Her iki şekilde de, sahip olmak güzeldi. Sonbahar büyümden çok daha uçucu hissettirdi. Kış doğası gereği uçucuydu ve bu yüzden mantıklı geliyordu. Şimdi Lucien'e ve bu güçle bunca yıl nasıl başa çıktığına biraz daha merhamet duyuyordum.

İnsanlar evlerinden çıkıp gökyüzünde süzülen ejderhaya bakmaya ve onu işaret etmeye başladılar.

"İşte Sheera!" Piper anons etti ve sonra bana baktı. "Bir planın var mı?"

İçimi çektim ve arkadaşımın evinin bahçesine çıkıp bana bakmasını izledim. Bunu zor yoldan yapmak istemiyordum. Yumuşak olmak ve

Ama Sheera ve ailesi arkamdan müstakbel kocama karşı bir ayaklanma planlamışlardı. Marcelle'in beni kendine almayı planladığını da biliyorlar mıydı?

Hayır. Beni uyarmayacaklarını düşünemezdim.

Yine de kibarlık beni hayatta bir yere kadar götürmüştü. Artık taşıdığım Hazeville Kraliçesi unvanını tamamen benimsemenin zamanı gelmişti.

Sheera'nın annesi, babası ve ev halkının yanı sıra yarım düzine saray mensubu ve bir avuç muhafız da bahçedeydi. Ejderha kral onların önüne ustalıkla indi ve ben de sırtına bağlı sepetten atlayarak yıpranmış deri çizmelerimin üzerine indim.

"Madelynn?" Sheera gördükleri karşısında şok içinde göğsünü sıktı. Dünden önce benim görmediğim gibi onun da hiç ejderha görmediğine şüphe yok.

"Artık bana Majesteleri diye hitap edebilirsiniz. Yoksa duymadınız mı? Marcelle ile evliydim ve artık kraliçenizim." Çenemi yukarı kaldırdım ve elimden geldiğince kraliyet üstünlüğünün her zerresini taşıdım.

Hava bir anda değişti. Sheera'nın gözleri kocaman oldu ve bana hafif bir reverans yaptı. "Elbette, Majesteleri. Duydum."

Eski dostumun benimle böyle resmi terimlerle konuşmasına neden olduğum için kendimi kötü hissediyordum ama burada hata yapamazdım. Herhangi bir dostça şaka benden faydalanılmasına neden olabilirdi ve zaman çok önemliydi.

Tüm bunların gerçek failleri olan anne ve babasına ters ters baktım. "Beni kraliçeniz yaptınız ve şimdi *benim* yönetimimle yaşayacaksınız," diye hırladım. "Zaphira kız kardeşimi kaçırmaya çalıştı -" hepsi soluk soluğa kaldı, hatta saray mensuplarından bazıları bile "- ve Kış Kralı şu anda ben takviye kuvvet getirene kadar onu sınırdan tutuyor. O yüzden ordunuzu toplayın ve Kış Sarayı'na gidin yoksa sizi ihanetten ve emirlere uymamaktan öldürürüm."

Duke Barrett'ın ağzı soluk soluğa kalmış bir balık gibi açık kaldı. Sonra güldü. "Sevgilim, teoride kraliçem olabilirsin ama ben *emirleri* Kral Marcelle'den alırım."

O bilmiyordu. Haber ona ulaşmamıştı. Etrafındaki rüzgârı yakaladım ve bedenini havaya kaldırdım.

Sheera ve annesi çığlık atarak geri çekildiler ve iri gözlerle bana baktılar.

"Marcelle öldü! Ve eğer sadakatinizin nerede yattığını açıkça belirtmezseniz siz de öleceksiniz," diye bağırdım. "Nightfall kraliçesi hepimiz için geliyor! Marcelle'in onunla yaptığı anlaşma hiçbir zaman ciddiye alınmadı. Hâlâ Güz Sarayı topraklarına tecavüz ediyor ve Libby'yi kaçırmaya çalışıyor. O sadece

halkımızı bölmek istedi! Ya birleşip bize yardım edeceksiniz ya da bu rüzgâr sizi parçalayacak!" Onu havada tutarken yapraklar ve toprak küçük bir kasırga halinde ayaklarının dibinde dönüyordu. Yerdeki toprak ve gökteki yağmur üzerinde büyük bir güce sahip olduğunu ve muhtemelen beni bütünüyle yutabileceğini biliyordum, ama nefesini ciğerlerinden almadan önce değil.

O da bunu düşünüyor gibiydi.

Sheera'nın annesi kocasının önüne atladı. "Biz seninleyiz! Madelynn, bana bak!" diye emretti. Bu aileyi küçüklüğümden beri tanıyordum. Adımı söyleme şekli bana küçüklüğümü hatırlattı.

Ona baktım ve bakışlarında merhamet olduğunu gördüm. "Krallığı bölmek bir hataydı. Nightfall kraliçesinin bizi dokunulmadan bırakacağını düşünmek. Biz sadece sevdiklerimizi korumaya çalışıyorduk. Ama bu bir hataydı ve biz senin yanındayız. Değil mi Barrett?" Başını kaldırıp kocasına baktı.

İçini çekti, rüzgâr etrafında dönüyor ve saçlarının yüzüne doğru uçuşmasına neden oluyordu. "Biz seninleyiz," dedi boyun eğerek.

Onu tutan rüzgârı bıraktım ve o da ayağa düştü.

"Ejderha halkı, elf halkı, *onlar* da bizimle birlikte. Yapılacak en doğru şey bu. Zaphira'ya karşı tek vücut olun," dedim onlara.

Çimlerdeki herkesin bakışları arkamdaki iri ejderhaya ve onun yanında duran Piper'a yöneldi. Sanki aynı fikirdeymiş gibi duman dolu bir nefes çekti ve pullu büyük bir ayağını yere vurdu.

"Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kış kralı sevdiğim ve evleneceğim iyi bir adam," diye ekledim. Bunu pek kabullenmemiş görünüyorlardı ama umurumda değildi. "Ordunuzu alın ve Kış'a doğru yola çıkın. Ben Yaz Sarayı ile arkadan geleceğim."

Sheera gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Marcelle'i öldürdün ve Summer Court'un seni takip edeceğini mi düşünüyorsun?"

Teknik olarak Marcelle'i *ben* öldürmemiştim ama şu anda bu konuya girmeyecektim. Drae'ye doğru yürüyüp Piper'la birlikte sırtındaki eyer sepetine binmeden önce tek söylediğim "Daha iyisini yapmalıydılar," oldu.

Barrett adamlarına savaşa hazırlanmaları için emirler yağdırmaya başladı, ardından ejderha kral yere tekme attı.

Bir saha gitti, bir saha kaldı. Kaybedecek zaman yoktu.

"Büyüdüğümde sen olmak istiyorum," dedi Piper ve yanıma sokuldu. O zaman güldüm, bu belirsiz zamanlarda ona yaslanabildiğim için çok minnettardım.

Eyerin daha derinlerine oturduk ve biraz kurutulmuş et ve meyve paylaştık. Böyle bir zamanda zar zor yemek yiyebiliyordum ama önümüzdeki savaş için gücümü korumam gerekiyordu. Kral Valdren son derece hızlı ve yetenekli bir uçucuydu. Birkaç saat içinde Kışlık Saray'a dönüp savaşa yardım etmeye hazır olabilirdim.

Yaratıcı'ya Yaz Mahkemesi'ni ikna etmenin kolay olması için dua ettim, çünkü hoşlarına gitse de gitmese de savaştaydık.

YAZ'A ULAŞTIĞIMIZDA, Yazlık Saray'ın önünde büyük bir kalabalığın toplandığını görünce rahatladım. İnsanlar ana yapının yan tarafındaki toplantı salonuna doluşuyordu. Kral Valdren, Lucien'i ilk öptüğüm bahçeye indi ama bu sefer ben attan indiğimde insan formuna geçmeye başladı. Arkamı dönerek onu yalnız bıraktım çünkü değişiminin kıyafetlerini korumayı içermediğini biliyordum. İnsan formuna geçmesini bu sefer bana eşlik etmek istediğine dair bir işaret olarak algıladım ve misafirhaneye girip el ve ayak bileklerinden on beş santim kısa kıyafetlerle geri çıkmasını sabırla bekledim.

"Bu konuda içimde kötü bir his var ve Lucien'e seni tutacağıma söz verdim. güvende," dedi bana. Sürünerek çıktığı eyere doğru yürüdü, bir çantaya uzandı ve kılıcını eline aldı.

Beni koruyabileceğini düşünmesi çok centilmenceydi, bu yüzden onu ciğerlerinden nefesini çalabileceğim konusunda eğitmek için bu zamanı ayırmadım.

"Teşekkür ederim," dedim ve Piper'la birlikte, mırıltıların ve bağırıışların buradan duyulabildiği toplantı salonuna doğru yürüdük.

Kral Valdren'e baktım ve o da başını salladı. Görünüşe göre burası hakkındaki değerlendirmesi doğruydı. Liderleri ölmüştü. Beni son gördüklerinde bir okla vurulmuştum ve şimdi içeri dalıp hepsini savaşa zorlayacaktım.

Yaradan, bana güç ver.

Kalabalık o kadar büyüktü ki fark edilmeden toplantı salonunun arka tarafına geçtik.

"Kışlık Saray'a yürüyüp kralı diri diri yakmalıyız!" diye bağırdı biri.

Böyle bir ihanetten söz edilince tüylerim diken diken oldu. Yükseltilmiş sahneye baktığımda yalnız bir adam gördüm, aslında bir çocuktu, en fazla on altı yaşında. Dik durmuş, ne yapması gerektiğini haykıran halkını dinliyordu.

Prens Mateo.

Marcelle küçük kardeşini hep kıskanırdı. Zihniyle bir adamı ateşe verebilecek kadar güçlü olduğu söyleniyordu, bu yüzden Marcelle görünüşe göre onu *yeniden eğitmek* için kilit altına aldı.

Birdie'nin onu gittiği yerden alabildiğini gördüğüme sevindim.

"Sessiz olun!" Mateo adamlarına bağırdı. Ama sesleri daha da yükseldi. Bakışlarındaki paniği görebiliyordum. Kraliyet kanına sahip olabilirdi, güçlü olabilirdi ama doğuştan lider değildi, kimse de ona eğitim vermemişti.

"Seni sahneye atmak için izin istiyorum?" Kral Valdren kulağıma fısıldadı.

Mükemmel.

"Kabul edildi," dedim ona.

Sonra bir baktım, ejderha kralının dev elleri kalçalarımı kavradı ve beni kaldırıp üç sıra insanın üzerinden geçirerek sahneye bıraktı.

Ayağa kalktım, eteğimi düzelttim ve insanlar sessizleşti.

Sırada Kral Valdren vardı, sanki küçük bir kaya parçasıymış gibi sahneye sıçradı ve sonra yanımda durdu. Piper ön sıradan sessizce bizi izledi.

"Kraliçenizin önünde eğilin!" diye bağırdı, burun deliklerinden dumanlar yükseliyordu.

Her bir baş eğildi ve ben korkuyla eğilmiş tüm o başlara bakarak sertçe yutkundum. Bu asla benim yönetmek istediğim bir yol değildi ama yine de Lucien'in özür dilemesinden sonra açıkça görüldüğü gibi makul davranışlara karşılık vermediler. Omzumun üzerinden beni görünce hem rahatlamış hem de korkmuş görünen Mateo'ya baktım.

"Beni serbest bırakmak için emir veren sen misin?" diye sordu. Başımı salladım.

Kaşları birbirine çarptı. "Ve ayrıca kardeşimi öldüren kişi?"

Orada gerçek bir öfke vardı, bu da bana kardeşiyse her ne yaşanmış olursa olsun onu hala sevdiğini söylüyordu. Buna saygı duyabilirdim.

Aile aileydi.

"Öyleyim." Lucien'in Summer halkı nezdindeki itibarı yeterince lekелendiğinden, Marcelle'i öldürme suçunu üstlenmemin en iyisi olduğunu düşündüm.

"Öldürün onu!" diye bağırdı kalabalıktan biri.

"Sahte kraliçe," dedi bir başkası.

Buradan çıkmak için savaşmak zorunda kalabileceğim düşüncesi göğsümü korkuyla kapladı. Yaralanmaktan korkmuyordum ama özgürlüğe kaçarken başka kimseye zarar vermek istemiyordum. Bunlar masum, yanlış yönlendirilmiş insanlardı.

"Bana dokunursanız ciğerlerinizdeki havayı emerim!" Kalabalığa bağırdım. Artık zayıf görünemezdim. Geri dönüş yoktu.

Mateo arkamdan, "Dokunmadan kanınızı kaynatabilirim," dedi ve kalabalık buna katıldığını haykırdı.

Oh Fae. Bu hiç iyi gitmiyordu.

Kınından çıkan kılıcın *şakırtısı* kalabalığı susturdu ve hepimiz ejderha kralına baktık. "Kelleni almadan *olmaz*," dedi Kral Valdren Prens Mateo'ya, kılıcını çıkarıp ucunu ona doğrultarak.

Mateo tüm bunları eğlenceli bulmuş gibi kıkırdadı ve esaret altında geçirdiği yılların diplomatik konuşmalar yapma yeteneğini engelleyip engellemediğini merak ettim. Mateo elini bana doğru uzattı. "Size borçluyum Kraliçe Madelynn. Özgürlüğümün gerçekleşmesi için kardeşimin ölmek zorunda kalması hoşuma gitmiyor ama özgür olduğum için minnettarım."

Yani biraz kızgındı, belki de şu anda bir oyun oynuyordu. İçimden rahat bir nefes aldım ve uzanıp elini sıktım. Kral Valdren yakınımda durdu, kılıcı hazırda.

Kalabalık yuhaladı ve ben de onlara döndüm. "Burada nişanlı bir çift var mı? Nişanlıysanız konuşun!" Onlara bağırdım.

Herkes ne yaptığı mı merak ederek şaşkın şaşkın etrafına bakınırken bir kız yanında genç bir adamla öne çıktı. "Biz nişanlıyız. Ne olmuş yani?"

Başımı salladım ve adamı işaret ettim. "O artık benim. Çeyiziniz iptal edildi ve onunla bugün evleneceğim" dedim.

Kalabalığın nefesi kesildi ve kız bana kaşlarını çatı.

"Marcelle bana bunu yaptı! Babamın Kral Thorne ile yaptığı anlaşmayı iptal etti. Eğer onunla evlenip kraliçeniz olmazsam annemi ve kız kardeşimi öldürmekle tehdit etti."

Nefes sesleri yükseldi ve onlarla bir yere varmaya başladığımı anladım.

"Yani Lucien beni geri almak için topraklarınızda bir başka donmaya neden olduğunda gerçekten şaşırdınız mı? Lucien'i öldürdüğüm için gerçekten şok oldun mu?"

Masumiyetimi çalan ve sözlendikten sonra beni evliliğe zorlayan kim?"

Kalabalığın üzerine ölü bir sessizlik çöktü ama ben devam ettim.

"Dinle, Kral Thorne ile bir geçmişiniz olduğunu ve yıllar önce Büyük Dondurma nedeniyle ondan nefret ettiğinizi biliyorum. Ama bunun için özür diledi, güçlerini kontrol edemediğini herkesin önünde itiraf etti, yani artık önümüze bakmanın zamanı geldi. İnsanlar hata yapar," diye yalvardım onlara. "Marcelle kötü bir adam ve korkunç bir liderdi. Bunu ne kadar çabuk anlarsanız, içinde bulunduğumuz mevcut krizi o kadar çabuk atlatabiliriz."

Mateo ve Kral Valdren'in yanıma geldiğini hissettiğimde, mırıltılar tüm mekana yayıldı.

"Ne krizi!?" diye bağırdı biri.

İşte bu andı. Bu an, bu insanların yaşayıp yaşamayacağına, savaşı kazanıp kazanamayacağımıza karar verecekti.

"Nightfall kraliçesiyle savaş çoktan başladı. Küçük kız kardeşimi kaçırmaya teşebbüs etti ve şimdi Kış Sarayı sınırında bu tarafa doğru gelen bin adamı var." Nefesler ve çığlıklar boşlukta yırtıldı, ama ben devam ettim. "Onu Thorngate'in *tamamını* ele geçirmekten alıkoyan tek şey Kış Mahkemesi. Güz ve Bahar Saraylarına katılmanızı ve bizimle savaşmanızı istiyoruz!"

Odada muhalif ve korku dolu haykırışlar yükseldi.

Kral Valdren öne çıktı ve sesi tüm alanı doldurdu. "Üç gün!" diye gürledi ve herkes sessizliğe gömüldü. "Tahminlerime ve tecrübelerime göre, Kraliçe Zaphira ve gelişmiş ordusu buraya gelip sizi kendi güçlerinizle öldürmeden önce sahip olduğunuz tek şey üç gün."

Suluk soluğa kalmalar, şok ve ağlamalar. Bu kadar naif insanların gerçeklerle yüzleştğini görmek kalbimi kırdı. Ama kabullenmek zorundaydılar, yoksa öleceklerdi.

Mateo'ya baktım. Marcelle'in bir uzantısı olarak görülüyordu. Ondan haber almaları gerekiyordu.

Korkmuş görünüyordu, çocuksu yüzü bu konularda ne kadar az tecrübesi olduğunu gösteriyordu ama bana başını salladı. "Sizi dövüşmeye zorlamayacağım!" Mateo onlara seslendi ve ben irkildim.

Ben olsam yapardım.

"Savaş alanına gidip Yazlık Saray'ı temsil edeceğim ve eğer bir korkak gibi geride kalmayı tercih ederseniz ve çocuklarınız üç gün içinde güzel evimizi bastıklarında Nightfall kraliçesinin adamlarının elinde ölürse, o zaman başsağlığı dilemeyeceğim," diye kükredi.

Tüylerim diken diken oldu ve kalabalıktan onay çığlıkları yükseldi.

Mateo sonra bana baktı. "Thorngate ile resmen yeniden bir araya gelmek ve kardeşimin başlattığı ayrılığı iptal etmek istiyorum."

Rahatlama tüm uzuvlarıma yayıldı.

"Yaşlılar anlaştı! Fae'ler tek vücut olarak savaşacak!" diye bağırdı kalabalıktan yaşlı bir erkek Fae.

Onaylayarak çenemi eğdim. "Elimden geldiğince çabuk evrak işlerini başlatacağız ama o zamana kadar en güçlü savaşçılarınızla birlikte Kışlık Saray'da buluşalım."

Mateo beni selamladı. "Savaşa hazırlanın!" diye bağırdı ve halk harekete geçti.

Kral Valdren Mateo'yu sahnenin arka tarafına, daha özel bir yere çekti ve ben de onları takip ettim. Dev ejderha kralını küçük bir çocuğun yanında görmek neredeyse komikti.

"Hiç bir savaşı yönettin mi?" diye sordu ejderha kralı ona. Çocuk hasta olabilirmiş gibi görünüyordu. "Hayır, efendim."

Valdren başını salladı. "Bırakın en kıdemli muhafızınız önerilerde bulunsun ve liderliği ele alsın. Yapabileceğiniz en iyi şey kararlı olmaktır. Kararsızlık genellikle hayatlara mal olur."

Mateo başını salladı ama korkmuş görünüyordu.

"Kışlık Saray'a vardığınızda, Kral Thorne adamlarınıza komuta edecek. Ondan önce herhangi bir sorunla karşılaşmazsınız" dedim.

Yine gergin görünüyordu ama anlayışla başını eğdi.

İşte oldu. Başardım. Tüm Fae'leri tek bir amaç için bir araya getirmiştım. Sonra ejderha kralına döndüm. "Kız kardeşimin intikamını alma zamanı geldi," diye homurdandım. Nightfall kraliçesinin adamlarını öyle güçlü bir rüzgâr fırtınasıyla tokatlamak istedim ki diyarın öbür ucuna uçup gittiler.

Drae anlayışla çenesini eğdi, sonra Piper'ı kapıp dışarı çıkmadan önce Mateo'ya şans diledik.

Küçük kız kardeşimin incinmeye ne kadar yaklaştığını ya da Nightfall kraliçesinin makinelerinden biri tarafından gücünün elinden alındığını düşünmek beni öfkeyle kaydattı. Gücümün içinde daha önce hiç deneyimlemediğim bir karanlık hissettim. Sanki onu kontrol altında tutmazsam tüm diyarı tüketecekmiş gibiydi. Lucien'in babası ona her vurduğunda ya da sinirlendiğinde mücadele ettiği şey bu olmalı.

Yaradan, küçük kız kardeşimi alıp kaçmaya çalışan herkese merhamet etsin. Nightfall kraliçesi bunu ödeyecekti.

OceanofPDF.com

YEDİ

Drae bizi Kış Sarayı'nın yanından geçirdi ve Vincent'ın şu anda hayatını içerek geçirdiği Buz Dağı'nın üzerinden uçurdu. Sonunda bizi açık bir alana indirdi ve indirdiği anda bir şeylerin ters gittiğini anladım. İnsanlar bağırarak emirler yağıdırıyor ve çığlıklar atarak etrafta koşuşturuyorlardı. Lucien'in Nightfall kraliçesi ve adamlarını savuşturmak için inşa ettiği buz ve kar duvarını görmeyi umarak savaş alanına baktım ama tek gördüğüm kan ve ölümdü.

Kadınların ateş yakıp su kaynattıkları bir grup çadıra bakarak, çadırı işaret ettim. "Oraya git ve güvende kal," dedim Piper'a.

Uzanıp bana sarıldı ve sonra sepetten dışarı fırladı. Ben de onu takip ettim. Ejderha kralının boynundaki pulları bir köpek gibi okşamak ve yardımları için ona teşekkür etmek istedim ama bunun muhtemelen uygunsuz olacağını biliyordum. Teşekkür etmek için zaman yoktu çünkü bir adam avazı çıktığı kadar bağırarak yanımdan koşarak geçti. Bir kolu yoktu ve şifacıların çadırına doğru koşarken kan kaybediyordu. Nasıl kaybediyorduk? Neden hava çok soğuk değildi? Ya da kar yağmıyordu?

İçime bir taş oturdu. Lucien yaralanmış mıydı?

Orada şok içinde durmuş, olanları anlamaya çalışıyordum ki Kraliçe Kailani aniden ortaya çıktı. Elinde bir hançer vardı, parmakları is içindeydi ve tuhaf bir şekilde kaçak içki kokuyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Bana acımasız bir ifade verdi. "Lucien'in güçleri... zar zor çalışıyor. Kan nakli onu oldukça zayıflattı. Siz gitmeden önce bunu bilmiyorduk."

O anda etrafımdaki dünya eğildi ve başım dönmeye başladı. Lucien hayatımı kurtardı ve ben de karşılığında onun gücünü mü aldım? Beni asla affetmeyecekti.

Ben. Lucien onları koruyamazken dışarıdaki insanlarımızın katledildiğini düşündükçe içimi bir panik kapladı.

O sırada bir grup Nightfall askeri bize doğru ilerledi ve Kailani ayaklarının dibine serdiği bir çantaya uzandı. Bir kaçak içki şişesi çıkardı ve ağzından sarkan küçük kumaş şeridi yaktı. Ateşle canlandı ve yaklaşan adamlara doğru fırlattı. Ayaklarının dibinde yere düştüğünde patladı ve benim bir çığlıkla geriye doğru sıçramama neden oldu. Adamlar geri çekildi, bazıları yanıyordu ve Kailani başka bir kaçak içki bombası hazırladı.

Kutsal Fae. Bu bir savaştı.

Lucien'i aramak için kaosun içine baktım ve onu buldum. Adamlarıyla birlikte savaş alanında idi ve ilerleyen bir grup Nightfall savaşçısına küçük kar ve buz patlamaları fırlatıyordu.

Düşünmedim, sadece koştum. Onun nasıl hissettiğini düşündükçe içimde suçluluk duygusu dönüyordu. Marcelle beni kelepçelediğinde ve gücüm olmadığında, içimde ölü gibi hissetmişim. Onun da aynı şeyi yaşadığını hayal ettim. Bir savaştan hemen önce gücümün tükenmesi... bu bir ölüm cezasıydı.

Sanki beni hissetmiş gibiydi. Döndü ve bakışları üzerime düştüğünde elindeki kılıcı bıraktı ve ben de kollarına atladım. Elleri yüzümün yanlarını kavramak için yukarı kalkarken göğsünden bir inilti koptu. "Yaşıyorsun," diye nefes aldı.

Savaş etrafımızda şiddetlenirken gözyaşlarım yanaklarıma düştü. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum.

Tam onun gücünü çaldığım için bir tür özür dilemeye başlayacaktım ki biri beni arkamdan çekti. Dövüşmeye hazırlanarak döndüm ve göğüs zırhında Embergate arması taşıyan beyaz saçlı güzel bir kraliçeyle yüz yüze geldim. Kanla kaplıydı ve elinde büyük bir avcı kılıcı ve vahşi bir ifade vardı.

Bunun kim olduğunu biliyordum... *Arwen Valdren*, ejderha kralının karısı.

Lucien'den bana bakarak, "Kış Kralı'nın büyüsüne sahip olan sen misin?" diye sordu.

Sertçe yutkundum ve ona başımı salladım.

"Yaratıcıya şükürler olsun ki sonunda buradasın!" dedi ve beni geriye, kocasının hâlâ ejderha formunda olduğu yere doğru çekmeye başladı. Lucien de ön saflardan ayrılıp peşimizden koşarak onu takip etti.

Bu anın içinde o kadar kaybolmuştum ki beni çekmesine izin verdim çünkü her saniye buradaki herkesin öleceğini hissetmeye başlamışım ve

Lucien beni asla affetmeyecekti.

Onun gücünü aldım.

Ejderha kralının yanına vardığımızda, Arwen gözlerimin içine baktı. "Küçük kardeşim için *adam* bile öldürürüm. Ya sen?"

Sertçe yutkundum, ciddi sorusu karşısında ayılmıştım. Başımı salladım ve o da kocasının sırtındaki eyere baktı. "O piçler senin akrabalarını almaya çalıştı ve bütün gün adamlarımızı öldürdüler. Şimdi bunu hatırla ve *canlarını yak.*"

Söyledikleri karşısında o kadar şaşırmıştım ki beni eyere itmesine izin verdim. Lucien aniden yanıma atladı ve ardından Drae şiddetli bir sarsıntıyla gökyüzüne doğru havalandı.

"Neler oluyor?" Arwen küçülürken yere bakarak ona sordum. "Neden yine uçuyoruz?" Gitmek istemiyordum, yardım etmek istiyordum. Ejderha kraliçesiyle daha önce hiç tanışmamıştım ama bütün gün halkımızın yanında savaşmış gibi görünüyordu ve bunun için ona büyük saygı duyuyordum.

Lucien savaş yorgunu ve yorgun görünüyordu. Üstü başı kar ve kanla kaplıydı. Umarım kendi kanı değildir. "Buzdan duvarı inşa etmelisin. Yeniden toparlanmak için zamana ihtiyacımız var," dedi çabucak. "Diğer saraylar geliyor mu?"

Olayların bu şekilde gelişmesi karşısında hâlâ şoktaydım ama başımı salladım.

"Öyleler."

Lucien ellerimi kavradı ve kendi ellerinin arasına aldı. "Madelynn, bana bak."

Döndüm ve onun bakışlarıyla karşılaştım. "İnsanlarımızı kurtarmalısın. Sahip olduğun kış gücünü çağırmanı ve bir bina yüksekliğinde buzdan bir duvar inşa etmeni istiyorum."

Göğsümün içinde bir panik sarmalı oluştu. "Lucien, nasıl yapacağımı bilmiyorum. Sadece tek bir buz parçası yaptım-"

Elleri benimkileri bıraktı ve sonra yüzümün yan tarafını kavradı. "Bunu yapabilirsin. Sana yardım edeceğim. Denemek *zorundayız*. Bizi katlediyorlar."

Yüzen gri gözlerini gördüğümde suçluluk duygusuyla sarsıldım. Eğer onun gücünü çaldığım için halkı ölürse, kendimi asla affetmeyecektim.

"Tamam, bana ne yapacağımı söyle." Yüzümü bıraktığında ellerimi salladım, sonra ejderha kralının yanından baktım. Nightfall ve Thorngate arasındaki sınır boyunca cesetlerden oluşan bir sıra vardı. Adamları savaşırken her yere kar yağıyordu ama alev patlamaları onların sıkı çalışmasını eritiyordu. Kraliçenin adamlarının Summer Court gücü vardı, diğerlerinin yanı sıra, küçük bir rüzgâr tünelinin bir adamın üzerinden

geçtiğini gördüm.

Lucien bana doğru eğildi ve ağzını kulağıma dayadı. "Kışın püf noktası affetmemesi, acımasız olması ve yaşamı çok az önemsemesidir."

Tamam, karanlık bir başlangıç ama bundan ilham almaya çalışıyordum.

"Kış büyüsünü kontrol eden tek duygu... öfkedir" dedi.

Böyle bir şeyi kabul etmesine şaşırarak ona baktım ve o da başını salladı.

O zaman neden bu kadar güçlü olduğu anlaşıyordu. Babası ona her vurduğunda ya da sözle onu her yere serdiğinde, Lucien gücü için daha fazla yakıt depoluyordu. Elimdeki bu kış büyüsünden şimdiye kadar hissettiklerim de anlamlıydı. Uçucuydu, öfke gibi.

Nefesi boynumda sıcacıktı. "Başına gelen en sinir bozucu şeyi düşün ve onu kış gücüne yönlendir." İki diyar arasındaki sınır çizgisini işaret etti, kayalardan ve eriyen kardan oluşan küçük bir nokta. "Sonra oraya nişan al," diye ekledi.

Ejderha kralı gücümü yoğunlaştırmam gereken noktanın üzerinde geziniyordu, bu yüzden derin bir nefes aldım, en sinir bozucu anımın ne olduğuna bile girmekten korkuyordum. Babamın beni Lucien'e vaat ettikten sonra Marcelle'e sattığını düşündüm ama içten içe babamı seviyordum ve bu yüzden yeterince öfke barındırmıyordu. Sonra Marcelle'in beni arabada onunla evlenmeye zorlamasını düşündüm ve bu da içimdeki yangını körükledi ama yeterli değildi.

Marcelle'in saflığımı almasının anısı bir bombayı ateşledi. Bu travmayı ve benim için ifade ettiği her şeyi sindirmek için kendime tam anlamıyla izin vermemiştim. Marcelle'in beni babamın çalışma odasından kaçırdığı andan beri hayatta kalma modunda yaşıyordum.

Bana yaptığı her şeyin zihnimde ön plana çıkmasına izin verdim ve öfke göğsümde patladı. Boğazımdan bir çılgılık koptu ve Marcelle'in Lucien için sakladığım şeyi nasıl vahşi bir şekilde aldığını hatırladığımda gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Ellerimi sepetin üzerine atarak savaş alanına bir rüzgâr, buz ve kar seli fırlattım.

Lucien'in eli uyluğumun üzerinden geçti ve bu öfkeyi taşımanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyormuş gibi sıktı.

Etrafımızdaki havanın sıcaklığı soğuk derinliklere düştü ve dişlerim gıcırdadı ama devam ettim. Gücü zorladım ve onu öfkemle birleştirerek destansı boyutlarda bir fırtına yarattım. Yavaş ama emin adımlarla yerde buzdan bir duvar oluştu. Büyüyen camdan bir bariyer gibi onu görebiliyor ve parmaklarımdan ucunda hissedebiliyordum. Açıklaması zordu. Askerler

duvar yükseldikçe dağılmaya ve kendi taraflarına geri kaçmaya başladılar. Aynı zamanda, kar ve rüzgâr Nightfall ordusuna doğru eserek onları kendi bölgelerinin güvenliğine geri çekilmeye itti.

Lucien, "İşte bu, gücü beslemeye devam et," diye ikna etti.

Babası aklıma geldi. Çok az tanıdığım bir adamdı ama yine de durumu için yardım almayı reddetmesi beni öfkelenlendirmişti. Kendi oğlu yerine bir şişeyi seçmişti.

Hayal kırıklığıyla homurdanarak mümkün olduğunca çok büyü fırlattım ve buzdan duvar aniden kırk metre havaya fırladığında Lucien'in nefesi kesildi.

Drae çarpmamak için geriye doğru uçtu ve ben de sonunda tutunduğum öfkeden kurtuldum.

"Başardın," diye nefes aldı Lucien.

Aşağıdaki savaş alanından alkış sesleri yükseldi ve ejderha kral inişe geçti. Lucien elimi kucağına çekti ve küçük daireler çizerek okşadı.

Sırtarak dev buzdan duvara ve sonra Lucien'e baktım. Kaşlarının çatılmasına ve bakışlarının donuklaşmasına hazırlıklı değildim. "Sorun nedir?" Rüzgârın sesini bastırarak sordum.

"Artık gücüm olmadığına göre ne size ne de halkıma bir faydam dokunabilir." İtirafı tüm alanı doldurdu, söylenmemiş her şeyi söyledi.

Artık adabı umursamadan yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Benim için ne kadar önemli olduğunu, bu kadar kısa sürede ona ne kadar düşkün olduğumu bilmesini istiyordum. Kusur olarak algıladığı her şeyin onda en çok sevdiğim şey olduğunu.

Ağzını geri çekerek gözlerinin içine baktım. "Lucien Thorne, benim için *asla* işe yaramaz olmayacaksın."

Gözlerinde tutkuyla yanan ve ancak daha fazla öpücükle söndürülebileceğini bildiğim bir ateş vardı.

İndiğimizde bir haberci bize doğru geliyordu. "Nightfall ordusu geri çekiliyor!" diye bağırdı ve herkes yumruklarını havaya kaldırarak tezahürat yaptı.

Lucien bana, "Yarın daha fazla adam ve daha fazla öfkeyle geri dönecek," dedi.

"O zaman bu geceyi en iyi şekilde değerlendirelim." Boynunu öptüm, dudaklarımın altında hızlanan nabzını hissettim. "Bu savaş çok büyümeden evlen benimle."

"Evet, erik şekeri." Öne eğildi ve burnumu öptü.

Saatler içinde düğün için hazırдық. Beyaz elbisem yoktu, yeterince süslü yemek yoktu, orkestramız yoktu ve ne katedral ne de balo salonu orada bulunan tüm fae, elf ve ejderha halkını alamazdı ama her şey mükemmeldi. İlkbahar, Yaz ve Sonbahar, Kral Thorne ve benim için savaşmaya hazır bir şekilde dakikalar önce gelmişti. Elfler ve ejderha-halkı buz duvarında patlak veren savaşı duymuş ve onlar da gelmişti, işte bu şekilde düğünümüzde altı binden fazla savaşçı vardı.

Balo salonu fikrinden uzun zaman önce vazgeçmiştik. Büyüklüğü nedeniyle bahçe de olmazdı. Annesinin yaptırdığı güzel katedral de uygun değildi. Onun yerine kasaba meydanını seçtik. Ağzına kadar savaşçılar ve ailelerle doluydu. Et tütsülemek ve herkesi doyurmak için pirinçli fasulye yapmak için çadırlar kurulmuştu. Küçük bir kızken hayal ettiğim gibi bir düğün değildi ama yine de bir şekilde hayal ettiğimden daha fazlasıydı. Ayrılığın neden olduğu onca acıdan sonra halkımız nihayet bir araya gelmişti. Birleştik.

Rahip tek şamdanı bana uzattı, Lucien'inkine dokunduğumda ateş titreyerek onun alevini tutuşturdu. Birlikte ikisini de büyük muma dokundurduk ve o yandığında bizimkini üfleyerek söndürdük.

Lucien ve ben şehrin merkezinde derme çatma bir sahnede dururken rahip toplanan herkese "Bugün iki hayat bir oldu," dedi. "Halkımıza karşı ortak bir sevgiye sahip iki lider." Sonra bana baktı.

Tüm Fae düğünleri aynı şiirle mühürlenirdi. O kadar uzun zaman önce yazılmıştı ki kimse sözleri kimin kaleme aldığını bilmiyordu, ama hepimizi o kadar güzel kapsıyordu ki her düğünde niyetlerimizi açıklamak için okurduk. Beş yaşındayken ezberlemiştim.

Lucien'e, "Karın suda eridiği ve rüzgârın titreyen bir alevi hareket ettirdiği gibi, sana olan aşkım da gerçektir ve asla solmayacaktır," dedim.

Lucien hiç tereddüt etmeden bakışlarımı tuttu. "Karın suda eridiği ve rüzgârın titreyen bir alevi hareket ettirdiği gibi, sana olan aşkım gerçektir ve asla solmayacaktır," diye tekrarladı.

Kalabalık alkışlamaya başladı ve Lucien başıyla onaylayan rahibe baktı. Bir an Lucien benden bir adım uzaktaydı, sonra bedenlerimiz birbirine yapıştı, toplanan insanlar çılgına dönerken Lucien'in dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Dili dudaklarımı okşarken ağzına karşı sııttım. Dudaklarımı açtım ve dilimi onunkilere değdirdim.

Bu öpücük *o kadar* uygunsuzdu ki, annem muhtemelen kalp krizi geçiriyordu. Ama umurumda değildi. Ancak rahip boğazını temizlediğinde ikimiz de gülümseyerek geri çekildik.

Lucien daha sonra sahnenin kenarına çıktı ve elini benimkinin içine sokarak başımızın üzerine kaldırdı.

Herkes sustu ve sonra Lucien ellerimizi daha rahat bir hareketle yanına bıraktı.

"Savaşın eşiğinde, Madelynn ve ben halkımıza dört gözle bekleyecekleri bir gelecek sunmak istiyoruz!" diye duyurdu ve insanlar alkışladı.

Lucien bana baktı ve ağır bir konuyla boğuştuğunu anladım.

"Yıllar önce pek çok hayatı etkileyen Büyük Donma için hiçbir zaman kamuoyu önünde özür dilemedim ve şimdi bunu yapmak istiyorum. O gece babam içkiyi fazla kaçırdı ve bana karşı... kaba davrandı." İnsanlarımızın nefesi kesildi, ağızlarını kapatmak için uzandılar ama Lucien devam etti. "Güçlerimin kontrolünü kaybettim. Annemi kaybetmenin verdiği keder ve öfke, babamın kötü muamelesiyle birleşince o gece dayanamayacağım kadar ağır geldi ve kendimi kaybettim."

Kalabalığın nefesi tekrar kesildi ve ben de destek olmak için Lucien'in elini sıkıca kavradım. Bir erkek, bir koca ve bir kral olarak onunla hiç bu kadar gurur duymamıştım. Savunmasız olmak ve yaptıklarının sorumluluğunu almak kolay değildi ama o bunu başarmıştı ve halkı onu bunun için sevecekti.

"Eskiden böyle şeyleri konuşmanın bir zayıflık olarak görüleceğini düşünürdüm ama artık umurumda değil. Hepinizin bilmesini isterim ki, tüm kalbimle söylüyorum, bir hata yaptım ve özür dilerim." Sonra utanç içinde başını eğdi ve ben de toplanan kalabalığa baktım. Tek bir kuru göz bile yoktu. Ejderha halkı ve elfler bile buğulu gözlerle bakıyordu.

O sırada insanlar sahneye hücum etmeye başladı ve ben bir an panikledim, neler olduğunu merak ediyordum. Lucien'in korumaları hızla ileri atıldılar ama artık çok geçti, durduğum yerden çekildim ve Lucien de benimle birlikte gitti.

"Çok yaşa kral ve kraliçe!" Halkımız tarafından havaya kaldırıldığımızda alkışlar yükseldi.

Lucien'e hayretle baktım ve o da elimi tutup sırtarak havaya kaldırdı. Halkımız ağırlığımızı destekleyip bizi binlerce kişilik kalabalığın üzerine taşıırken sırt üstü yatmış gökyüzüne bakıyorduk.

Bu neredeyse yarım saat sürdü. Bahar, Güz, Yaz ve Kış Sarayı fae'leri tarafından tüm kasaba meydanında dolaştırıldık. Halkımızı hiç bu kadar iç içe ve bir arada görmemiştim. İşte o anda

düğünümüzün bu zorlu dönemde tam da ihtiyaç duyulan şey olduğunu fark etti.

Daha sonra halkımızla birlikte bir dükkânın merdivenlerinde mütevazı bir şekilde oturup fasulye, pirinç ve buharda pişmiş etten oluşan basit bir yemek yedik. İnsanlar keman sesleri eşliğinde gülüp dans ettiler ve geçmiş zamanların hikayelerini anlattılar.

Ay gökyüzünde yükselirken Piper bizi bulmaya geldi. "Üzgünüm, yeni evli çifte ihtiyacım var," dedi sohbet ettiğimiz saray mensuplarına.

Başlarını sallayıp bize veda ettiler ve biz de kalabalığın içinden onu takip ettik. Annem yanından geçerken bana bir öpücük verdi ve ben de havada yakaladım. Libby ayaklarının dibinde bir battaniyenin üzerinde uyuyordu.

Ana kasaba meydanının kenarına vardığımızda Piper bir atın önünde durdu ve bana döndü. "Gidin biraz yalnız kalın. Yarın savaş gerçekten başlıyor," dedi.

Hayatı boyunca saflığımı korumuştı ve şimdi de kocamla yatmam için beni zorluyordu. Tamamen onayladım.

Lucien minnettarlıkla ellerini birbirine kenetledi. "Sen mükemmelsin," dedi Piper'a ve onun sırtmasına neden oldu.

İkimiz de neredeyse ata atladık ve onu Kış Kalesi'ne geri götürdük. Oraya vardığımızda, görevlilerinden biri aygırı ondan almak için bekliyordu.

Lucien beni kayıtsızca içeri ve kalenin kendi tarafına götürdü. Onun odasına hiç gitmemiştim ve attığımız her adımda onun için saklamaya niyetlendiğim saflığın yok olduğunu hatırlıyordum.

Büyük meşe kapının önüne geldiğimizde Lucien kapıyı açtı ve içeri girdik. Her şeyin bu kadar aydınlık ve parlak olması beni şaşırttı. Siyah ve griler bekliyordum ama her şey krem ve beyazdı.

Kar. Bana karı hatırlatıyordu. Kanepesi, yatağı, perdeleri, duvar rengi, hepsi beyazdı ya da krem renginin çeşitli tonlarıydı, bu da tüm alanı aydınlatıyordu.

Lucien dönerek yüzümü ellerinin arasına aldı. "Hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğiz. Eğer hazır değilsen-"

Dudaklarım onunkilere çarptı ve bir inilti ile ödüllendirildim.

Marcelle ile yaşadığım travmatik olaydan sonra bir daha kimseyle yatmak istemeyeceğimi düşünmüştüm. Ama tam tersi oldu. Marcelle'in çaldığı korkunç anın yerini alabilmesi için Lucien'le yaşadığım bu anı arzuluyordum. Vücuduma bu adamı sevmenin güvenli olduğunu ve onun bana ihanet etmeyeceğini göstermek istiyordum.

Biz. Bedenime sevgi ve şefkatle dolu yeni bir anı nakşetmek istedim.

Geçmişteki tüm öpüşmelerimiz biraz halka açık ya da açıkta olmuştu, ancak şimdi paylaştığımız yatak odamızın mahremiyetinde tecrit edilmiş olan bu öpücük, doğası gereği kaygısız, çiğ ve şehvetliydi. Lucien parmaklarını saçlarıma doladı, ben onun göğsünü pençelerken hafifçe çekti. Ben kalçalarımı ona doğru bastırırken dillerimiz usulca birbirine vuruyordu. Benden uzaklaşırken Lucien bana vahşi bir bakış attı ve bakışlarında hayvani bir şey vardı.

"Geri çekilmek için son şansın," diye nefes aldı ve boynundaki nabız atışını görebiliyordum.

Nefes nefese, "Ben varım," dedim.

Sanki vahşi bir hayvanı kafesten çıkarmış gibiydim. Elleri arkamdan geldi ve elbisemin bağcıklarını yırtarak göğüslerimi ortaya çıkardı. Nefes nefese kaldım ve sonra aynısını ona yaptım, başının üzerinden çekene kadar tuniğini çekiştirdim. Birkaç saniye içinde ikimiz de çıılçıplaktık ve birbirimize bakıyorduk.

Gözleri çıplak tenimin her santimine dikilmişti ve ben saklanmak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmadım ya da kalçalarımı birbirine bastırmadım. Cesurca orada durdum, onu da içime çekerken vücudumu sergiledim.

Lucien Thorne bir başyapıttı. Bir heykeltıraş olsaydım, vücudunu kayadan yontar, düğümlenmiş karın kaslarına ve leğen kemiğindeki V şekline dikkat ederdim.

"Bana sahipsin," diye nefes aldı Lucien, vücutlarımız birbirine değene kadar bana yaklaştı. "Bedenimin ve ruhumun her parçası senin, Madelynn Windstrong," diye fısıldadı beni kaldırıp yatağa yatırırken. Beyanatının kalbimin etrafında yuvarlanma şekliyle nefesim kesildi ve sonra dudakları göğsümle temas ettiğinde inledim.

Zevk ve sıcaklık bacaklarımla arasında çiçek açarken sırtım kamburlaştı ve sonra Lucien oradaydı, eli en hassas noktamda daireler çiziyordu.

Hayatım boyunca mükemmel olmam, her türlü cinsel düşünce ve eylemden uzak durmam, düzgün davranmam, saf kalmam öğretildi. Ve o anda, evlilik yatağımın güvenliğinde, sevdiğim adamla birlikte, kendimi serbest bıraktım.

Lucien dilini boynumda gezdirirken elini sıkarak nefes nefese kaldım.

"Sana ihtiyacım var," diye inledim.

Bir saniye sonra oradaydı, yanımda yatıyordu, kalçalarımın tuttu ve beni üstüne çekti.

Ne yapacağımı bilemeyeceğimden, bu işi nasıl yürüteceğimi ve ikimiz için de iyi hissettireceğini birkaç evli arkadaşşıma sormam gerektiğinden endişeleniyordum. Ama beni rahatlatan Lucien'le sevişmemiz, birlikte büyü yaptığımız zamanlardaki kadar kolay ve kaygısızdı.

Benim rüzgarım, onun karı.

Mükemmel uyum sağladık, bedenlerimizin akışıyla birlikte dans ettik, zevkin peşinden koştuk ve ikimiz de nefes nefese yatağa yığılana kadar mutluluk dalgalarına bindik.

Lucien dönüp bana baktığında başını salladı. "Ne oldu?" Endişelenmeye başlamıştım.

"Beni sadece çocuk yaptığım için yatağa atmakla tehdit ettiğine inanamıyorum," diye alay etti. "Bu koşullar altında öldürdüm."

Başımı arkaya eğdim ve bir dirseğinin üzerinde doğrulup çıplak halime bakarken karnımın derinliklerinde bir kahkaha attım.

"Savaş, ölüm ve ciddiyet yarın geliyor," dedi kasvetli bir şekilde.

Başımı salladım ve elini göğsüme doğru götürdüm. "Ama her zaman bu geceye sahip olacağız."

Ve yaptık da. Üç kez birlikte yattık ve Nightfall kraliçesini alt etmek için bir araya geldiğimizde kesinlikle bizim için gelecek olan savaş bunalımının derinliklerine kadar sürecektir anılar ve sevişmelerle dolu bir gece inşa ettik.

SEKİZ

Lucien uyumama izin verdi! Kahvaltı için yemek salonuna girdiğimde neredeyse tüm büyülü ırkların kral ve kraliçeleriyle dolu olduğunu görünce kendimi biraz aptal gibi hissettim.

Kraliçe Kailani beni kucaklayarak karşıladı. "Destansı bir düğün."

Arwen başıyla onayladı. "Bizimkinden çok daha eğlenceli." Kocasına baktı. Kocası yüzünü buruşturdu. "Çok fazla bal likörü içmişim."

Arwen'e bir adım daha yaklaştım. "Ben Madelynn, *resmi olarak* tanıştırıldığımızı sanmıyorum," dedim ejderha kraliçesine. Savaşta çok yardımcı olmuş ve ben şoktayken sorumluluğu üstlenmişti ama onunla neredeyse tek kelime bile konuşmamıştım. Düğündeydi ama uzaklarda bir yerdeydi. Çok fazla insan vardı ve birbirimizi tanıma fırsatımız olmamıştı.

Arwen sıırttı. "Kış Kralı'nın kalbini eriten kadın mı? Seni şimdiden seviyorum." Hızla ileri atıldı ve beni kucakladı. Göğsümden kahkahalar fişkırdı ve ben de ona sarıldım. Birbirimizden ayrıldığımızda Lucien gülümseyerek yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Günaydın," diye fısıldadı.

Önümdeki manzaraya baktım ve kahvaltıya gömüldüm. Masanın ortasında, üzerinde figürlerin bulunduğu bir savaş haritası vardı. Kâseler ve yemek tabakları haritanın kenarlarına dizilmişti ve herkes meyve, ekmek ve et alırken bir yandan da rastgele fikirler ortaya atıyordu. Diğer eşlerin yemek masasında bir savaş haritası olmasından şikayet etmelerini bekliyordum ama onlar sınırdaki zayıflıklara ve avantajlara işaret ediyorlardı. Onların da sadece süs olmadıklarını fark ettim. Bunlar birlikte oturduğum ve evimizde ağırlamaktan gurur duyduğum savaşçı kadınlardı.

Arwen'in ikiz kızları bakıcıları tarafından odaya getirilip götürülüyordu ve ejderha kralının onların üzerine titrediğini görmek çok tatlıydı. O

yüzlerini, ayaklarını öptüler ve küçük ellerini onun kirli sakalına sürdüler.

Lucien ve Raife Dar Boğaz konusunda tartışırken, bir haberci yaralı bir savaşçıyla yemek salonuna geldi. Kış Askeri'nin bir kolu yoktu. Bir turnike ile gazlı beze sıkıca sarılmıştı.

Lucien hızla ayağa kalktı ve adamın yanına koştu. "Ardell," diye selamladı Lucien askeri.

Kral Lightstone da ayağa kalktı ve adamın yanına gitti. "İyileşmeye ihtiyacınız var mı?"

Ardell başını salladı. "Kanama durdu. Tabii bir kolun yeniden çıkmazsa?"

Kral Lightstone kaşlarını çatı. "Yapamam."

Ardell başını salladı. "Haberler getirdim lordum. Üzücü haberler." Odadaki herkese baktı.

Lucien ona, "Rahatça konuş, bunlar benim en yakın dostlarım ve müttefiklerim," dedi.

Ardell titreyerek nefes aldı. "İstediğin gibi Nightfall'a gizlice girdim. Yakalanmadan önce tam bir gün boyunca kraliçenin askerlerini gözetledim ve sonra serbest kaldım."

Hepimiz bir sonraki söyleyeceği şey için kendimizi hazırladık.

"Ne gördün?" Lucien onun sağlam omzuna rahatlatıcı bir el koydu.

Ardell sanki bir travmayı yeniden yaşıyormuş gibi uzak duvara baktı. "Onun adamları... bazıları... Fallenmoore'daki kurtlar gibi şekil değiştirebiliyorlar."

Nefesim kesildi, sandalyemden kalktım ve onu doğru duyduğumdan emin olmak için ona yaklaştım.

"Ne demek istiyorsun?" Lucien yavaşça konuştu. "Isırıldılar mı? Değiştiriler mi?"

Ardell başını salladı. "Fallenmoore kurtları kadar büyük değiller. Bazıları sadece kısmen yer değiştirebiliyor ama bu da zarar vermek için yeterli." Etkili olması için kanlı kolunu havaya kaldırdı.

Elf kralı uzanıp elini adamın yarasının üzerine koyduğunda Lucien yemek salonunu adımlamaya başladı. Avucundan mor bir ışık yayıldı ve adamın yüzü rahatladı. "Teşekkür ederim lordum."

"Bize söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?" Kral Lightstone ona sordu.

Ardell başını eğdi. "Bizi güçten yoksun bırakmak için kullandıkları makinelerden yüzlercesi var. Bunlar tekerlekli ve bir insanın gücü bir iksire emilmeden önce sadece birkaç dakika içinde yatması gerekiyor."

"Bir iksir!" Kraliçe Kailani ayağa kalktı, ejderha kral ve kraliçesi de öyle. Kimse daha fazla oturamıyor gibiydi. Hep birlikte iştahımızı kaybetmiştik.

Ardell başını salladı. "Asker iksiri içtikten sonra büyülü güce sahip olur."

Kral Lightstone ve Kraliçe Kailani birbirlerine baktılar. "Bunu kaçırmış olmalıyız," dediler hep bir ağızdan.

Ne hakkında konuştuklarını bilmiyordum. Aklım, her şeye rağmen Nightfall askerlerinin artık Avalier'deki her yaratığın gücüyle dolu olduğu gerçeğine takılmıştı.

"Teşekkür ederim, Ardell. Hizmetten emekli olabilirsiniz. Hayatının geri kalanında tam askerlik yardımı alacaksınız," dedi Lucien ona.

Ardell çenesini eğdi. "Kalıp savaşmak için izin istiyorum? Büyüm hâlâ tek kolla çalışıyor."

Lucien sırtıttı. "İzin verildi. Git dinlen."

Ardell hepimizi selamlayıp gitti ve ardından odada bir diyalog patlaması yaşandı.

"Artık kurtların gücüne sahipler!"

"Ne zamandır bu makinelere sahip?!"

"Bir iksir!"

"Onun kafasını bir kazığa geçirmeliyim!"

Lucien ısıklık çaldı ve oda sessizleşti. Herkes ona döndü ve o da sakın ama doğrudan konuştu. "Embergate ve bizim topraklarımız arasında Zaphira'yı kuşattık," dedi Lucien haritayı göstererek. "Ama Axil'e haber vermemiz gerekiyor. O münzevi biri ve sadece kendi türüyle ilgileniyor. Zaphira'nın halkının gücünü çaldığını ve savaşın yaklaştığını bildiğinden şüpheliyim."

Kral Lightstone başını salladı. "Sana her zaman daha yakın olmuştur. Gücün işe yaramadığına göre ona gidebilir misin?"

Oda bir anda buz gibi bir soğuğa gömüldü ve nefesimiz bir sis içinde dışarı çıktı.

"Aslında, tam gaz geri döndü. Bu sabah erkenden denedim," dedi sırtarak. Lucien'e gülümsedim, onun adına inanılmaz mutlu olmuştum.

Kraliçe Arwen ellerini kollarında gezdirdi. "Tamam, gösteriş yapmana gerek yok," diye alay etti.

Lucien, "Özür dilerim," diye mırıldandı ve sıcaklık yeniden yükseldi.

Gücünün tamamen geri gelmesiyle öyle bir rahatlama hissettim ki neredeyse koltuğuma yığılacaktım. O anda aklıma bir fikir geldi. "Gidebilirim," diye ağzımdan kaçırdım. "Savaş bitti

başladı ve Lucien çok güçlü. Burada kalmalı ve halkımızı korumalı."

Lucien hızla, "Asla," dedi.

Kailani boğazını temizledi. "Aslında... belki bir tür kızlar gezisi yapabiliriz. Kraliçe Arwen, Kraliçe Madelynn ve beni uçuracak. Böylece siz de biz yokken cepheyi koruyabilirsiniz. Axil ve ordusunu geri getirebiliriz."

Kurt Kralı bulmak için kız kıza bir gezi mi? Bu fikir oldukça hoşuma gitti ve Kailani'nin yüzündeki sırtıştan onun da hoşuna gittiği anlaşıyordu.

"Kusura bakma ama aşkım," dedi Kral Lightstone karısına bakarak, "seni Fallenmoore'a korumasız göndermeyeceğim."

Kailani kaşlarını çatarak kocasına baktı. "Muhafıza ihtiyacım yok! Bir insanın hayatını tek bir nefesle çalabilirim," diye tersledi ve elf kralı sustu.

Vay canına, güçlü olduğunu duymuştum ama büyüü pek bilinmiyordu. Hepsi söylentiydi. Ölüleri geri getiriyordu, bir insanın ruhunu bedeninden emiyordu, zihnini okuyabiliyordu. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca dedikodular almış başını gitmiş, kocası şehir dışındayken Nightfall kraliçesini elf ordusuyla birlikte tek başına kaçırdığı söylentileri Güz Sarayı'na kadar ulaşmıştı. Yine de ne kadarının doğru olduğunu bilmiyordum.

"Ben de öyle," dedim ve o da bana sırtıttı.

Ejderha kralı konuşmak için ağzını açtı ve Arwen onu durdurmak için elini kaldırdı. "Hiç zahmet etmeyin. Ben gidiyorum. İki gün içinde döneceğim. Kızların sütanesi var. İyi olacaklar."

Drae'nin ağzı kenetlendi ve çenesi gıcırdadı ama hiçbir şey söylemedi.

"O halde anlaştık," dedim. "Gidip Axil'i alacağız ve kurtlarını cepheye geri getirip Zaphira'nın işini bitireceğiz."

Adamların hepsi, yalnız konuşmak istediklerini ama konuşamayacaklarını bildiklerini söyleyen bir bakışı paylaştı.

Lucien diğer krallara, "Fallenmoore'a uçmak şu anda buradan olmaktan daha güvenli," dedi.

Drae rahatlayan bir iç çekti. "Ama Axil'den en son ne zaman haber aldın?"

"Geçen bahar bir mektup gönderdi," dedi Lucien. "Genel bir mektuptu: kardeşiyle sorunlar yaşıyordu ve yakında bir eş alacaktı."

"Yardım edip etmeyeceğini biliyor muyuz ki?" diye ikiye katladı ejderha kral. "Kurtlar çok tenhadır. Yabancıların sorunlarıyla uğraşmayı sevmezler."

Elf kralı başını salladı. "Ama şimdi elimizde Zaphira'nın halkının gücünü aldığına dair kanıt var. Bu bir kurt sorunu."

Lucien boğazını temizledi. "Axil eşlerimizle hiç tanışmadı. Onların gerçekten bizim isteklerimizle geldiklerine ve bizim otoritemizle hareket edebileceklerine onu ne inandıracak?"

Ejderha ve elf kralı muzipçe sırttıktan sonra Drae kapıya doğru yürüdü. "Hemen döneceğim," dedi gizemli bir şekilde.

Bir süre sonra elinde küçük bir kutuyla geri döndü. Metaldi ve köşeleri paslanmıştı. Drae onu fırçaladı ve Lucien'in incelemesi için havaya kaldırdı.

Lucien'in tüm yüzü düştü ve biraz solgunlaştı. "Onu sen çıkardın," diye nefes aldı, sesi duygu doluydu.

"Yaptım," dedi Drae ve onu yemek masasına getirdi.

Kailani Raife'nin kucağına doğru yürürken Arwen elini Drae'nin elinin içine soktu ve ben de Lucien'e doğru ilerledim.

"Nedir bu?" Belli ki bilmeyen tek kişi ben olduğum için sordum.

Lucien bana baktı, gözleri buğuluydu. "Bir anı kutusu. Sekiz ya da dokuz yaşındaydık ve hepimiz bir şeyler gömdük -Raife, Drae, Axil ve ben."

Bu çok hoştu. Kutuyu getirebilirdik ve Axil bizim bu kralların eşleri olduğumuza kesinlikle inanırdı.

Kailani kutuya bakmak için öne doğru baktı. "Peki açacak mısın? Bu mu?"

Drae Lucien'e baktı. "Raife ve ben onu sana getirecektik. açık."

Lucien hafifçe üzgün görünerek içini çekti. "Axil'i bekleyelim. Savaşı kazandıktan sonra hep birlikte açacağız."

Kalbim biraz burkuldu. Dokuz yaşındaki Lucien'in anı olarak neyi gömdüğünü öğrenmek için can atıyordum. Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunu ortaya çıkarmaya hazır değildi.

Kapı çalındı ve Piper başını içeri uzattı. "Seninle biraz konuşabilir miyim?" diye sordu ve ben de başımı sallayarak onlar kuzeye yapacağımız yolculuğu planlarken müsaade istedim.

Kapıyı arkamdan kapattığımda, Piper koridorda hızla yürüdü ve ben de ona yetişmek için koştum. "Ne oldu?" Ona sordum.

Kütüphanenin köşesini döndü, ben de peşinden gittim ve Lucien'in babasıyla yüz yüze geldim.

İdrar ve şarap kokusundan irkildim. Lucien'in babası kırmızı çerçeveli gözleri ve titreyen ayaklarıyla orada duruyordu. Oldukça kötü durumdaydı ve ben

moral desteği için yanımıda duran Piper'la gergin bir bakış paylaştı. Vincent Piper'a baktı ve o gitmeyince boğazını temizledi.

"Düğünü kaçırdım," dedi bana.

Mesele bu muydu? "Sen yaptın," dedim ona, neden burada olduğunu merak ederek. Kuralımı biliyordu.

Ellerini yumruk yapmış, ne diyeceğini bilemez bir haldeydi. "Hiçbir zaman harika bir baba olamadım... ama belki iyi bir büyükbaba olabilirim? Ben... iyileşmek istiyorum," dedi sonunda ve kalbim kanatlandı. "Yirmi dört saattir içki imedim ve bahsettiğin o elf şıfa yerine gitmeye hazırım."

Rahatlayarak i çektim ve Lucien'e ettiği onca kötü muamele yüzünden ona hâlâ kızgın olmama rağmen, onu kucaklamak için kendime çektim. Kollarım ona sarıldığı anda, sanki hayatında hiç sarılmamış gibi kaskatı kesildi.

Sonra rahatladı, hıçkırıklar vücudunu sararken kollarını bana doladı.

O sırada Piper odadan sıvıştı ve ben sormadan onu iyileşmesi için Elvin Tedavi Merkezi'ne götürmek üzere bir araba hazırladığını anladım; bu arabanın bir gün kocamı da iyileştireceğini ve kocamın muhtemelen derinlerde bir yerde hâlâ bu berbat adamı seven parçasını da iyileştireceğini umuyordum.

Sonunda ayrıldığımızda, muhtemelen üzerimde onun kokusunun olduğunu biliyordum.

Gözlerini sildi. "Bunun için özür dilerim. Ne kadar aptalım," diye mırıldandı.

Kendisi hakkında böyle konuşmayı ona kimin öğrettiğini merak ederek kaşlarımı çattım.

Muhtemelen babası. "Seni ayık görmek için sabırsızlanıyorum, Vincent."

Başını salladı. "Ben... korkuyorum. şarap imeyeli sadece bir gün oldu ve hissetmek istemediğim şeyler hissediyorum."

"Bence bu normal," dedim ona ama gerçekten de kendi duygularını hissetmekten korkmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Ben o değildim.

Lucien konuşana kadar açık kapı aralığında arkamda olduğunu fark etmemiştim. "Arabanız hazır, baba." Sesi kırpılmıştı ve donup kaldım.

Vincent oğluna baktı ve yüzündeki son gözyaşı kırıntısını da sildi. Başıyla onayladıktan sonra yanımıdan geçip gitti ve kapı aralığında durup kendisinden birkaç santim uzun olan oğluna baktı. "Annen olduğun adamlar gurur duyardı. Benden çok daha iyi bir adam." Babası uzandı ve hafifçe yanağını okşadı. "Özür dilerim," diye fısıldadı ve sonra odadan ıktı.

O anda Lucien'e destek olmak için ne yapacağımı bilemeden donup kaldım.

"Kutsal fae," dedi Lucien ve ben de gözlerimi kocaman açarak ona baktım. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"'Özür dilerim' kelimesinin varlığından haberdar olduğumu bilmiyordum," diye şaka yaptı.

Şaka yolundan gittiğimizi bildiğim için biraz rahatlardım. Yanına yaklaşarak babasının yanağında dokunduğu yeri kavradım. "O haklı. Sen ondan daha iyi bir adamsın ve ona hiç benzemiyorsun." Dudaklarını öptüm ve yüzünde irkilmeye dönüşen bir gülümsemeyle ödüllendirildim.

"Leş gibi kokuyorsun, şekerparem." Lucien elbiseme baktı. "Yolculuk için üstümü değiştireyim." Kıkırdadım.

OceanofPDF.com

NINETEEN

Hayatımda ilk kez pantolon giyiyordum. Arwen, Kailani ve beni, gerektiğinde Fallenmoore'da ata binmenin ve yürüyerek ilerlemenin daha kolay olacağına ikna etmişti. Dürüst olmak gerekirse, böyle şeylerin içinde görünmekten utanıyordum ama aynı zamanda gerçekten geniş ve rahatlardı. Ve cepleri vardı!

Kailani ve Raife birkaç adım ötede kendi vedalarını ederken Drae karısına, "Yarım günde sana ulaşabilirim," dedi. Suyumuz, yiyeceğimiz, haritalarımız ve teneke kutumuz vardı.

Lucien beni kenara çekti ve kalbinin en az benimki kadar kırıldığını söyleyen bir bakışla bana baktı.

Yeni evlenmiştik. Bir gece onun kollarında uyudum. Bu yeterli değildi. Daha fazlasını istedim.

Gözleri geniş ve korku doluydu. "Seni daha yeni aldım. Gitmene izin vermeye hazır değilim."

"Kral Axil ve adamlarını geri getireceğim ve bu savaşı kazanacağız. Söz veriyorum." Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve sonra öne eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum. İlk başta tereddüt etti ama sonra ağzını açtı ve öpücüğü derinleştirdi.

Kendimi geri çektiğimde, parmaklarını saçlarımda gezdirirken gülümsedi. "Hangisi daha kötü bilmiyorum, tadının nasıl olduğunu bilmemek mi, yoksa bilip de seni öpememek mi?"

Sırıttım. "Kesinlikle ikincisi."

Sertçe yutkundu. "Eğer sana bir şey olursa, tüm bu diyarı dondururum. Onu kontrol edemem."

Doğruyu söylediğini bildiğim için kalbimde korku yükseldi. "Ben iyi olacağım. Lütfen ailemi güvende tut."

Başını salladı. "Tabii ki."

"Pekâlâ, muhabbet kuşları! Uçmalıyız," diye seslendi Kailani Lucien'in arkasından. Arwen güzel bir mavi ejderhaya dönüşmüştü ve elf kraliçesi sepetine erzak yüklüyordu.

Söylenecek başka bir şey yoktu. Tüm vedalarımızı etmiş, öpüşmüştük. Yapılacak tek şey sevdiklerimizi terk etmek ve halkımızın iyiliği için bilinmeyen tehlikelere doğru uçmaktı. Bir kraliçenin yolu buydu.

Lucien beni Arwen'in sırtındaki sepete taşımaya yardım etti ve ben de Kailani'yle birlikte koltuğa yerleştim. "Bunlara ihtiyacın olacak mı?" Açık duran küçük alkol şişesi kutusunu incelerken ona sordum. Üstleri açıldı ve üstlerinden ıslatılmış bez şeritleri sarkıyordu.

Kailani sırtıttı. "Yolda birilerinin bize bulaşması ihtimaline karşı yedek plan."

Ondan hoşlanmıştım, gerçekten hoşlanmıştım. Daha önce tanıdığım hiçbir kadına benzemiyordu. Piper, annem ve Libby bizi uğurlamak için koşarak geldiler ve ben kız kardeşimin yanaklarındaki gözyaşlarına bakmamaya çalıştım.

Arwen yere tekme atarken duygularımı bastırdım ve gülümseyerek herkese el salladım.

Havaya yükseldiğimizde Kailani teneke kutuyu kapı ve içindikileri sallayarak hafifçe salladı. "Gözetleyecek miyiz?" diye sordu bana şeytani bir sırıtışla.

Güldüm ve kutuyu ondan alıp ayaklarımızın dibine koydum. "Hayır, söz verdiğimiz gibi onu Kral Axil'e verelim."

Kailani suratını astı ama uçuş boyunca koltuğuna yerleşti. O sırada kar yağmaya başladı, Kışlık Saray'dan ayrılırken üzerimizi ince bir toz kapladı.

"Awww," dedi Kailani. "Senin için kar yağdırdı."

Döndüm ve yere baktım. Lucien dışında herkes içeri girmişti. Gökyüzünden kar yağarken o bize bakıyordu.

Bu bana çeyizim için pazarlık yapmaya geldiği günü, istediğim her şeyi nasıl kabul ettiğini, bana nasıl iltifatlar yağdırdığını ve ev çalışanlarımıza nasıl saygı gösterdiğini hatırlattı.

Lucien Thorne hiç de hayal ettiğim gibi biri değildi. O çok daha iyiydi ve Yaratıcı'ya bu savaşı kazanmamız ve hayatımızın geri kalanını birlikte yaşamamız için dua ettim.

Archmere üzerinden Fallenmoore'a uçuş nefes kesiciydi. Archmere'e bir kez gitmişim ama hiç bu açıdan bakmamıştım. *Çok* yeşildi. İlkbahar ve sonbaharın bazı bölümleri gibi görünüyordu ama her yer yemyeşildi. Sonra Fallenmoore sınırına geldiğimizde kürk pelerinin için minnettar oldum. Bana Kışlık Saray'ı ve Lucien'i hatırlattı. Karla kaplı dağlar ufukta göz alabildiğine uzanıyordu.

Kendimi hiçbir zaman korunaklı biri olarak görmemişim. Bir prenestim ve Archmere ile Embergate'in her yerini gezmişim ama o ana kadar, aşağıdaki kurt sürüsünü gördüğümde, diyarın ne kadar azını deneyimlediğimi fark etmemişim.

Gözleri kocaman açılmış olan Kailani'ye baktım ve onun da hiç wolven görmediğini anladım.

Arwen bizi yere indirirken, "Çok büyükler," diye haykırdım. Kürk ve kas yığınları görülmeye değdi.

Bir puma kuşundan daha büyüktüler ve neredeyse bir ayı kadar büyüklerdi! Birden önümüzde duran görev hakkında gergin hissettim. Hayvan formlarında da siviller miydi? Yoksa sadece insan olarak mı? Ayın onları etkilediğini biliyordum ve bir keresinde Archmere'deki bir sınır kasabasını ziyaret ettiğimde uluduklarını duymuştum. Kurtlar burada olduğumuzu biliyordu ve biz üzerlerine inerken başlarını gökyüzüne doğru kaldırdılar.

Arwen iki düzine kadar kurt sürüsünün arasına inerken Kailani uzandı ve teneke kutuyu sıkıca kavradı.

Kailani ve ben sepetten çıkıp kurtlardan birine yaklaşırken onlar da etrafımızda dönerek Arwen'i dört bir yandan kuşattılar.

Wolven gözlerimizin içine bakıyordu ve başını yana eğmişti, bu yüzden oradaki zekayı görebiliyordum.

"Benim adım Thorngate Kraliçesi Madelynn," dedim onlara.

Kailani yanımda hafifçe eğildi ve ben de aynısını yapmadığım için kendimi tekmeledim. "Ben Archmere Kraliçesi Kailani, bu da Embergate Kraliçesi Arwen. Kralınızla görüşmek istiyoruz."

Yüzü değişmeye başladığında başını eğmiş olan wolven'i izledim. Sanki eriyormuş gibi görünüyordu. Kürkü geri çekilip yerini pürüzsüz bir tene bırakırken kemiklerin çatlama sesi boşluğu dolduruyordu. Aynı anda hem dehşet verici hem de büyüleyiciydi ve başka tarafa bakamadım, hatta

Yaratık, toprakta çömelmiş bize bakan çıplak bir dişiye dönüştüğünde.

Ayağa kalkıp çenesini yukarı kaldırarak bakışlarımla buluştuğunda ve onu hiç bırakmadığında sertçe yutkundum. Tek kelime etmedi, sadece bakışlarımı tuttu. Belki de Avalierian konuşmuyorlardı ve bilmediğimiz bir ana dilleri vardı diye düşünmeye başlamıştım ki sırtıttı.

"Halkınız arasında bir alfa mısınız?" diye sordu. Uzun siyah saçları bir omzunun üzerinden dökülüyordu ama göğüsleri de diğer yerleri gibi açıktaydı ve yine de kendini örtmek için hiçbir çaba göstermedi.

Kendime bunların onlar için normal olabilecek kültürel gelenekler olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım ve bu yüzden beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalıştım. "Öyleyim," dedim ona. Alfa ve kraliçe benzerdi. İkimiz de halkımızın liderleriydik.

"Bizi Kral Ay'a götürebilir misin?" Kailani sordu.

Kurt kadın uzaktaki sıradağları işaret etti; burada küçük bir ateş akıntısı gökyüzüne doğru kıvrılıyordu.

"Kralımız Ölüm Dağı'nda yaşıyor. Onu orada bulacaksın," dedi.

Ölüm Dağı. Kulağa pek rahat gelmiyordu.

"Teşekkür ederim." Başımı eğdim ve o da tısladı.

Yanıma yaklaşıp çenemi kavradı ve başımı yukarı kaldırdı. "İtaatkâr değilsen eğilme. Eğer bir alfaysan, bir kraliçeyse, çeneni yukarıda tut, göz temasını sürdür. Eğer kral zayıf olduğunu düşünürse seni öldürür."

O anda gözlerim yuvalarından fırladı. Beni öldürmek mi? Ben komşu bir bölgenin kraliçesiydim. Bunu kastetmediğine eminim.

Kailani ve ben endişeli bir bakış attıktan sonra kadın gözlerini Arwen'in ejderha formuna dikti. "O kral için bir tehdit. Ejderha formunda Ölüm Dağı'na gidemez yoksa sorgusuz sualsiz gökyüzünden vurulur. Ya burada kalır ya da insan olarak oraya gider."

Tamam, belli ki burada bilmediğimiz bazı kurallar vardı. Paniklemeye başladım, ne yapacağımı bilemiyordum. Ama ben daha bir çözüm düşünemedim, Arwen tekrar insan bedenine geçti.

Daha fazla kemik çatırdıyor, ejderha pulları yumuşak pembe bir tene dönüşüyordu ve şimdi *iki* çıplak kadının önünde duruyordum.

Aman Tanrım.

Bir kadının göğüsleri açıktayken göz temasını sürdürmeye çalışmak sandığımdan daha zordu. Kızarmamı gizlemeye çalışıyordum ama başarısız olduğumu biliyordum.

"Bensiz hiçbir yere gitmiyorlar," dedi Arwen kadına, göz temasını koruyarak ve çenesini kurt adamın önerdiği gibi dik tutarak.

Siyah saçlı kadın sırttı. "İki alfa," dedi gülümseyerek.

Kailani alay etti. "Üç alfa. Ben de bir alfayım."

Kadın başını salladı. "Hayır. Sen ikinci komutansın. Belki de. Daha çok orta grup gibi."

Kailani kaşlarını çattı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Görünüşe göre buradaki gelenek, bir insanı ölçüp biçmek ve hemen baskınlığa göre sıralamaktı. Kailani'nin güçlü bir savaşçı olduğunu bilmiyordu.

Arwen boğazını temizledi. "Sen ve sürün bize Ölüm Dağı'na kadar eşlik eder misiniz? Size ödeme yapabiliriz."

Kadın arkasındaki kurda baktı ve aralarında görünmeyen bir şey geçti. "Sizi dağın eteklerine götüreceğiz. Mümkün olduğunca politikadan kaçınıyoruz," dedi.

Bu ilginç bir yorumdu.

Politikadan uzak durun... Hükümet yönetimi dışında yaşayan asi bir grup muydular?

"Teşekkür ederim," dedi Arwen ve ardından sepetini karıştırıp kıyafet ve ayakkabı aramaya başladı. Giyinip kuşandıktan sonra, kurt kadın tek kelime etmeden kurt formuna geri döndü. Sürü dağıldı ve yaklaşık bir düzine kurt bir V oluşturarak yolu işaret etti ve biz de onun içinde yürüdük.

Yaklaşık bir saat yürüdükten sonra Arwen, Kailani ve bana yaklaştı. "Lucien dışında diğer kralların hiçbirisi Axil'le çocukluklarından beri konuşmadı. Burada ne tür bir durumun içine gireceğimizi bilmiyoruz ama bir şeyler ters giderse dışarı çıkın ve bizi eve uçurayım."

Başımızı salladık ve kendimi neyin yanlış gidebileceğini merak ederken buldum. Lucien bana Kral Axil'den sevgili bir dost gibi bahsetmişti. Bana yıllar boyunca mektuplaştıklarını ve yıllık inzivaları sona erdiğinden beri aralarının iyi olduğunu söylemişti.

"Lucien, Kral Axil'den övgüyle bahsediyor. Bize yardım etmekte tereddüt etmeyeceğini söyledi," dedim içlerini rahatlatmak için.

Kailani yan gözle bana baktı. "O zaman neden bize Arwen'in gökyüzünden vurulacağı söylendi?"

Dudağımı çiğnedim. İyi bir noktaya değindin. Sadece ejderha kralı ya da kraliçesi ejderhaya dönüşebilirdi. Eğer adamlarına gökyüzünden bir ejderha vurmalarını söyleseydi, bilerek kral ya da kraliçeyi öldürmüş olurdu.

Sesimi ancak fısıltıya indirdim, en yüksek ses botlarımızın karda çıkardığı çıtırtılardı. "Gerekirse rüzgâr gücümle bizi koruyabilirim. Bize bir şey olmaz."

Arwen bana tedirginlikle baktı. "Kurt Kral'ın sahip olduğu gücü biliyor musun?"

Ses tonu karşısında boğazıma düğümlenen endişeyi yuttum. "Çok büyük bir kurda dönüşebiliyor mu?"

Arwen kıkırdadı. "Kurtların kralı zihninizi ele geçirebilir ve rüzgâr gücünüzü işe yaramaz hale getirebilir."

Ağzım kupkuru oldu. Zihnimi ele mi geçirecekti? Ama... "Emin misin?"

Arwen daha önce konuştuğumuz lider kurda baktı. Bizi izliyordu ve sadece başını salladı. Harika, tüm konuşmamızı duymuştu.

"Evet," diye onayladı Arwen.

Oh Fae. Kendimizi neyin içine sokmuştuk?

Yasak Kurt Kral'ın dördüncü kitabı için [buradan](#) ön sipariş verebilirsiniz.

AXIL MOON on beş yaşındayken kalbimi kırdı ve o zamandan beri intikam almayı hayal ediyorum.

Tüm Wolven'in kralı olduğunda ve beni onun eli için yarışmaya çağırdığında

ölümcül Kraliçe Denemeleri'nde evlenmeyi memnuniyetle kabul ediyorum. Kraliçe'yi yenmekten başka bir şey istemiyorum.

ve her seferinde yatak odasının kapısını yüzüne kapattığımda onu soğuk ve yalnız bırakıyorum.

Gece.

Axil Moon beni bir kenara atıp paçayı kurtarabileceğini düşündüğü güne pişman olacak.

Ama beklediğim Axil beni bekleyen Axil değil. Bu yetişkin Axil, sevdiğim genç çocuktan farklı. Bu Axil beni terk etmenin asla onun seçimi olmadığına inanmam için bana yalvarıyor ve kalbim parçalanıyor. Şimdi aramızda neler olabileceğini görebilmek için hayatta kalmaya çalışmalıyım ama bu sırada aramızda bir düşman ve sınırımızda bildiğim dünyayı altüst edebilecek bir savaş var ve tek yapabildiğim o dünyayı hayatta tutmak için savaşmak.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Muhteşem okuyucularıma her zaman büyük bir teşekkür! Siz olmadan bunu gerçekten yapamazdım. Yaratıcı olabilmem ve bunu geçimimi sağlamak için yapabilmem ve birilerinin yazdıklarını gerçekten okumak istemesi beni hala şaşırtıyor. Beni çok destekleyen Kurt Sürüsü'ne teşekkür ederim. Editörlerim Lee ve Kate'e, siz olmadan ben yarım yamalak bir karmaşayım. Ve her zaman beni sanatımla paylaştıkları için kocama ve çocuklarıma <3

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BENİ TAKİP EDİN

Amazon:

Keyif almanız için 50'den fazla fantastik kitabım var! [Amazon](#)'dan göz atın.

Kurt sürüsü:

Lütfen Facebook'taki Leia Stone [Wolf Pack](#)'ime katılın, çünkü orada sık sık kapakları ve gizli kitapsal şeyleri açıklıyorum ve çekilişler yapıyorum.

Bülten:

Ayrıca [LeiaStone.com](#) adresindeki Haber [Bültenime](#) kaydolun, böylece yeni bir sürümü kaçırmazsınız. Spam yapmıyorum ve istediğiniz zaman ayrılabilirsiniz.

Sosyal Medya:

Beni [Instagram](#) ve [Tik Tok](#)'ta takip edin ve [Facebook](#) sayfamı "Beğenin".

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.